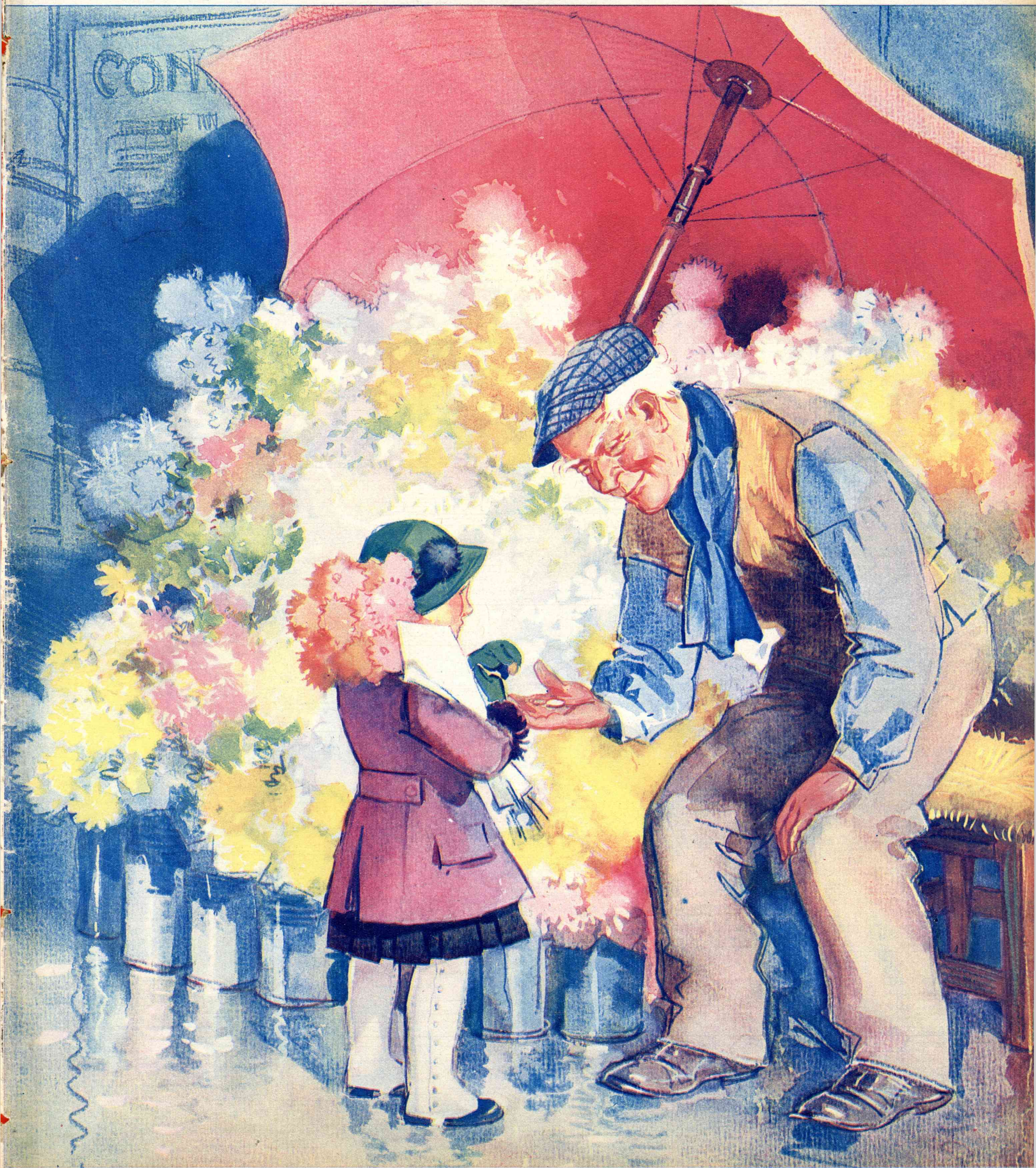

ONS ZUIDEN PANORAMA

15 APRIL 1937 — No. 15

LOSSE NUMMERS 15 CENT

ZIE HET ARTIKEL: VAN KONINGSZONEN EN ASSCHEPOESTERS

De jury oordeelt blijkbaar welwillend: v.l.n.r. aan de tafel mr. A. Kamp, mej. Henriëtte Alma, mevr. N. Fagginger Auer-Poptie en ir. D. J. Kruytbosch.

De improvisatie loopt ook bij de fantasierijkste voordrachtskunstenares niet zoo vlot van stapel.

HET WOORD IS AAN DE JEUGD

Het woord is aan de Nederlandsche jeugd eens per jaar, bij den landelijken wedstrijd in welsprekendheid in het stemmig gedrapeerde zaaltje van den Haagschen Kunstkring. Het woord is aan de jeugd voor een eigen redevoorering over wat de jonge geesten vervult, voor een improvisatie over een te elfder ure aangekondigd onderwerp, voor de vertolking van 'n vers, in dit gedenkjaar te kiezen uit Vondel's werken.

Het woord is aan de jeugd. Er hangt een voelbare spanning over de wat schemerige ruimte met het kleine podium in den achtergrond. Het zijn de oppervlakkigsten niet, die beantwoorden aan den oproep van de Maatschappij tot Bevordering der Woordkunst. Zij komen, omdat zij iets te zeggen hebben, omdat iets hen gegrepen heeft, dat tot getuigen, tot vertolking dwingt. En het zijn de grofsten niet, die de rijen der toehoorders vullen: zij weten, dat de besten uit hun eigen rijen, de ernstigsten van hun eigen jaren en ervaring hun iets door te geven hebben.

Het is een reveil van jong Holland: hier spreekt de jeugd tot de jeugd over al het stoute en grootsche, over al het mooie en teedere, dat de prille harten, heel of half bewust, vervult, en dat anders maar zoo moeilijk uitgesproken wordt.

Het woord is aan de jeugd.

Het woord is aan de ijle droomen van een meisje met het profiel van een elfje, dat ragfijne fantasieën weeft uit en om de simpele dingen van het leven: een klaar, tinkelend stemmetje, 'n kleine aarzeling en half-schuchtere, toch geraffineerd-elegante beweginkjes, een teere schroom om de stille dingen, die nu

Een opwekking tot vrouwen-studie.

voor het eerst zoo volledig voor zoo velen worden uitgezegd en onthuld: zou dat door al die anderen worden nagevoeld en meebeleefd?

Het woord is aan het onmiskenbaar talent van een onbevredigden jongen peinzers, een stoeren worstelaar met het stugge leven: zijn vragen, zijn vrees en zijn verachting snuiven en brieschen als een schuimbekkend, steigerend ros: denken zijn makkers dan zelf nooit 'ns na over zulke problemen, en hoe kunnen anderen daar zoo schouderophalend aan voorbijgaan: is hij de eenige, die hier den strijd moet uitvechten?

Het woord is aan de lieve onbevangenheid van een trouwhartige wereldherformster: het is even klaar en rustig in haar nauwkeurig uitgebalancheerde zieltje als in haar overtuigde maar ongeargumenteerde betoog: hoe kunnen andere menschen nu toch voortgaan,

Een belofte voor de toekomst.

de dingen zoo moeilijk en zoo verward te maken?

Het woord is aan den roes van een felle schoonheidsbezetene: het is te veel, te hartstochtelijk, dat zij genieten wil: de angst, een druppel van den beker te verspillen, overspant en verlamt haar krachten en haar redeneering: geforceerde diepzinnigheid loopt uit in 't oppervlakkige.

Het woord is aan de fanatieke zelfverzekerdheid van den jongen absolutist, wien het leven nog niet heeft kunnen leeren, eigen innerlijk met dezelfde ironie gade te slaan als de verachte buitenwereld: maar pathetische gezwollenheid vervangt bij hem te gemakkelijk de overtuigende kracht van argumenten.

Het woord is aan de reinste schoonheidsverteedering en aan het innigst jeugd-idealisme; het woord is aan den zwelger in roem en trouw en historie en aan den gekunstelden speler met geleende woorden en oneigen begrippen.

Daar deinen Vondel's machtige verzen.

Nog wat schuchter en voorzichtig is het gebaar zelfs van den zelfverzekerdsten redenaar.

Zoo'n rustige, suggestieve houding wordt door menigen mededinger benijdt.

In tien minuten stoffte zij genoeg voor zoo'n improvisatie te verzinnen!

Het woord is aan de jeugd: het woord is aan de complete wijsbegeerte met ap- en dependenties, aan zielkunde en paedagogiek, aan ethiek en schoonheidsleer, aan alle kunsten, aan natuur en godsdienst — al wat ontroering wekken kan heeft een jong hart gevonden om te getuigen of te vertolken.

En nu zou het woord zijn aan ons onderwijs. Zeker, wij heeten een onwelsprekend volk. En onwelsprekend blijven al degenen, die niets te zeggen hebben. Maar aan deze besten van onze jongens en meisjes van zestien tot over de twintig jaar is maar zóó weinig geleerd van de muziek, den klank, de kleur, 't rythme, de plastiek van woord en taal. Met ontroerende toewijding en volharding staan ze die hier,

De jeugd spreekt tot de jeugd in het stemmige sobere zaaltje van den Haagschen Kunstkring, waar de Maatschappij tot Bevordering der Woordkunst haar jeugdwedstrijd in welsprekendheid houdt.

elk voor zich, tastend en proevend en met talloze misverstanden, te exploreeren in de kunstwerken onzer taal. En nog bijna geen kon er aan toe komen, ze zelf met eenige berekening, laat staan met eenige beheersching, aan te wenden in eigen uitingen en stijl.

Vele van deze toch haast allen begaafden heeft ons onderwijs niet verder gebracht dan een schuw woord van commentaar en paraphrase op het werk van anderen, en zoo weinig zelfstandige en oorspronkelijke activiteit is er gewekt of geleid, ook daar, waar ze sluimerend aanwezig was.

Bijna geen is er zich van bewust, dat het doel van welsprekendheid: te overtuigen en te overreden, niet gediend wordt met betuigingen en nog zoo na-

drukkelijk pathos, maar op de eerste plaats met zuivere en scherpe ontleding van begrippen, klare ontwikkeling van argumenten en dwingende consequentie.

En daarom is het laatste woord aan onze Maatschappij tot Bevordering der Woordkunst.

Haar doel en taak is het, dit alles, wat aan onze jeugd verzuimd is, te herstellen. Haar animeerende werkzaamheid blijkt ieder jaar sterker uit het groeiend succes dezer wedstrijden. Mocht die actie echter eens aangevuld kunnen worden door de voorlichtende cursussen, die, door geldelijke onmacht voornamelijk, tot nog toe slechts een schoone droom moesten blijven.

F. D'ALBEMARLE.

EEN BEDELAAR ZAL U GELUK AANBRENGEN...

door Mortimer Heurter

Toen Jane Norman na afloop van de figuranten-repetitie haar naam hoorde afroepen, om in het beruchte „zweetkamertje” te verschijnen, zonk het hart haar in de schoenen. In den loop van den morgen had zij herhaaldelijk de koele grijze oogen van Thomas Victor op zich voelen rusten en het was een publiek geheim aan de „First Film Company”, dat zoo'n uitzonderlijke belangstelling van den strenge regisseur voor een figurante gewoonlijk een spoedig ontslag beduidde.

Gelukkig bleek echter dat zij zich vergiste. Thomas Victor was integendeel ongewoon vriendelijk. Hij was geen man van veel woorden en ging recht op zijn doel af.

„Miss Norman, ik heb besloten u voorloopig uit de figuratie te nemen en u in onze nieuwe film het rolletje te geven van miss Johnson. Zooals u misschien weet is miss Johnson ziek. Wij weten niet hoelang het duren kan en wij kunnen niet op haar wachten. Wat de rol van u eischt gaat niet boven uw krachten en ik vertrouw dus, dat u ons tevreden zult stellen. U kunt het beschouwen als de eerste sport op de ladder naar hooger.”

Jane was buiten zichzelf van die verrassing. „Dank u wel,” zei ze spontaan en wat daarop nog volgde wist zij zich later nauwelijks meer te herinneren. Thomas Victor zei nog wat van haar spel, daarna weidde hij uit over haar rol en vervolgens schoof hij haar een contractje ter teekening toe. Haar eerste contract — het leek een droom....

Toen zij naar huis ging nam zij haar weg door Hydepark. De lentezon scheen vroolijk en ze zei tot zichzelf, dat de dag vol beloften voor haar was. In een der lanen naderde zij een bank, waarop vier bedelaars zaten. Zij zag hen pas, toen een hunner opstond en met zijn afgedragen hoed in zijn hand een stap naar voren deed.

„Een kleinigheidje alsjeblief, dame....”

De gelukkige stemming waarin zij verkeerde maakte haar royaal. Zij opende haar tashje en legde een halven shilling in den groezeligen hand van den landlooper. Zij bespeurde pas dat zij onverstandig had gedaan, toen zij ook de anderen op zag staan. Met een vluggen blik keek zij hen aan. Het waren twee oude en twee jonge landloopers. De ouden droegen de sporen van hun zwerversleven in heel hun voorkomen, maar de anderen nog niet. Zij hadden zelfs iets fatsoenlijks over zich, hoewel hun kleren even afgedragen en hun gezichten even groezelig waren als die van de twee beroepswervers.

Met een zucht nam zij afscheid van drie halve shillings. Zij dacht een grijns op het gezicht van een der jonge bedelaars te zien en een beetje gegeneerd klapte zij haar tashje dicht en wilde doorloopen. Doch eensklaps maakte een der mannen, die de jongste scheen te zijn, zich meester van haar linkerhand.

„Ik bezit de gave in de lijnen der hand de toekomst te kunnen lezen, miss,” zei hij met koddigen ernst. „Mag ik zoo vrij zijn?”

De greep om haar pols was stevig en half lachend, half onwillig liet zij hem begaan. „U bent eerezuchtig,” zei hij, met een blik op haar geopende hand. „In uw toekomst ligt veel goeds verborgen. U bent op het oogenblik niet gelukkig, maar dat zal anders worden. Een bedelaar zal u geluk aanbrengen....”

Zij schoot na deze „voorspelling”, met plechtigen ernst uitgesproken, eensklaps in den lach. „Mis,” wilde zij zeggen, maar zij bedacht zich. Ze zei „dank je wel” en toen zij de twee jonge zwervers een knipoogje zag wisselen, liep zij haastig door. Het plezier om die voorspelling bleef haar bij tot zij thuis was. Zij dacht er geen oogenblik aan haar ernstig te nemen, maar toch moest zij toegeven, dat de man de waarheid vrij aardig nabij was gekomen. Zij was eerezuchtig en haar onbeduidende positie bij de First Film voldeed haar al langen tijd niet meer. Herhaaldelijk had zij de laatste maanden bij de andere filmmaatschappijen gesolliciteerd naar ernstiger en veelbelovender werk en zij had zich ongelukkig gevoeld omdat al haar pogingen zonder resultaat waren gebleven.

In zooverre stemde de fantasie van den zwerver dus vrij goed overeen met de werkelijkheid. Doch nu zij haar eerste echte rol had was zij tevreden en gelukkig en daarin was de voorspelling er náást. En dat voorts een bedelaar haar ooit geluk aan zou kunnen brengen was zóó iets bespottelijks, dat zij erom lachen moest. Dwaasheid — zij geloofde niet aan voorspellingen....

Het geluk is een grillig verschijnsel in het leven van een mensch. Vandaag lacht het hem veelbelovend toe en morgen keert het zich met een spotzieken glimlach van hem af. Jane Norman kreeg volop gelegenheid en reden om zich over die onstandvastigheid van het geluk te beklagen.

Twee volle maanden mocht zij zich in zijn gunst verheugen. Haar werk aan de First Film schonk haar alle bevreemding, die zij zich wenschte en Thomas Victor gaf duidelijk blijk, dat hij voldaan over haar was. Doch toen werd Londen bezocht door een gevaarlijke griep-epidemie en Jane Norman behoorde tot de eersten, die er het slachtoffer van werden.

Aanvankelijk liet het zich aanzien, dat zij er met een paar dagen bedrust af zou zijn. Maar het duurde reeds een week, toen de dokter het hoofd schudde en zei, dat er voorloopig van uitgaan en werken nog geen sprake kon zijn. Thomas Victor schreef haar een briefje waar zij bleef en zij verzocht hem optimistisch nog een paar dagen geduld met haar te willen hebben.

Maar aan het einde van de tweede week had zij hooger koorts dan ooit tevoren en voelde zij zich pas werkelijk ziek. De dokter mompelde iets over haar longen en op den avond van dienzelfden dag lag zij warm toegestopt in een bed in het hospitaal. Het duurde zes volle weken voor zij weer buiten kwam en toen was zij nog zóó futloos, dat zij nauwelijks kon staan.

Veertien dagen later verscheen zij bleek en vermagerd voor Thomas Victor. Zij was bevreesd — op haar laatste kennisgeving, dat zij binnen eenige dagen geheel hersteld zou zijn, had zij géén antwoord ontvangen. En haar ergste verwachtingen bleken inderdaad werkelijkheid te zijn geworden.

„Het spijt me zeer, miss Norman, maar u begrijpt, dat we de productie niet konden ophouden tot u hersteld was. Ziekte, die langer aanhoudt dan met onze belangen strookt, verbreekt automatisch het contract. Dat zult u wel weten — die bepaling staat er in. Uw rol hebben we weer aan miss Johnson teruggegeven; die was gelukkig hersteld, toen u in het hospitaal werd opgenomen.”

Jane slikte. „En nu?” vroeg zij ademloos.

Thomas Victor haalde zijn breede schouders op.

„Ik heb niets voor u, misschien later eens.”

„Ook niet in de figuratie, mister Victor?” Zij voelde, dat zijn koele oogen afwijzend over haar heen blikten — hij hield niet van dat aandringen.

„Ook niet in de figuratie,” beaamde hij. „Alles is bezet op het oogenblik. Zoodra ik iets heb, zal ik het u laten weten.”

Moedeloos ging zij heen. En toen brak er een tijd aan, zooals zij er nog géén gekend had in haar leven. Zij solliciteerde naar alle studio's, ging persoonlijk om antwoord en klampste iedereen aan, die veel ofwel weinig te zeggen had in het wereldje van de film. Maar al haar pogingen bleven vruchteloos — men had overal eerder een overcompleet dan een tekort aan personeel. Hoogstens kreeg zij de toezegging, dat men eens aan haar denken zou....

Na twee maanden liet zij de gedachte aan het witte doek varen. Het solliciteeren begon opnieuw, doch nu naar allerlei andere baantjes. Maar dáárin was zij weer vreemd en dat was de reden, waarom zij thans evenmin iets hoorde. Het geluk had haar eenmaal den rug toegekeerd en scheen niet van zins haar opnieuw te begunstigen.

Toen begon de nood te nijpen. Zij ging goedkoopster wonen en kromp haar maaltijden in. En op den avond van den dag, toen zij wat door Hydepark

gedwaald had en zich de ontmoeting met de vier zwervers herinnerde, moest zij zich schreiend bekennen, dat het oogenblik niet ver meer af was, dat zelfs een bedelaar haar nog geluk zou kunnen aanbrengen....

In de Londensche filmwereld werd in die dagen druk gesproken over een nieuwe film, die naar een van Dickens' werken zou worden opgenomen. John Warden was er de regisseur van, die zich reeds eerder eenigen naam had gemaakt als assistent in Hollywood en Berlijn. Men beweerde, dat hij persoonlijk zijn karakters bij elkaar had gezocht — verschillende typen, die natuurgetrouwe copieën waren van de handelende personen in Dickens' roman.

Jane Norman las er van in de krant. Zij had eigenlijk niet de minste hoop te zullen slagen, maar toch besloot zij te solliciteeren. Zij schreef John Warden een uitvoerigen brief, drong in beleefde termen aan op een mondeling onderhoud en bracht haar sollicitatie persoonlijk naar het hotel, waar hij woonde. Toen zij terugkeerde en uit den bus stapte, berekende zij, dat zij nog precies genoeg geld overhield voor een middagmaal voor den volgenden dag....

Tegen elf uur dien morgen stond zij gereed de straat op te gaan, toen haar tot haar verbijstering een telegram werd gebracht. Zij verwachtte er echter niet veel goeds van en kon haar oogen aanvankelijk niet gelooven, toen zij den inhoud las.

„Kom terstond naar hotel Alexander. John Warden.”

„Terstond!” juichte ze, toen zij van haar enorme verrassing bekomen was. Vliegensvlug ging zij zich kleeden. Haar jurk was niet veel zaaks meer, maar dat vergat ze. En toen zij in den spiegel keek, viel het haar evenmin op, dat hetzelfde gezegd kon worden van haar gelaat. Het was bleek en mager met scherp gelijnde zorgtrekken en haar oogen stonden moedeloos. Vijf minuten later was zij op weg en klokslag twaalf uur werd zij in „Alexandra” bij John Warden toegelaten. Geruischloos ging de deur achter haar dicht....

Achter de schrijftafel zag zij 'n blonden jongeman zitten, die haar verrast opnam bij haar binnenkomst. Zij vreesde, dat haar verschijning hem tegenviel en bevend nam zij op den stoel plaats, dien hij haar bood.

„Waarom bent u bij de First Film vandaan gegaan, miss Norman?” begon hij zonder inleiding.

„Ik ben een paar maanden ziek geweest,” antwoordde zij met een flauwe stem. Toen zij zoeven het souterrain was gepasseerd had zij een heerlijke braadlucht geroken, die haar wee had gemaakt van den honger.

John Warden knikte. „Zoo gaat het,” mompelde hij. „Lang buiten betrekking geweest?”

„Ruim een half jaar,” zei ze, met afgewenden blik. Zij voelde, dat hij haar aandachtig zat te bestudeeren en uit angst, dat zij hem zóó tegen zou vallen, dat hij haar zonder hoop zou laten gaan, begon ze uit zichzelf te spreken.

„Ik ben met weinig tevreden, mister Warden. Als u iets in de figuratie hebt — of iets anders.... U begrijpt wel.... als men zoo'n langen tijd buiten betrekking is....”

Haar zenuwachtigheid deed haar telkens den zin onderbreken. Ook woude dat nare gevoel in haar maag steeds krachtiger. John Warden sprong plotseling op.

„U hebt honger,” viel hij uit, terwijl hij zijn wenkbrauwen fronste. „Ik toevallig ook. Kom mee, we gaan eerst eten. Of neén — laten we het hier bestellen. Dan kunnen we zonder terughouding spreken....”

Hij wachtte haar antwoord niet af, maar greep gedecideerd naar de telefoon. Zij schaamde zich voor haar toestand en toch was zij blij, dat hij dien ontdekt had. Wellicht zou het hem doen besluiten, haar een of ander baantje te geven aan zijn nieuwe film.

John Warden zei niets meer, doch liep nadenkend op en neer. Een paar maal voelde zij hoe hij haar aanstaarde. Totdat er eindelijk een warme lunch gebracht werd. Zij durfde geen woord te zeggen, doch toen John Warden haar een glas sherry inschonk en haar aanspoorde het terstond leeg te drinken, ontdeedte zij langzamerhand. Het minderwaardigheidsgevoel maakte plaats voor een weldadige warmte, die voor het eerst na maanden weer een bloos op haar wangen te voorschijn bracht. John Warden zag het en lachte. „Als u nu mijn voorbeeld niet volgt en eet als een paard....” schertste

hij. En toen begon hij eensklaps over zijn film... Jane luisterde. En terwijl hij sprak kwam zij op de gedachte, dat het eigenlijk heelemaal niet vreemd was, dat zij hier met hem zat en dat hij haar als een gelijke behandelde. Zij had een gevoel alsof zij hem allang kende, al herinnerde zij zich niet, dat zij dit jonge gezicht met die expressieve trekken al eens ooit eerder had gezien.

De maaltijd liep ten einde en langzamerhand werd zij vervuld van een groote geruststelling. John Warden zou zijn ideeën niet met haar bespreken, als hij niet voornemens was haar een plaats bij de productie te geven. De tijd van ellende scheen achter den rug — het geluk begon haar opnieuw toe te lachen...

Eensklaps zag zij hem opkijken. „Ik heb om twee uur nog een belangrijke bespreking, miss Norman,” zei hij levendig. „Het is dus afgesproken — u komt morgen...”

Zij glimlachte. „Dan is dit de afspraak. U hebt er me nog niets van gezegd, mister Warden.”

Hij keek haar verwonderd aan. Toen begon hij te lachen. „O, maar dat was toch vanzelfsprekend na dat telegram? U komt dus morgen vroeg proefspelen. Daarna zullen we verder afspreken.”

„Figuratie...” dacht ze. Zij zag hem naar de schrijftafel loopen en een bankbiljet van tien pond opnemen. Haar hart popelde van blijdschap, maar naar haar wangen steeg een vurige blos.

„Ik mag u misschien wel van dienst zijn met een voorschot,” zei hij, alsof het de gewoonste zaak van de wereld betrof. „Maar u moet me één ding beloven,” vervolgde hij met een glimlach.

„En dat is?” informeerde zij werktuiglijk.

„Dat u zich niet overvoedt. Ik moet u hebben, zooals u bent. Datzelfde gezicht en diezelfde oogen. Wind u dus niet op en maak u niet ál te blij.”

„Een rol?” vroeg zij met schitterende oogen.

„Ziet u wel — die oogen moet ik niet hebben,” lachte hij. „Denk dus aan mijn waarschuwing. Natuurlijk, een rol. U bent hét type, dat ik zocht voor de vrouwelijke hoofdrol...”

Toen begon het Jane Norman te duizelen...

Het spotzieke geluk wil ook wel eens verkwistend zijn met zijn gunsten. Het was verkwistend, toen Jane Norman een paar maanden later op een Zondagavond naast John Warden door Hyde Park liep. Hij had haar iets gevraagd, dat overbodig was te vragen en zij had hem een antwoord gegeven, waarvan hij zich allang zeker wist. Want soms schijnt het inderdaad, of twee menschen uitsluitend voor elkaar en voor géén anderen geschapen zijn.

„Ben je gelukkig?” vroeg John Warden.

„Volmaakt gelukkig,” antwoordde Jane met een droomenden glimlach.

Zij liepen hand in hand en bij een verlaten bank hield John Warden zijn schreden in. „Een bedelaar zal je geluk aanbrengen,” zei hij eensklaps.

Zij keek hem hoogst verbaasd aan. „Die voorspelling is niet uitgekomen. Maar hoe weet jij dat?”

Hij lachte. „Die voorspelling is wel uitgekomen. Een van die bedelaars was ik...”

„Jij?” Ze lachte ongeloovig.

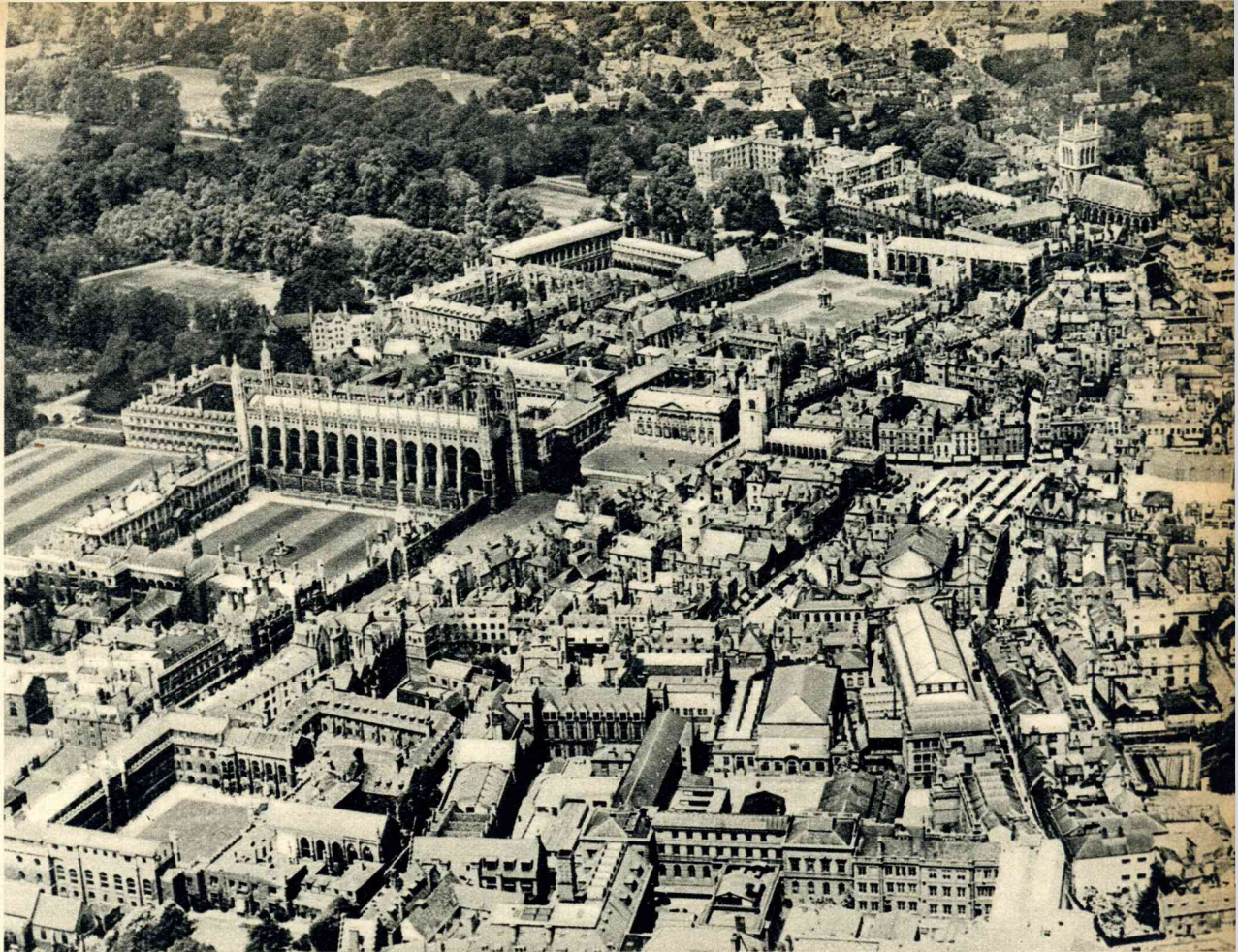
„Ja, ik. Dat was in den tijd, toen ik pas aan die film dacht. Ik zocht schooiertypen uit Dickens' roman. En die vond ik het gemakkelijkst door me voor een paar dagen tusschen hen op te houden.”

Jane dacht aan dien eersten maaltijd in hotel Alexandra en aan het merkwaardige gevoel dat haar toen bekropen had, dat zij John Warden allang kende. „Was jij het, die me die voorspelling deed?” vroeg ze. De geschiedenis was haar nog niet heelemaal helder.

„Neen, dat was de zwerver, die op de punt van de bank zat,” antwoordde John Warden vroolijk.

Jane fronste haar wenkbrauwen. „Maar vind je het dan niet merkwaardig, dat die voorspelling letterlijk uitgekomen is? Ik was eerezuchtig, niet gelukkig en een bedelaar zou me geluk aanbrengen...”

Toen begon John Warden te grinniken. „Welneen, heelemaal niet merkwaardig. Die profeet heette Dick Hall en hij was mijn helper. Hij kon heel gemakkelijk voorspellen. Je had kort tevoren aan alle studio's gesolliciteerd naar een betere positie en we wisten dus, dat je niet tevreden was met je plaats bij Thomas Victor. We hadden je óók al vaak zien spelen en herkennen je onmiddellijk, toen je voorbij de bank kwam. En juist een dag tevoren had ik tegen Dick gezegd, dat ik van plan was je te vragen bij mij te komen. Maar toen ik Thomas Victor een paar dagen later opbelde, omdat ik je adres niet wist, hoorde ik, dat hij juist een contract met je geteekend had...”

CAMBRIDGE

Een stad, die evenals Cambridge op een twintigtal oude en zelfs zeer oude universitaire colleges kan bogen, is wel een zeldzaamheid. En het eigenaardige van deze eeuwenoude universiteitsstad, die de rivale is van het nog iets oudere Oxford, is wel, dat ieder college een zelfstandige eenheid vormt, met eigen gewoonten en eigen wetten. Elk college heeft zijn eigen kapel, zijn eigen leszalen en vergaderzaal, doch de meeste ruimte wordt in beslag genomen door de appartementen van de studenten, die hier „undergraduates” worden genoemd.

Zooals uit den naam valt af te leiden, is de stad Cambridge gegroeid uit een nederzetting bij een brug over de rivier „Cam”. Deze dateert reeds uit den Romeinschen tijd, en is dus van respectabelen ouderdom, al heeft ze haar belangrijkheid eerst gekregen met de stichting der eerste universiteit in de eerste helft der dertiende eeuw. Zij is de hoofdstad van het graafschap Cambridgeshire, gelegen ongeveer negentig kilometer ten Noord-Oosten van Londen, en telt 'n goede zestigduizend inwoners, waarvan de studenten ongeveer het tiende gedeelte vormen. Het grootste gedeelte van de stad, zooals men dat op onze luchtfoto ziet, ligt op den rechteroever van de zoeven reeds genoemde rivier de Cam, een zijrivier van de Ouse, terwijl op den linkeroever het nieuwere stadsdeel zich nog steeds uitbreidt. De oude stad ontleende haar belangrijkheid aan haar ligging aan de rivier, waarop zij reeds ten tijde van Hendrik I het uitsluitend tol- en havenrecht bezat. Een uitgebreide scheepsbouw-industrie vestigde zich reeds van den beginne af langs de boorden der rivier, doch werd langzamerhand verdrongen door de speelterreinen der groote colleges, op onze foto reikend tot aan den gordel van groen, van links naar rechts op de bovenste helft goed te volgen.

DE WERELD IN VOGELVLUCHT

De eerste scholen met universitaire opleiding, of, zooals men dat toen noemde, waar 'n „studium generale” kon worden gemaakt, dateeren zooals reeds gezegd van het begin der dertiende eeuw, toen de religieuze orden, zooals die der Dominicanen en Carmelieten, daar inrichtingen voor algemeen hooger onderwijs vestigden, waarvan 't eerste het z.g. Peterhouse was, in 1284 geticht, naar het voorbeeld van het Merton-college te Oxford. University Hall, gesticht in 1326, werd in 1336 omgedoopt in Clare Hall; Pembroke werd een jaar later en Gonville-hall drie jaar later opgericht. Het beroemde Trinity-hall verrees in 1350, Corpus Christi twee jaar daarna. Het King's college dateert van 1441, Queen's college, oorspronkelijk St. Bernard College, van 1446, heropgericht in 1475, St. Catharina-college in datzelfde jaar. Het zoogenaamde Jesus-college is van 1497, het Christ's college van 1505, samengesmolten met 't God's house, dat in 1441 was gesticht. Verder heeft men nog: 't St. John's college, 1511; Magdalena-college, op de plaats van een vroegere stichting, 1542; Trinity-college 1546, waarin verschillende vroegere stichtingen werden opgenomen; Emmanuel-college van 1584; Sidney-Sussex, 1588; Downing, 1800; Selwyn, 1882. De niet in een college wonende studenten hebben een gemeenschappelijk tehuis, bekend als het Fitzwilliam House. Van de beide colleges voor vrouwelijke studenten werd het Girton-college in 1873 gesticht en het Newnham-college in 1875. Evenmin echter als Oxford is hier voor de dames-studeerenden het werkelijk behalen van een graad mogelijk, wel van de aanspraak op een graad.

Het grootste college van Cambridge is het Trinity-college, een stichting van Hendrik VIII. Tot de meest beroemde leerlingen, die deze school bezochten, behoorde Sir Isaac Newton, die een observatorium had op de hoogste verdieping van den vierkanten toren, op onze foto rechts boven in den rechterhoek van het vierkante binnenplein met de fontein, dateerend uit 1602.

Een ander groot college, beroemd om den zoogenaamden perpendiculaireren stijl waarin de kapel is opgetrokken, is het King's College, begonnen in 1446.

Men ziet het hooge, smalle bedehuis op onze foto links, met er voor het uitgestrekte grasveld. Onmiddellijk achter deze kerk ligt het Clare-college, met de brug, die aan de overzijde voert in de z.g. „backs”, de parktuinen, behoorende bij de er tegenover gelegen collegegebouwen.

Achter het Trinity-college ligt het St. John's College. Ook op den voorgrond bevinden zich tal van collegegebouwen, terwijl ongeveer middenrechts op onze foto duidelijk de marktkramen zijn te ontdekken op het marktplein, de z.g. Marktheuvel (Market Hill), en het hooge, koepelvormige dak van de Guildhall, het oude stadhuis van Cambridge.

Heuvelig is overigens Cambridge volstrekt niet, want 't hoogteverschil tusschen de laagste en de hoogstgelegene stadskwartieren bedraagt niet meer dan zes meter, terwijl de stad nergens meer dan vijftien meter boven den zeespiegel ligt. Het is dan ook een eldorado voor fietsers, en de studenten van Cambridge, die verspreid in de stad wonen of er buiten, „fietsen” dan ook veelal college. Men kan aldus vaak de belangrijkheid van een of anderen cursus of de populariteit van een lector of professor afmeten naar de massa ijzeren karretjes, welke in de onmiddellijke omgeving van het leslokaal geparkeerd staan.

De omgeving van de universiteitsstad is zeer idyllisch en lokt uit tot romantische ontboezemingen. Aan dichters heeft het dan ook in den loop der jaren onder de collegebezoekende bevolking niet ontbroken. Doch men moet hier toch ook weer niet de gevolgtrekking uit maken, dat de universiteit zich niet zou bemoeien met den meer practischen kant van het leven. Want dit is inderdaad niet het geval. Waar men ter wereld ook gaat, men zal er oud-Cambridge-studenten vinden op de hoogste en belangrijkste posten. De colleges van Cambridge tellen onder hun leerlingen groote dichters en prinses, geleerden en staatslieden van betekenis, wetgevers, kerkelijke hoogwaardigheidsbekleeders en professoren van naam, en nog steeds zet de universiteit er haar eeuwen geleden begonnen werk voort: den geest en 't hart te vormen van de mannen die mee arbeiden aan de grootmaking van 't Engelsche volk.

VAN KONINGSZOOONS EN ASSCHEPOESTERS

Het verschijnsel der morganatische huwelijken in de Zweedsche Koninklijke Familie

Een nieuw wetsvoorstel in voorbereiding tegen de idylle tusschen prins Bertil en de dochter van een Zweedsch industrieel; maar een prins die met een vreemdelinge uit den burgerstand in 't huwelijk treedt, blijft z'n rechten onvoorwaardelijk behouden.

Schweden.

De morganatische huwelijken, die den laatsten tijd een opvallend gewoon verschijnsel dreigen te vormen in de Zweedsche koninklijke familie, vragen thans weer eens de aandacht. Thans gaat het om den jongen prins Bertil, zoon van kroonprins Gustaaf Adolf, die wenscht een — wat de Almanach van Gotha noemt — *mésalliance* aan te gaan, d.w.z. een huwelijk te sluiten met iemand beneden zijn stand. De kwestie heeft nu weer stof doen opwaaien door een nieuw wetsvoorstel, dat door het parlement is bekrachtigd. Dit wetsvoorstel slaat trouwens rechtstreeks op het geval Bertil dat er eigenlijk de aanleiding toe is geweest.

De nieuwe wet bepaalt dat: wanneer een Zweedsche prins huwt met iemand beneden zijn stand maar van Zweedsche nationaliteit, hij alle rechten op den Zweedschen troon verbeurt, ofschoon hij gerust met een vreemde — dus niet Zweedsche —

kan trouwen, zonder dat voor hem dezelfde konsekwenties uit z'n morganatisch huwelijk voortvloeien. Prins Bertil behoort, zooals bekend, tot de troonopvolgers, want er zou ten slotte niet zoo heel veel toe noodig zijn om hem den troon te doen bestijgen. Het meisje dat hij wil trouwen is een Zweedsche en de nieuwe wet wil Zweedsche meisjes beletten ooit koningin van hun land te worden, terwijl zij die

mogelijkheid wel openstelt voor meisjes van Amerika tot Irak. De algemeen geldende opinie in hofkringen is trouwens, dat er minder gevaar bestaat voor Zweedsche prinsinnen verstrikt te geraken in de huwelijksintriges van vreemde dames dan wel in die van Zweedsche vertegenwoordigsters van het schoone geslacht, waarmee zij herhaaldelijk in aanraking komen, dank zij hun sterk democratische levenswijze.

De jonge dame, die het hart van prins Bertil heeft weten te veroveren, is een zekere Elsa Brambeck, een zeer aantrekkelijk meisje uit Stockholm. Zij is de dochter van een voormaligen kapitein van het Zweedsche leger, die thans aan het hoofd staat van een omvangrijke industriele onderneming. Een familie, die tot de meest geziene standen van Stockholm behoort. Prins Bertil en Elsa Brambeck zijn beiden vierentwintig jaar oud en hebben elkaar leeren kennen op de hoogeschool te Stockholm. Het was zoo goed als liefde op 't eerste gezicht en ruim drie jaar lang heeft prins Bertil het meisje het hof gemaakt. De vader van den prins en zijn grootvader, koning Gustaaf, hebben zich steeds tegen 'n huwelijk verzet, omdat zij van meening zijn, dat de prins dient te trouwen met een dochter uit een der Europeesche vorstenhuizen, vooral met het oog op het feit, dat hij wellicht vroeg of laat zal worden geroepen tot het bestijgen van den troon van Zweden.

Bertil is de derde zoon van kroonprins Gustaaf Adolf, die gehuwd is met de Engelsche prinses Margareta van Connaught. De kroonprins is thans vierenvijftig. Zijn oudste zoon, die ook den naam draagt van Gustaaf Adolf, heeft geen mannelijke afstammelingen (de troon van Zweden kan alleen door zulken worden bestegen), want uit zijn huwelijk met de Duitsche prinses Sybilla heeft hij maar twee dochters. De tweede zoon, Sigvard, heeft z'n rechten verbeurd door zijn morganatisch huwelijk. Zooals de zaken thans staan zou de kroon eventueel komen te vallen aan prins Bertil, indien zijn broeder Gustaaf Adolf zou komen te sterven, voordat hij den troon heeft beklommen. Prins Bertil heeft tot nog toe de

Graaf Folke Bernadotte en zijn vrouw, de voormalige Estella Manville.

wensen van zijn vader en grootvader geëerbiedigd in zoover, dat hij niet met Elsa Brambeck is getrouwd. Maar hij heeft er allerminst aan gedacht zijn verhouding te verbreken. Hij kan in elk geval terugwijzen op enkele precedents van denzelfden aard. Vier telgen der Zweedsche koninklijke familie zijn beneden hun stand getrouwd en velen schrijven dit toe aan de betrekkelijke jeugd van den koninklijken adel.

De Bernadotte-dynastie van Zweden werd gesticht nauwelijks honderd jaar geleden door Jean Baptiste Bernadotte, een Fransman van burgerlijke afkomst. Hij was de zoon van een advocaat uit Pau, trad in het leger, en klom onder Napoleon snel op tot den rang van maarschalk van Frankrijk. In 1810, na den dood van den Zweedschen kroonprins, werd hij aangewezen als troonopvolger en als zodanig erkend door den koning van Zweden, Karel XIII, onder den naam Charles John. Zijn zoon verwierf een aanzienlijk prestige in de regeering en maakte zich zeer populair. Na den dood van den koning, in 1818, volgde hij hem op onder den naam van Karel XIV. Zijn vrouw was eveneens van burgerlijke afkomst.

Het was juist zeventig jaar na de stichting der dynastie, dat een koninklijke Bernadotte met alle conventie brak en tot bruid een meisje koos dat niet van koninklijken bloede was. Het was prins Oscar, zoon van koning Oscar II en broeder van den tegenwoordigen koning. Op 15 Maart 1888 trouwde hij met Ebba Munck van Fulkile, een hofdame van zijn moeder. De bruid was uit een aristocratisch milieu, maar werd door de hofkringen niet gerekend als te behooren tot dien adel die recht had op den troon. De koning eischte dat zijn stijfhoofdige zoon afstand zou doen van zijn rechten op den troon, maar stond hem het gebruik toe van den titel van prins Bernadotte.

Het huwelijk van den prins en de prinses Bernadotte, die het volgend jaar hun gouden bruiloft zullen vieren, was zeer gelukkig. De prins, die thans de zeventig heeft bereikt, stelde veel belang in het

Prins Lennart van Zweden en zijn vrouw Karine Nissvandt.

Prins Bertil, de derde zoon van den Zweedschen kroonprins, die met mej. Elsa Brambeck in het huwelijk treden wil.

werk van het Leger des Heils en houdt nu en dan eens een preek in een van de tenten der industriële afdelingen van Stockholm.

De zoon van prins Bernadotte, graaf Folke Bernadotte, volgde zijn vaders voorbeeld, liet de adellijke Europeesche dames links liggen en trouwde in 1928 met een Amerikaansch meisje, Estella Manville uit New York, dochter van een asbest-koning. Er werd niet veel drukte gemaakt rondom dit huwelijk, daar de graaf trouwens niet in aanmerking kwam voor een opvolging op den troon.

Drie jaar later werd er echter weer heel wat stof opgeworpen, toen prins Lennart kennis gaf van zijn voornemen om in het huwelijk te treden met Karine Nissvandt, dochter van een Zweedschen accountant.

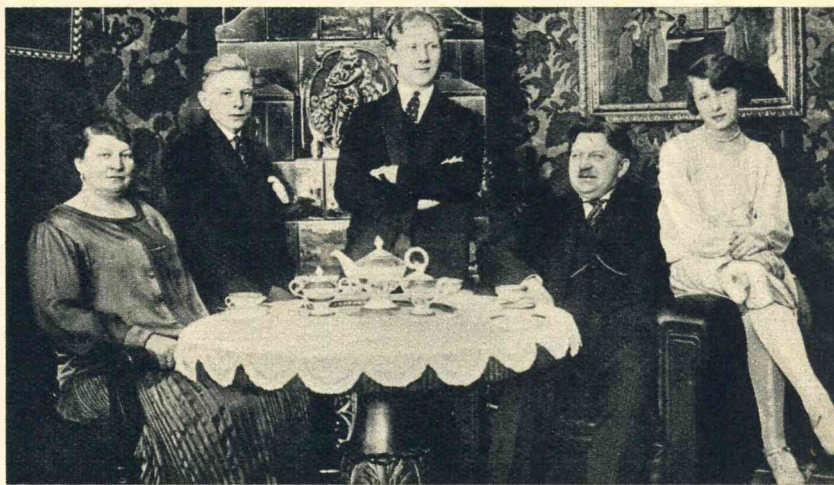
Lennart is de eenige zoon van prins Wilhelm en de groothertogin Marie van Rusland, die vóór den oorlog gescheiden zijn. Wilhelm is de jongere zoon van den koning. Lennart woonde met zijn vader te Stockholm toen hij het hof maakte aan miss Nissvandt, een aantrekkelijke brunette die drie jaar jonger was dan hij en die hij op school had leeren kennen.

De slanke jonge prins hield voet bij stuk en nadat hij van alle eventuele rechten afstand had gedaan, huwde hij zijn uitverkorene in 1932. Hij behield den titel van prins Bernadotte en later schonk koning Gustaaf den titel van gravin Mainau aan de kleine

Fräulein Erika Patzek, die met prins Sigvard Bernadotte in 't huwelijk trad, in den kring harer familie.

bruid. Mainau is de naam van een klein eiland in 'n Zuid-Duitsch meer, waar de gehuwden wonen en de prins kreeg het eiland ten geschenke van zijn moeder.

Kort na dit huwelijk kwam echter de clou der prinselijke huwelijken. Prins Sigvard, tweede zoon van kroonprins Gustaaf Adolf, speelde thans de hoofdrol in 't geding. Hij had reeds lang meer dan ongewone belangstelling getoond in het filmbedrijf en in 1933 kreeg hij een baantje als assisteerend directeur bij de Ufa, waar hij werkte onder den naam van mijnheer Holger. Eenigen tijd later ontmoette hij er de blonde Erika Patzek, een jeugdige actrice die tal van rollen had vervuld in allerlei films. De kennismaking was het begin van een prettige idylle. Het is niet bekend wanneer mijnheer Holger zijn ware persoonlijkheid onthulde.

doch het is een feit, dat Erika Patzek verliefd werd op hem voordat zij wist dat hij iemand was van prinselijken bloede. Prins Sigvard liet zich niets gelegen liggen aan de aanspraken der Bernadottes, maar hij deed een huwelijksaanzoek, werd aangenomen en reisde naar Londen om de noodige voorbereidingen voor zijn huwelijk te treffen. Opnieuw werd koning Gustaaf pijnlijk getroffen.

Opnieuw was er een van zijn kleinzoons — ditmaal iemand die in aanmerking kwam om eens den troon van Zweden te bestijgen — die, in plaats van te huwen met iemand van prinselijken bloede, de voorkeur gaf aan 'n meisje uit een burgermilieu. Wat meer is, het gerucht deed de ronde, dat de bruid niet alleen niet van adel was, maar zelfs niet den minsten rang in de maatschappij innam. De vader van de bruid was, naar men beweerde, een gewoon zakenman die in de buurt van Berlijn een jachtgoed bezat, maar die zijn fortuin overigens met werken had verdiend en dit niet door een erfdeel had verkregen. De betrokken familie was van Polen naar Duitschland gekomen en — zoo heette het — de moeder van de bruid sprak het Duitsch nog steeds met een sterk accent.

Koning Gustaaf verzette zich dus opnieuw tegen het huwelijk. Hij stuurde den jongen graaf Folke Bernadotte naar Londen met de opdracht prins Sigvard ertoe te bewegen die actrice op te geven. De gezant, die zelf met een burgermeisje was getrouwd, had evenwel weinig succes. Prins Sigvard zette zijn plannen door en op 8 Maart 1934 trad hij met miss Patzek te Londen in 't huwelijk.

De prins en zijn bruid vertoefden eenigen tijd te Berlijn, doch vertrokken weldra naar Hollywood, waar ze thans nog verblijven. Sigvard heeft afgezien van al zijn titels en is eenvoudig bekend als mijnheer Bernadotte. Niet lang geleden heeft hij de eerste stappen gedaan om zich te laten naturaliseeren als Amerikaansch burger. Naar men beweert heeft de koning hem nooit willen vergeven, dat hij meer zijn hart dan zijn plichtsgevoel heeft laten spreken bij het kiezen van een bruid.

Nadat prins Sigvard was uitgeschakeld, kwam prins Bertil in aanmerking als eventuele troonopvolger en thans is het een open vraag of prins Bertil van plan blijft eveneens zijn rechten op te geven door een huwelijk met Elsa Brambeck. De nieuwe wet schijnt hem geen andere keuze te laten dan: Elsa opgeven of alle hoop koning te worden laten varen. Men heeft de mogelijkheid geopperd, dat Elsa Brambeck de gevaarlijke klip zou kunnen omzeilen door eenvoudig een andere nationaliteit aan te nemen, doch het meisje wenscht haar toevlucht niet te nemen tot dergelijke uitvluchten en zoo blijft de brandende vraag steeds bestaan: wie zal het winnen in dit conflict: de roepstem van dynastie en koningsplicht of de stem der liefde? Het antwoord hierop ligt in de nabije toekomst.

Achtenveertig snapshots van prins Sigvard Bernadotte, thans als technicus werkzaam in Hollywood, met z'n vrouw Erika Patzek, een voormalige Deutsche actrice.

Swift

Fleurig als de Lente.

De nieuwe SWIFT-collectie is even fleurig als de lente zelf. Ieder schoentje geeft 'n verrassend effect. Iedere versiering is smaakvol en apart. En de pasvorm verrukkelijk!

Elke schoenwinkelier brengt weer 'n andere keuze uit de 385 nieuwe Swift-modellen. Past U zoo'n Swift-schoentje eens aan. Voelt U eens hoe fijn het om Uw voet sluit. In Swift lijkt Uw voet inderdaad 'n nummer kleiner.

f. 5.50

f. 6.25

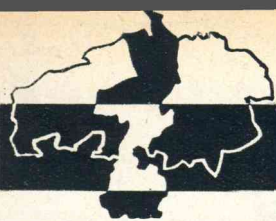
f. 6.95

Natuurlijk brengt Swift ook voor den goedgekleeden man een nieuwe serie voorname schoenen. Voor iederen voet - breed, smal of fors - een aantal speciale modellen.

Swift
MODE - SCHOENEN

't Is voorjaar en weer schoonmaaktijd,
Ook broer en zus zijn thans bereid.

Zoo d'ouden zongen, piepen de jongen

EINDHOVENSCHJE JEUGD AAN DE SCHOONMAAK

Het popje was echt
vies en zwart,
zoodat het tijdvoor
't kuipbad werd!

Links:
De auto wordt goed
schoongemaakt.
Als broertje hem nu
maar niet „kraakt“!

De bal krijgt zelfs een beurt, het sop
Dat zit er schuimend bovenop.

De hond, de „Zeppelin“ en trein
Zijn weer fijn opgepoetst en rein.

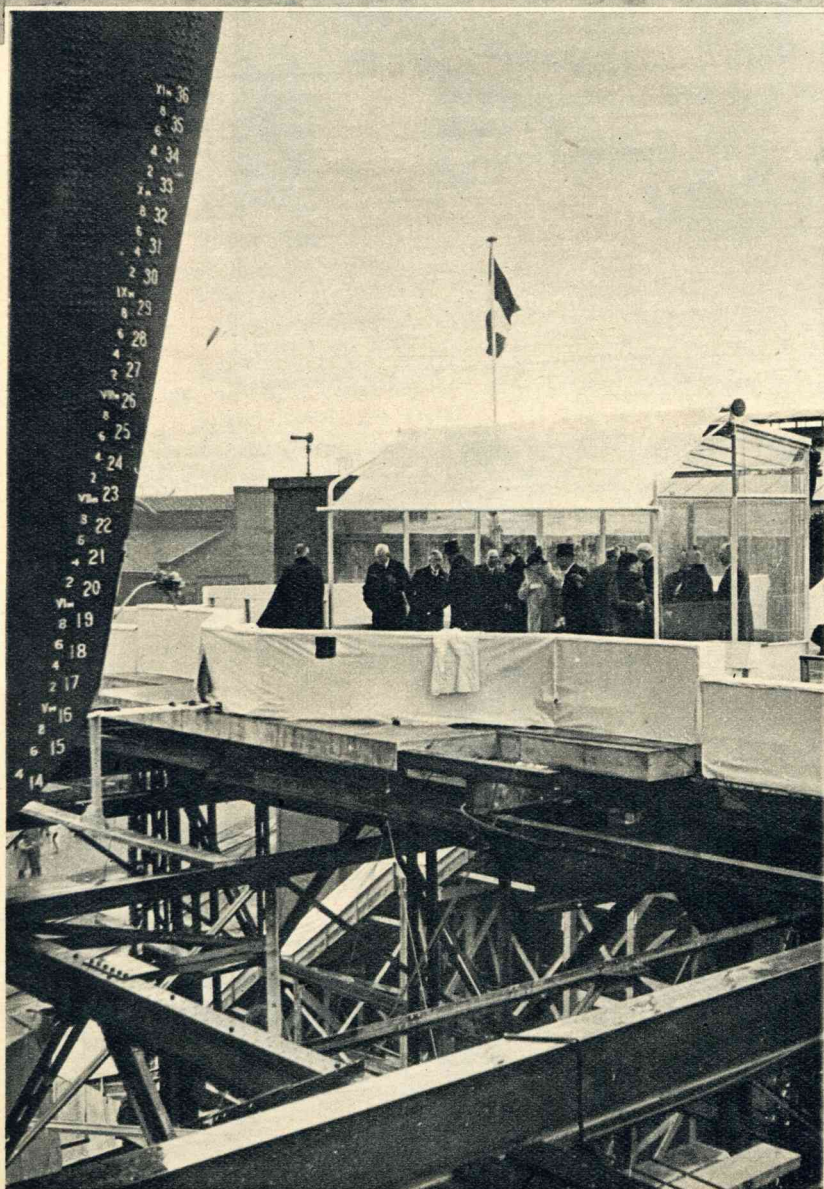

Ziezoo, nu 's alles klaar en net....
't Is uit weer met de schoonmaakpret!

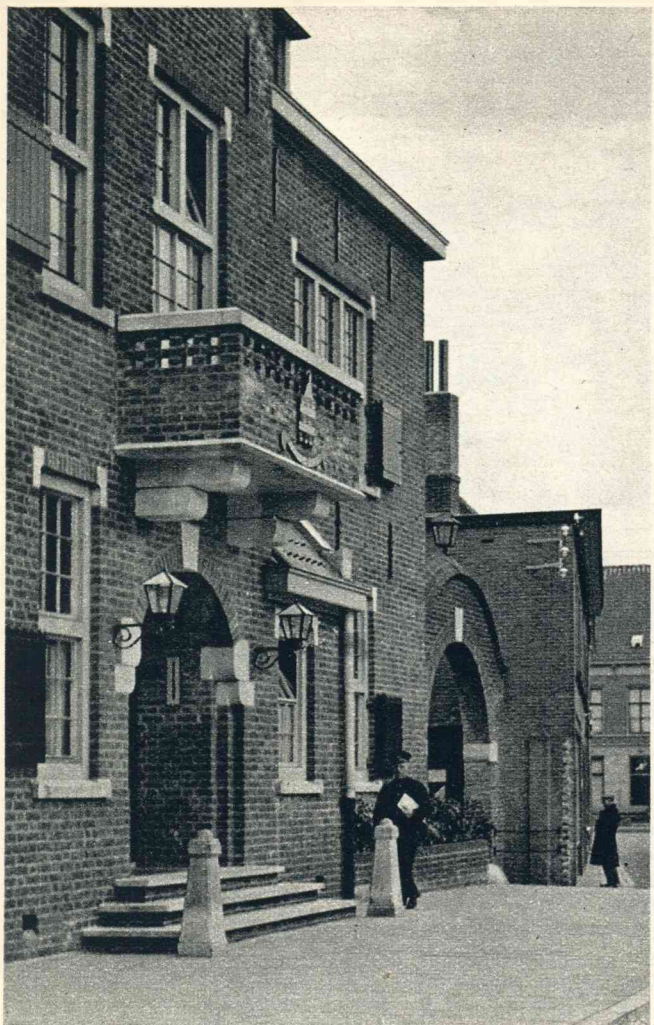

De tewaterlating van de Nieuw Amsterdam — een foto van het reusachtige schip, nadat het de helling heeft verlaten. Links: H.M. de Koningin op de speciaal voor haar gebouwde tribune vlak voor de plechtigheid gefotografeerd.

LAATSTE NIEUWS

De Japansche vliegers Iinuma en Tsoekakosji vlogen in 94 uur van Tokio naar Londen. Een prent van de aankomst der koene piloten op Croydon.

De zeer mooie ingang, met balkon en wapen.

Vooraanzicht van het fraaie gebouw.

BOXTELS NIEUWE RAADHUIS

Bortel heeft 'n zeer mooi raadhuis gekregen, dat sierlijk mag genoemd worden, juist door zijn eenvoud. De ingang is stijlvol, met den zuiveren boog en de twee muurlantaarns. Daarboven bevindt zich het balkon, waarvóór men het wapen ziet aangebracht. Het nieuwe gebouw is een lust voor het oog. Allen, die het Marktplaats betreden, zien er met welbehagen naar. De vensters en blinden geven aan het front een deftig aanzien. We maakten diverse kiekken van Bortels raadhuis, die het goed

in beeld brengen. Ook kiekten we het typische wapen: De heilige met zijn groote sleutels en daaronder, in drie banen, de koddige eendjes.

Moge Bortel steeds in stijgende lijn zich ontwikkelen; moge het raadhuis 't middelpunt zijn van opleving en activiteit.

Het wapen van Bortel.

De gevel is in overeenstemmenden stijl met de omgeving.

Kijkje door de poort op de Markt.

DE KEIZER VAN DE SAHARA

*Een avontuurlijke traagi-comedie,
naar waarheid verhaald
door Curt Corrinth*

Gast in Londen

Het is laat in den herfst van 1905, als Jacques I voor een kort oponthoud te Hamburg aan wal stapt. Al spoedig vindt hij de Hanze-stad te nuchter, te arm aan fantasie, te kleinburgerlijk — hij verhuist dan met de keizerin naar Londen, en... brengt daar al spoedig weer een hofkring samen, zooals dit een keizer, al leeft hij ook tienmaal in ballingschap, betaamt. Hij verschijnt niet anders in 't publiek dan onder geleide van een eerewacht in uniform, terwijl hij ook zelf een bont en grillig pakje draagt, met schitterende ridderorden behangen — en men laat hem zijn gang gaan. Waarom zou men den man zoo'n aardigheidje niet gunnen! Hij doet er geen mensch kwaad mee, en 't houdt hem zoet...

Tot die meening in 't jaar 1906 plotseling omslaat.

Te Algeciras, bij Gibraltar, in Zuid-Spanje, wordt een groote en belangrijke internationale conferentie gehouden tot regeling van de nog steeds brandende Marokkaansche kwestie. En opeens wordt die conferentie van Londen uit gebombardeerd met woeste aanschrijvingen, afkomstig van een zonderlingen tijdgenoot, die zichzelf stoutmoedig keizer der Sahara noemt, en dwaze eischen van grondgebied en soevereiniteit stelt. Zelfs komt er zich te Algeciras een gezantschap van genoemden keizer vertoonen, dat ruwe stoornis tracht te brengen in het spel der hooge politiek; als dat zoo doorgaat, zou er nieuwe verwarring kunnen ontstaan in den toestand, die toch al niet bijzonder helder is...

Men wendt zich dus naar Londen en geeft een wenk, drukt een wensch uit. Londen geeft daar ge-

hoor aan: op zekeren dag wordt ter kennis gebracht van „een zekeren Jacques Lebaudy, genoemd keizer van de Sahara”, dat hij er in geslaagd is, het ongenoegen der Britsche overheid op te wekken, en dat hij derhalve niet beter kan doen, dan Engeland verlaten en een ander land gelukkig maken met zijn wel grappige, maar toch onrustbarende tegenwoordigheid.

Laat een keizer zich dergelijke onaangenaamheden tweemaal zeggen? Jacques I trekt aanstonds de noodige consequenties uit die ongestuvige bejegening; hij neemt, om zoo te zeggen, zijn keizerin bij de hand en schudt, vurige eeden van wraak zwerend, het Britsche stof van zijn voeten.

Zoo dwaalt een keizer der twintigste eeuw van het eene ballingsoord naar het andere...

Verdwenen en weergevonden

En dat is het laatste, hoewel tevens het langdurigste tijdperk van dit avontuurlijke „heldenleven”.

Amerika. New York.

Nadat zijn boot uit Engeland vertrok heeft men twee jaar lang niets meer van den keizer der Sahara en zijn keizerin gezien of gehoord. Alleen was hij nog éénmaal weer in Monte Carlo opgedoken, als steeds in schitterende uniform, maar met de sporen van diep lijden in het gezicht. Ook nu weer was hij in het voornaamste hotel afgestapt en had hij daar een heele verdieping gehuurd. Ook ditmaal had hij een aantal rijk uitgedoste bedienden in uniform als lijfwacht om zich heen geschaard. Ook nu speelde hij — en hij werd hét sensatie-nummer der Riviera, die altijd nog jonge, altijd nog elegante man,

Het einde van het Afrikaansche avontuur van den „keizer van de Sahara”. Vijf opvarenden van de „Frasquita”, het jacht van Jacques Lebaudy, vielen in handen van Marokkaansche roovers. Onze plaat geeft het moment weer, waarop matrozen van den Franschen kruiser „Galilée” de vijf gevangenen redden.

die de ellende van zijn ballingschap met verbazingwekkende waardigheid droeg. Bij menigten verdrongen zich de bewonderaars om hem heen. Dat verdroeg hij een tijd lang. Maar op zekeren dag werd hij dat soort populariteit moe: hij liet in de vestibule van zijn hotel een paar groote manden plaatsen, vol welriekende briefjes, met een plakkaat er bij: „Alle dames, die zoo ijverig aan zijne majesteit geschreven hebben, worden verzocht, haar epistels hier uit te zoeken en mee te nemen. Want zelfs deze betuigingen van waardeering waren niet in staat, zijne majesteit te troosten in zijn smart over het verlies van zijn rijk en over het onrecht, dat de wereld hem aandeed.”

De wereld kon dus nogmaals lachen om dien eigenaardigen keizer, die echter met bewonderenswaardige energie zijn rol volhield.

Dan hoort men twee jaren lang niets.

Tot van Long Island, bij New York, geruchten komen van een zonderlingen onbekende, die daar een prachtig kasteel heeft laten bouwen, die het geld met volle handen wegsnijmt, en... die met den grootsten ernst beweert, dat hij de keizer van de Sahara is.

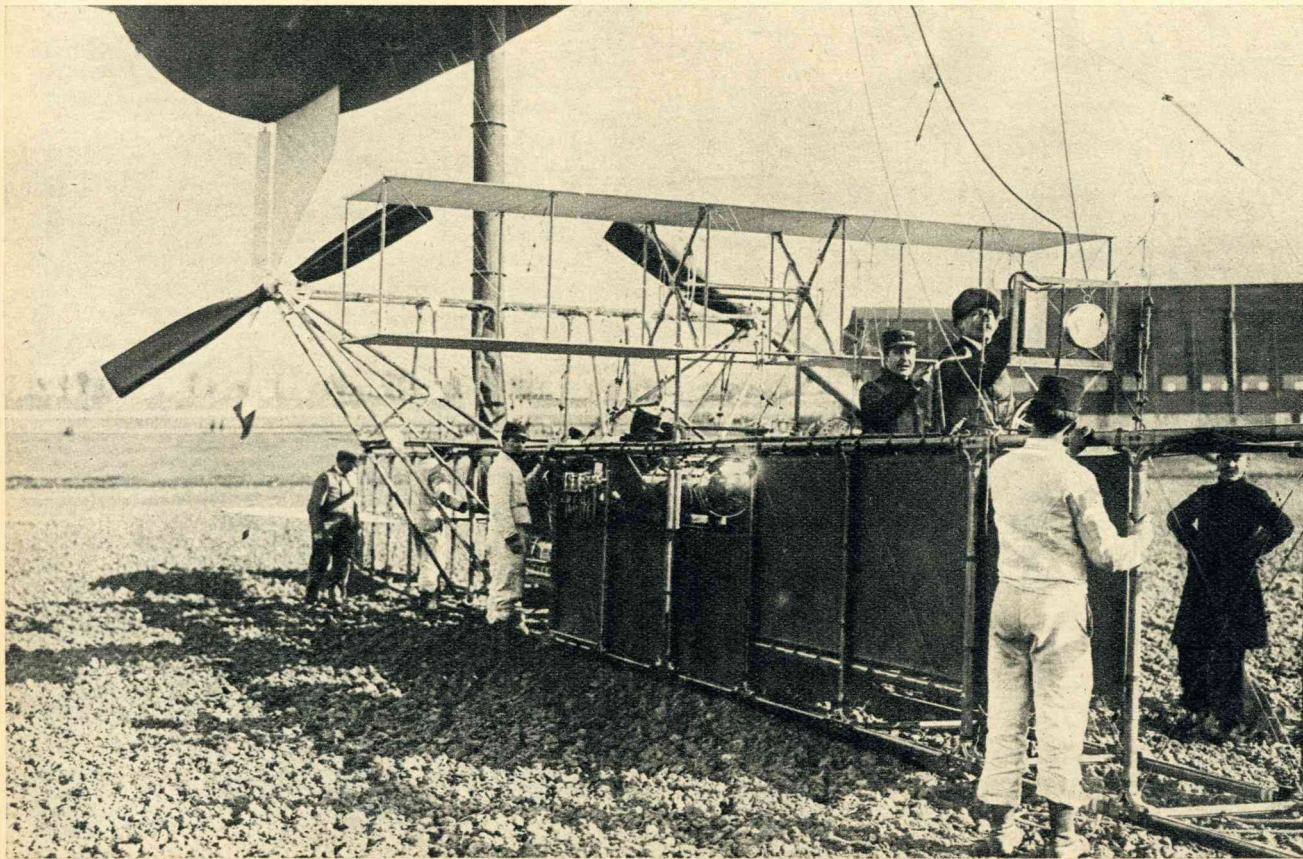
Dan gaat er den Europeanen een licht op...

Zoowaar, de „kleine suikerbakker” is er weer! Hij leeft nog, de fameuze Lebaudy, en zijn droom van heerschappij heeft hij volstrekt niet opgegeven! En nu maakt hij voor de verandering de andere helft van den wereldbol onveilig met zijn daverende fratsen! Driewerf hoera voor Jacques I, keizer der Sahara!

Amerika wordt al heel gauw vanuit Europa ingelicht; en Jacques laat zich zelf ook niet onbetuigd. Hij laat zich interviewen.

„Ja, inderdaad, wij hebben het diepbedorven, trouwelooze Europa den rug toegekeerd, wijl men daar geen recht en geen eer meer kent! Van nu af vertrouwen wij ons keizerlijk lot toe aan de groote, rechtlievende natie der Vereenigde Staten, in de vaste overtuiging, dat wij hier veilig zijn tegen allen laster en alle vervolging. Wij zullen niets ondernemen tegen de wetten van het land, aan welks gastvrijheid wij ons hebben toevertrouwd — maar evenmin denken wij er aan, ook maar een tittel of jota prijs te geven van onze aanspraken op ons keizerrijk Sahara!”

Max Lebaudy, een broer van den „keizer”, was meer praktisch aangelegd. Men ziet hem hier in de gondel van een door hem geconstrueerd luchtschip.

Het prachtige slot op Long Island wordt steeds uitgebreid — dat is nu de residentie van den keizer der Sahara, en in trouwe herinnering, in logisch vervolg krijgt het den naam:

„Troja”.

Vootaan worden dus de brieven en proclamaties van zijne majesteit weer terecht ondertekend:

„Gegeven in ons keizerlijk paleis Troja, den...”

Want zijne majesteit regeert weer — en nu niet alleen een zoogenaamd keizerrijk Sahara, maar... de heele wereld!

Want aan alle vorstenhuizen en regeeringen der aarde zendt hij de eene nota na de andere; hij overstelpt de ministeries met raadgevingen en eischen en stoutmoedig dreigt hij met scherpe représailles, als er aan zijn vermaningen en wenschen geen gevolg wordt gegeven. Vervolgens maakt hij alom bekend, dat hij de grofste schandalen, gevallen van de ergste corruptie aan alle hoven ter wereld onthullen zal... hij is weer dapper bezig, onrust uit te zaaien...

En het Amerikaanse publiek ziet toe en hoort aan, met ingehouden adem.

Aan zijn paleis op Long Island heeft hij niet genoeg. Nu en dan verblijft hij in New York — daar heeft hij de keuze uit twintig appartementen, ieder uit vijf kamers bestaande, in twintig verschillende hotels; die heeft hij alle jaren vooruit gehuurd. Evenals in Europa vertoont hij zich ook hier slechts in uniform, groot gala met breed ordelint, en gevolgd door een sterke lijfwacht. Die bestaat in New York uit veertig man, kruiersjongens... Zoo trekt hij door de straten — zoo vroolijkt hij een heel werelddeel op.

Op zekeren dag echter schijnt het zoover te zijn, dat zijn dolle streken hem er onder brengen. Hij heeft nog bloedverwanten in Parijs, met wie hij sinds lang alle relaties verbroken heeft, wijl zij weigerden, hem met den titel „majesteit” aan te spreken. Deze bloedverwanten blijken benauwd te worden voor hun mogelijk erfdeel; derhalve dienen zij het verzoek in, Jacques Lebaudy onder curatele te stellen wegens verregaande verkwisting en waanzin. De Amerikaanse overheid gaat welwillend op dien eisch der familie in, zij laat zoowaar door eenige specialisten een onderzoek instellen naar de geestvermogens van den keizer der Sahara! Maar die specialisten zijn mannen met veel gevoel voor humor: de keizer is normaal, verklaren zij... alleen „een tikje geëxalteerd”.

Zelfs dien twijfel aan zijn gezond menschenverstand heeft de keizer met waardige berusting over zich heen laten gaan. Die erfkanen van de Parijsche bloedverwanten, zoo peinst hij, zijn toch al lang verkeken — want in het begin der ballingschap, te Hamburg in het jaar 1905, werd het keizerlijk paar vertroost door de geboorte van een dochtertje, dat met den schoonen naam „Jeanne, prinses van Troja” gedoopt werd... Dus de rechtmatige erfgename van den keizer der Sahara is en blijft de prinses van Troja, en daarmee uit!

In huiselijken kring

Het leven der keizerin? Trouw is zij haar hoogen gemaal gevolgd, ook in zijn laatste ballingsoord — al heeft zij zich eerst nauwkeurig vergewist, dat de sprookjesachtige „miljoenen van Lebaudy” nog steeds niet in damp zijn opgegaan, al zijn zij dan ook in den loop der jaren wel eenigszins afgebrokkeld. Hier in Amerika voelt zij zich trouwens weer veel veiliger bij haar man, want nu en dan komt het zakentalent van den vader, den handigen fabrikant, weer boven — nu en dan

houdt zijne majesteit zich onledig met beurs-affaires, die een verwonderlijk succes opleveren en de schatkist, die nu en dan angstwekkende leegten vertoont, heel aardig weer bijvullen.

Ondanks die trouw echter is Jacques I niet heelemaal tevreden meer over zijn gemalin. Hij vindt, dat zij tekort schiet in de waardigheid van haar hooge positie; zij geeft zich af met „koopmansvrouwen”, en zij houdt dag en nacht niet op met zeuren, dat zij heimwee heeft naar Parijs... kortom: zij maakt scènes, en zijne majesteit verdraagt die niet; integendeel, bijwijlen wordt de werking zijner zenuwen hem te machtig, en verdedigt hij zich met handtastelikheden; hetgeen, naar men zegt, zelfs in een keizerlijk huwelijk afbreuk doet aan het geluk...

In ieder geval: de keizerin heeft verdriet, veel verdriet — gelijk zij later, veel later getuigd heeft...

Oorlogsverklaring

De jaren gaan hun weg in fantasterij, malligheden en keizerlijke droomen. In Europa raakt zijne majesteit Jacques I hoe langer hoe meer in 't vergeetboek — want Europa heeft ernstige dingen aan 't hoofd. De politieke horizon wordt zienderoogen donkerder. Oostenrijk annexiert Bosnië en Herzegowina, Duitschland en Frankrijk vliegen elkaar in de haren over Marokkaansche kwesties — waar is uw rijk gebleven, verre keizer der Sahara? — en Italië vecht in Tripolis. De eerste Balkan-oorlog breekt uit. De tweede volgt hem op den voet. Steeds lager, steeds zwaarder hangen de wolken... En dan knallen te Serajewo die noodlottige schoten — opeens staat de heele wereld in vuur en vlam...

De eene vijand na den anderen stort zich op Duitschland. In Berlijn durft men nog: hoe meer vijanden, hoe groter glorie! Maar op zekeren dag, nog in het jaar 1914, vaart er toch een schok van schrik door de Wilhelmstrasse, door het ministerie van buitenlandse zaken: „Allemachtig! Alweer een oorlogsverklaring! Uit Amerika notabene!” „Hè — wat?”

„Uit Amerika — van Long Island... gedateerd uit het keizerlijke paleis Troja! Nog niet duidelijk? De keizer van de Sahara, Jacques I, heeft Duitschland den oorlog verklaard!”

„Nee maar, dat is... Troja? Keizer van de Sahara? Wat is dat voor gekheid?”

Een grijze diplomaat met een goed geheugen licht een jongeren, weetgierigen collega in... En ondanks de benarring der tijden is er dien dag toch nog vroolijkheid in het ministerie.

Het is de waarheid:

Jacques I heeft volgens alle eischen der kunst zijn betrekkingen met het Duitsche rijk verbroken en het den oorlog verklaard. Ondanks alle ontgoochelingen, alle eeden van wraak is zijn Fransche bloed toch weer eens bovengekomen — nu kiest hij de zijde van zijn oorspronkelijk vaderland!

Het vaderland echter is hem niet in 't minste dankbaar voor dat gebaar van zelfverloochende trouw. En ook zijn huidige woonoord Amerika, hoewel voorloopig nog neutraal, is met dat eigengereide optreden van zijne majesteit heelemaal niet ingenomen: zoodra men in Washington iets te hooren krijgt van de fiere oorlogsverklaring, krijgt de keizer der Sahara een stevigen tik op zijn vingers, en wordt hij herinnerd aan de neutraliteit der Vereenigde Staten, die niet mag worden verstoord door de onnoozele hatelikheden van een particuliere persoon!

Onnoozele hatelikheden...

(Slot volgt)

Opgewekt wandelen

Gr. strooibus 60 Cts.
Kl. strooibus 30 Cts.
Navulzakjes à 35 cent
maken het gebruik goedkoper!

Vasenol
Voetpoeder

HAARGROEI NEEMT

35% TOE

Geslaagde Proef van Bekend Arts Een Overtuigend Bewijs

In de hieronder beschreven proef werd het haar kort geknipt en in het midden een scheiding geschoren. Gedurende 5 weken werd Silvikrin alléén op de linker helft toegepast. De foto toont het resultaat: 35% meer haargroei op de linker helft.

Een opzienbarende proef nam eenigen tijd geleden een zeer sceptisch, welbekend arts, om een hem ter beoordeeling gegeven preparaat te toetsen.

Van drie heeren met normalen haargroei werd het hoofd geheel kaal geknipt. In het midden werd een smalle scheiding uitgeschoren, waardoor 2 gelijke gedeelten ontstonden.

De drie heeren kwamen iederen dag op het spreekuur om de linker helft van hun hoofd met het preparaat te laten behandelen, waarbij de arts de ontwikkeling kon observeren. En nu het resultaat: Na een behandeling van vijf weken was het haar op de behandelde linker helft 35% harder gaan groeien, dan op het niet behandelde gedeelte. De arts was overtuigd, de proef was schitterend geslaagd. Het preparaat was Silvikrin.

Lijdt U aan Uw haar? Mankeert er iets aan? Lees onderstaande tabel, U ziet dan wat U noodig heeft. Maar begint U nog heden met Silvikrin, uitstel verergert Uw kwaal.

Hoe het haar door Silvikrin groeit:

Het haar moet normaal groeien door de voedingsstoffen, die het door het bloed ontvangt.

Hapert er iets aan den toevoer, dan treden er storingen op.

Dr. Weidner, de eminente bioloog, ontdekte, hoe het groei-proces zich precies voltrekt en welke 14 groeistoffen het haar opbouwen en voeden.

Hij slaagde er in deze 14 substanties uit een keratine base te isoleren en in geconcentreerde vorm in een oplossing: Silvikrin genaamd, te brengen. Silvikrin is dus met recht de natuurlijke haarvoeding.

Silvikrin verwijdert de roos bijna direct, brengt de verzwakte, uitgeputte haarwortels tot nieuwen, krachtigen groei, zorgt voor algeheel herstel van de haarvormende weefsels, zoodat tenslotte het haar weer op natuurlijke wijze vanzelf kan gaan groeien. Voorwaar een vooruitgang der wetenschap, waarover terecht de medische wereld opgetogen is.

Wat U moet hebben:

Silvikrin Lotion:

Het nieuwe haarwater. Voor de dagelijksche verzorging van het haar. Houdt Uw haar jong, gezond, vitaal, sterk en glanzend. Voorkomt roos en haaruitval.

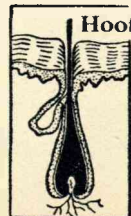
Neo Silvikrin:

Deze geconcentreerde haarvoeding wordt druppelsgewijs gebruikt. Bestrijdt hardnekkige roos en hevigen haaruitval en doet nieuw haar groeien op kale plekken.

Zorgt U voor Uw hoofdhuid, dan
zorgt Uw hoofdhuid voor Uw haar

Silvikrin

maakt de hoofdhuid vruchtbaar

Hoofdhuid en Haarwortel
(Doorsnee - Sterk vergroot)

← Zie hoe het haar groeit. Onderaan bevindt zich een vezelachtig bolletje. Dit is de vitale plek van het haar en hier wordt het haar door Silvikrin gevoed.

DE BEUL VAN PARIJS GAAT RENTENIEREN!

De Fransche geneesheer dr. Joseph Ignace Guillotin, die vlak voor het uitbreken der Fransche revolutie een zoo pijnloos mogelijke terechtstelling bepleitte. Hij ontwierp verschillende modellen, waarvan er een door koning Lodewijk XVI werd uitgekozen en verbeterd. Sindsdien zijn er weinig veranderingen aan aangebracht en werden zij naar den Franschen geneesheer guillotine genoemd.

Monsieur Anatole Deibler, algemeen bekend onder de historische benaming van „monsieur de Paris”, heeft zijn beroep van officieelen beul der Fransche republiek er bij neergelegd. Deibler stamt af van de beulen, die de guillotine bedienden tijdens de bloedige dagen der Fransche revolutie en hij heeft tijdens de uitoefening van zijn somber ambt driehonderd-zesentachtig menschen onthoofd met een guillotine, die hij zelf had uitgevonden. Hij ontving per hoofd ruim tachtig gulden en verdiende tijdens de uitoefening van z'n beroep 't kleine kapitaaltje van ruim eenendertigduizend gulden! Natuurlijk heeft hij dit niet heelemaal kunnen overleggen, maar hij heeft toch genoeg gespaard om nu zijn volle aandacht te kunnen gaan wijden aan het kweken van rozen, hetgeen de droom van zijn leven geweest is!

Deze voorliefde voor rozen bij een man, die zulk een somber beroep te vervullen had, lijkt nogal zonderling en niet goed te rijmen. Misschien ligt hier voor 'n psycholoog een interessante taak om dit „probleem” op te lossen!

In ieder geval is deze voorliefde voor rozen niet een plotselinge opwelling, want M. Deibler bezit reeds sinds vele jaren een prachtige rozentuin te Autenil en hij is van plan zich nu geheel aan 't kweken van zijn lievelingsbloemen te gaan wijden.

Het moge zonderling klinken, maar Deibler heeft zich steeds vol liefde en aandacht aan zijn somber beroep gegeven. Men zou eerder verwachten, dat een beul zijn werk met tegenzin zou verrichten, doch M. Deibler heeft, zoo goed als zijn voorgangers, een diep gewortelde beroepsgeest gekend, die hoofd-

★
DRIEHONDERD-
ZESENTACHTIG
VEROORDEELDEN
WERDEN DOOR
HEM ONTHOOFD
★

zakelijk hierin bestond alle details zóó te regelen, dat de terechtstelling van 't slachtoffer zoo pijnloos en snel mogelijk zou verlopen.

Typeerend voor M. Deibler is 'bijvoorbeeld het volgende.

Op zekeren dag, nog niet zoo lang geleden, riep 't hoofd van een provinciestadje de hulp van Deibler in om raad te geven op welk punt van 't stadje het best een guillotine geplaatst kon worden, daar er een moordenaar zou worden terechtgesteld. Deibler werd door 't hoofd der politie

ontvangen, die hem verzocht een wandeling door 't stadje te maken en de meest geschikte punten te noteeren.

„Maar dat is heelemaal niet nodig,” gaf Deibler ten antwoord. „Ik heb mijn assistenten reeds opdracht gegeven de guillotine op te richten op dat kleine plein in 't zuidelijk gedeelte van de stad. Het is een prachtig plekje.”

„Maar, mijnheer!” riep de verwonderde beambte uit, „hoe weet u dat? U bent nooit in deze stad geweest!”

„Toch wel,” antwoordde Deibler, „ik ben hier vijftien jaar geleden voorbij gekomen tijdens mijn huwelijksreis en toen viel mij dat plein reeds op als een ideale plek voor een guillotine.”

Iemand die zelfs op zijn huwelijksreis naar ideale plekjes voor guillotines uitkijkt, dien moet zijn beroep toch wel na aan 't hart liggen! Dit blijkt trouwens ook uit de manier waarop hij het vaarwel zegt, want M. Deibler heeft er eerst voor gezorgd, dat hij een waardigen opvolger vond. Deze, nog een jeugdige man, André geheeten, heeft reeds verschillende menschen onthoofd. M. Deibler was bij deze terechtstellingen steeds aanwezig en keek scherp toe hoe André zijn somber werk verrichtte. Eerst toen Deibler er ten volle van overtuigd was, dat zijn opvolger de terdoodveroordeelden snel en pijnloos onthoofdde, nam hij met 'n gerust geweten zijn ontslag.

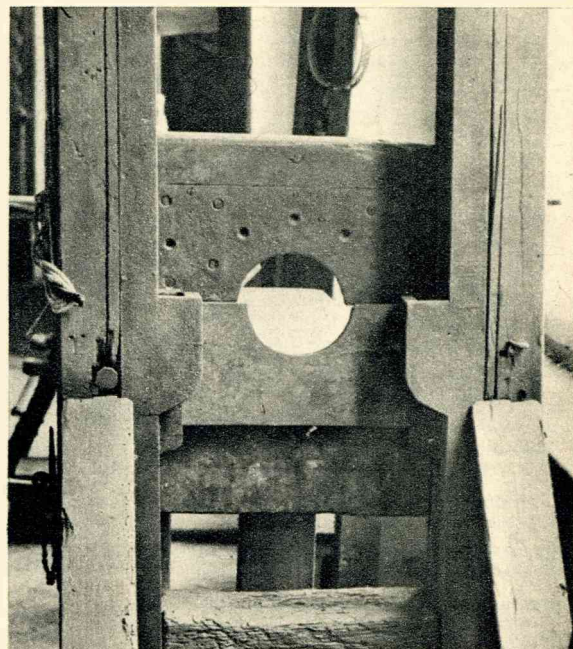
Hij is er bovendien zeker van, dat hij in 't geheel geen last zal krijgen van nachtmerries en ook wordt Deibler niet achtervolgd door de verwijtende blikken zijner slachtoffers. Hij heeft tijdens zijn dienstjaren steeds goed kunnen slapen en is nooit door wroeging gekweld, dat hij misschien onschuldige slachtoffers onthoofdde.

De brief, waarin M. Anatole Deibler zijn ontslaag-aanvraag indiende, getuigde voor de zooveelste maal van den ernst, waarmee hij al die voorbijgane vijftig jaren zijn beroep vervuld heeft.

Hij beval in dien brief zijn neef André Obrecht aan als den besten opvolger, dien hij zich kon denken. André is achten-dertig jaren oud en was tot voor kort van beroep... monteur! Deibler heeft hem persoonlijk opgeleid en hij hoopt vurig, dat André de guillotine, die door Deibler werd uitgevonden, op zekeren dag nog eens zal vervolmaken. Doordat Deibler zijn werk steeds met zooveel ernst en waardigheid wist te vervullen, was hij in tegenstelling met de beulen van andere landen, die meestal gehaat en gevreesd zijn, in Frankrijk wel een gevreesde maar ook een geëerde persoonlijkheid. Zooals trouwens alle Fransche beulen sinds het jaar 1688, toen Charles Sanson, een officier van edele afkomst, door Lodewijk XIV benoemd werd tot officieelen beul. Dit beroep werd door zeven generaties van Sansons overgeërfd.

Charles Sanson werd op een eigenaardige manier tot het beulsvak

Deibler, de beul van Parijs, op een ochtendwandeling gefotografeerd.

De guillotine van Brugge, die thans aldaar in het museum staat opgesteld.

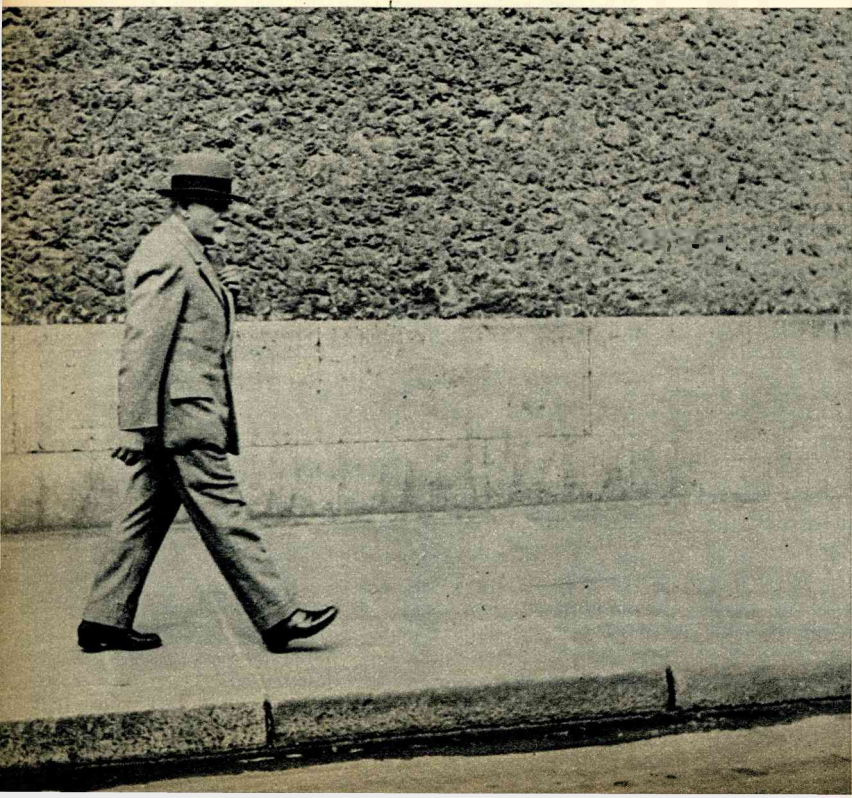
gebracht. Hij was namelijk verliefd geworden op de dochter van den officieelen beul in Frankrijk en deze wou zijn dochter alleen aan Sanson afstaan, indien deze het sombere beroep van beul op zich wou nemen. Sanson stemde daarin toe, trad uit het leger en nam 't beroep van z'n schoonvader over.

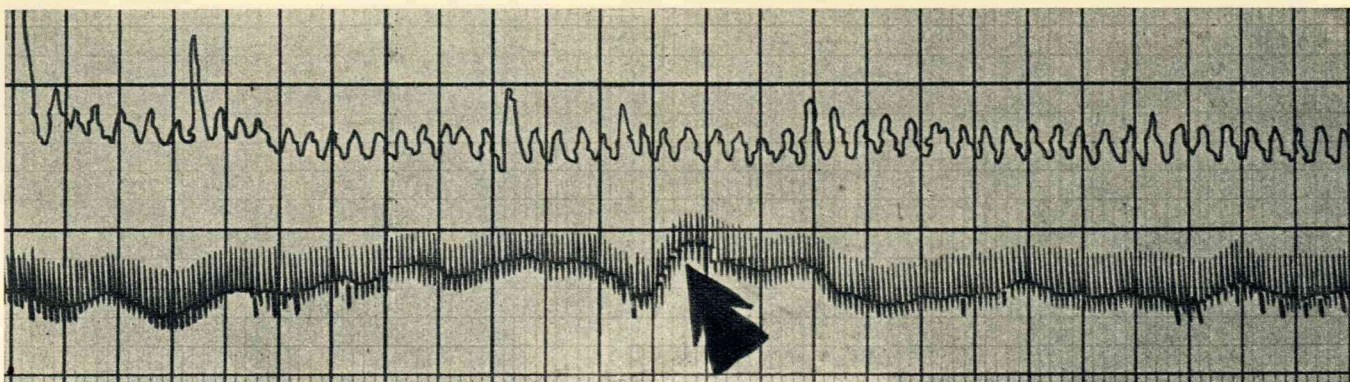
In tegenstelling met 't geen men algemeen veronderstelt was in deze dagen de guillotine reeds bekend en werd zij niet door den Franschen geneesheer Guillotin tijdens de Fransche revolutie uitgevonden. Reeds in de middeleeuwen gebruikte men in verschillende landen de guillotine om misdadigers te onthoofden. Daarna echter was men er in enkele landen weer toe overgegaan den terdoodveroordeelden met 'n zwaard 't hoofd af te slaan. Kort voor 't uitbreken van de Fransche revolutie echter gingen in Frankrijk stemmen op om de doodstraf zoo veel mogelijk te verzachten en een der leiders van deze beweging was dr. Joseph Ignace Guillotin, die als zijn meening uitsprak dat de executie van een mensch niet mocht worden overgelaten aan den arm van 'n beul, maar dat er een soort machinerie nodig was, die de voltrekking van het vonnis snel en pijnloos verzekerde. Hij ontwierp vele modellen en ontving daarbij veel steun van Charles Henri Sanson, den zesden beul in 't geslacht der Sansons, die een machinerie sterk prefereerde boven den zwaardslag. Het model werd aan koning Lodewijk XVI voorgesteld, die op 't gebied van mechaniek goed thuis was. De koning bracht er nog enkele belangrijke verbeteringen op aan en keurde toen de guillotine goed. Het grimmige noodlot wilde, dat Lodewijk XVI en dr. Guillotin spoedig daarna als twee der eerste slachtoffers op deze guillotine zouden onthoofd worden, want de Fransche revolutie brak uit kort nadat de guillotine in gebruik was genomen en Charles Henri Sanson onthoofdde tijdens de bloedigste dagen der terreur, van 10 Juli tot 5 Augustus 1794, in totaal dertienhonderd slachtoffers der revolutie. Totdat ten laatste ook Robespierre en zijn naaste aanhang op 't bloeddoordrenkte schavot het leven moesten laten en de guillotine voor 't eerst wat meer rust kreeg.

Het beroep van officieelen Franschen beul bleef in de familie der Sansons tot in 1847, in welk jaar Henri Sanson, de zevende in de rij, ontslagen werd. Hij was daarover zoo verstoord, dat hij 'n tweedeelig boek publiceerde, getiteld „Mémoires der Sanson-familie”.

In 1871 werd de vader van den thans op „pensioen” gaanden M. Anatole Deibler benoemd tot officieelen beul van Frankrijk en het ziet er naar uit, dat de Deiblers er ernstig naar streven, dat dit sombere beroep, zoo 't niet van vader op zoon gaat, toch in ieder geval in hun familie blijft. De waardigheid en de ernst, waarmee zij hun allerminst benijdenswaardige taak verrichten, vallen, indien men de drijfveren ervan kent, in ieder geval te prijzen.

Het is geen geldbejag of bloedzucht die hen drijft: integendeel, zij zijn er op uit de laatste minuut der terdoodveroordeelden zoo veel mogelijk te verlichten.

De schommelingen van den bloeddruk, zooals die door prof. Keeler's „leugenontdekker" werden vastgelegd. Het hoogtepunt bij den pijl verraadt, volgens den geleerde, dat de onderzochte persoon loog.

DE LEUGENONTDEKKER

VERIJDELDE DE HOOP VAN EEN MOORDENAAR
OM AAN DEN ELECTRISCHEN
STOEL TE ONTSNAPPEN

De geleerden weten al sinds jaren, dat het lichaam zekere onvrijwillige veranderingen ondergaat door den invloed van vrees of andere gevoelens. Een Amerikaan, professor Keeler, heeft een instrumentje uitgevonden dat deze veranderingen automatisch registreert en den naam draagt van polygraaf, een oogenschijnlijk eenvoudig toestelletje. De examinandus zit hierbij in 'n rustige kamer met examinerator en toestel vlak achter zich. Om zijn arm krijgt hij een gewonen bloeddrukband, en 'n rubberslang wordt om zijn borst gelegd, terwijl andere rubberslangetjes leiden van armband en pneumograaf naar metalen trommeltjes met twee beweegbare stiften. Deze stiftjes gaan op en neer al naar gelang bloeddruk en ademhaling van den patiënt in verband met eventuele gestelde vragen en deze veranderingen worden genoteerd op papier, dat langzaam om 'n rol loopt en dat alle schommelingen rustig opneemt. Aan die schommelingen wordt vervolgens de noodige betekenis toegeschreven.

Ofschoon de uitkomsten die de polygraaf geeft niet wettelijk worden erkend, wordt er toch vaak gebruik gemaakt van het instrument bij het onderzoek naar en het opsporen van allerlei misdrijven. Een van de meest opvallende experimenten vond ongetwijfeld plaats met een zekeren Rappaport, ter dood veroordeeld wegens moord, doch wien ten slotte een laatste kans werd gegeven om aan den electrischen stoel te ontsnappen, nl. een overwinning op den leugenontdekker.

Reeds vijfmaal was de executie uitgesteld geweest

Joseph Rappaport, de moordenaar, die een laatste kans kreeg om aan den electrischen stoel te ontsnappen.

en de veroordeelde wist dat zijn zuster geen enkele moeite spaarde om 'n zesde uitstel te verkrijgen. Rappaport keek dan ook hoopvol op toen op zekeren dag de sleutel kuarste in het slot der doodencel, maar diegene die binnenkwam was niet zijn zuster maar de jonge geleerde Leonard Keeler, drie en dertig jaar oud, assistent-professor in de psychologie aan de Northwestern universiteit. De geleerde plaatste een klein vierkant kistje op de tafel achter den stoel waarin de veroordeelde zat.

Cipiers verklaarden aan Rappaport dat gouverneur Horner hoge verwachtingen koesterde van Keeler's leugenontdekker en zich op de uitspraak van het toestel wilde verlaten, voordat hij een besluit nam over de executie. Professor Keeler nam een stel speelkaarten uit zijn zak, hield Rappaport een kaart voor en vroeg:

„Als ik u vraag of dit een speelkaart is, moet u „neen" zeggen."

„Goed," gromde Rappaport.

De vraag werd gesteld en beantwoord en de metalen stiften sprongen wel drie centimeter omhoog op de automatisch en langzaam draaiende rol. Elfmaal werd de vraag herhaald, dit om den normalen bloeddruk vast te stellen bij een welbewuste leugen.

„Is uw werkelijke naam Rappaport?"

„Ja."

De trommel draaide langzaam verder zonder eenige afwijking in de curve van den bloeddruk.

„Hebt u Dent gedood?"

„Neen."

Opnieuw vloog de stift drie centimeter naar boven.

„Woont u in het Cook-graafschap?"

„Ja."

Weer een kalme regelmatige lijn.

„Weet u wie Max Dent heeft neergeschoten?"

„Neen."

Weer een afwijking in de curve die het lot van een terdoodveroordeelde bezegelde. Professor Keeler nam den hoorn van den haak en telefoneerde gouverneur Horner. „Volgens mijn experiment is Rappaport schuldig."

Twee uren later stierf de veroordeelde op den electrischen stoel.

Het spreekt vanzelf dat de leugenontdekker van tal van zijden aanvallen heeft moeten doorstaan en zijn ontdekker heeft zelf meer dan eens de pen ter hand genomen om zijn geesteskind te verdedigen.

„Ten eerste," zoo schreef hij, „is er niets dat men een leugenontdekker zou kunnen of mogen noemen. Er zijn geen instrumenten die lichamelijke afwijkingen en veranderingen noteeren zooals bloeddruk, polsslag enz., die den naam van leugenontdekker verdienen. Leeken worden maar al te gauw in verleiding gebracht te denken dat de stift van het appa-

raat in de hoogte vliegt zoodra een examinandus liegt, of dat er een rood lichtje brandt of 'n belletje gaat. Zoogenaamde experts klampen zich vast aan hun instrumenten als aan dingen, die bij voorbaat elke leugen in de lengte en de breedte registreren. Wat overigens weer niet uitsluit dat het zeer goed mogelijk is ontgoochelingen, schuld of onschuld aan te wijzen volgens bepaalde symptomen, net zoo goed als dit 't geval is met blindedarmontsteking of eenig ander lichamelijk onbehagen."

Vanzelfsprekend is er eenige routine vereischt om met dit nieuwe apparaat op de juiste manier te kunnen omspringen en vooral de betrokken lijnen op hun juiste waarde te kunnen toetsen. Daarom ligt het ook voor de hand, dat 'n gewone detective bijvoorbeeld evenmin in staat is om door middel van den zgn. leugenontdekker de curve van ontgoocheling vast te leggen als hij door middel van 'n stethoscoop eenige hartkwaal zou kunnen vaststellen.

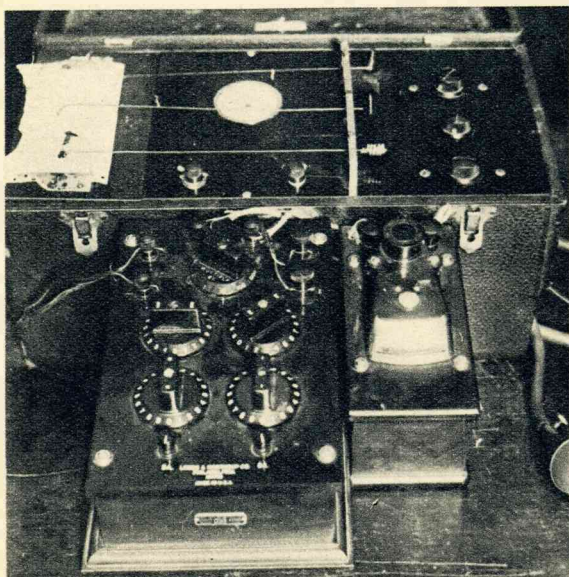
De uitvinder van het apparaat, professor Keeler, heeft trouwens den eisch gesteld dat wie met het toestel wenscht te experimenteren op zijn minst gedurende acht voorafgaande maanden dient te oefenen. In de vijf jaar sinds de polygraaf werd uitgevonden hebben zich reeds een vijftienduizend personen aan de proeven onderworpen, maar nooit is de uitvinder voor den dag gekomen met de bewering, dat zijn apparaat het onomstootelijk bewijs zou brengen van de schuld of de onschuld van den betrokkene, terwijl het z.i. integendeel absoluut dwaasheid zou zijn dit instrument te gaan beschouwen als een superwetenschappelijke uitvinding, die in staat is volstrekt alle misdaden op te helderen of te ontdekken.

Het is trouwens niet alleen op het gebied van doodslag en moord dat de polygraaf wordt gebruikt. Ook bij nasporingen op particulier terrein doet het apparaat prachtig werk. Op iedere bank bv. raakt er soms geld weg, hetzij door vergissingen, hetzij door oneerlijkheid. Een bank in Chicago bv. raakte per jaar 1200 à 1500 dollar kwijt aan wisselgeld en toen werd Keeler uitgenoodigd alle employé's te examineren, die met geld omgingen. Hij droeg een paar personen voor ontslag voor en verder werd bekend gemaakt, dat de polygraaf nu en dan opnieuw zou worden gebruikt. Datzelfde jaar daalde het verlies tot 500 dollar.

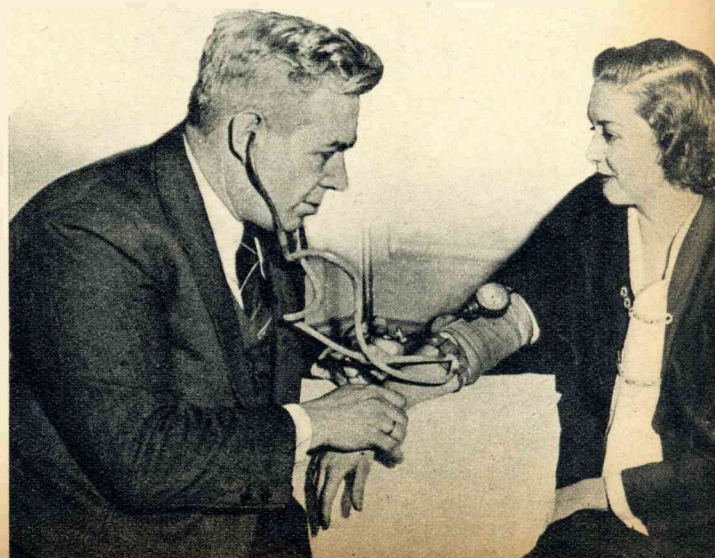
Bij geroutineerde bediening kan het apparaat zelfs een schuldige de bekentenis ontlokken waar hij of zij gestolen geld heeft verborgen. Verondersteld bv. dat uit 'n gepantserden auto 100.000 dollar is gekaapt. De dieven worden gesnapt en bekennen, maar weigeren te zeggen waar het geld is gebleven. Nu komt de polygraaf in actie. De dieven worden ondervraagd met een plattegrond van de stad voor zich. De examinerator wijst het eene punt na het andere aan en vraagt steeds: „Is het geld hier?" Al antwoordt de dief niet, toch stijgt de bloeddruk als het spoor te „warm" wordt. Langzamerhand wordt de buurt bekend. Van die buurt komt een grotere plattegrond en het onderzoek wordt voortgezet totdat de juiste plek is bekend.

Het zou dus onverstandig zijn aan het instrument, a priori, elke waarde te ontzeggen, maar het zou even dwaas zijn te beweren dat men in dit instrument een leidraad bezit die nimmer falen kan. Wat trouwens ook niet de bedoeling is van den uitvinder.

Dr. William Moulton Marston heeft eveneens 'n toestel geconstrueerd, waarmee de bloeddruk wordt geregistreerd. De constructeur tijdens een proefneming.

De „leugenontdekker" van den Amerikaanschen professor Keeler.

Drie aardige visschersvrouwtjes.

De sultan van Djokja onder kappershanden.

DE ROERMONDSCH E REVUE HERLEEFT!

*„Wie komme ze d'raan”
in 't Royal-theater*

Op Pierrot verliefd.

„Remunj, wie het reilt en zeilt.”

De jonge generatie te Roermond zal de plaatselijke revue doen herleven, 'n goed voorbeeld voor andere steden in 't Zuiden. Want de attractie van een dergelijke revue is, dat bekende toestanden kunnen worden bekeken en gecritiseerd, op natuurlijk steeds grappige en opbouwende wijze.

Onze fotograaf heeft van de Roermondsche revue-repetities een serie aardige prenten gemaakt.

Voorts vonden we den heer Cleef, den auteur, bereid om in zuiver Roermondsh iets te vertellen van de bedoeling van dit gelukkige initiatief. We laten hem hier dan aan 't woord en gelooven wel, dat allen het dialect, bij rustige lezing, volgen kunnen.

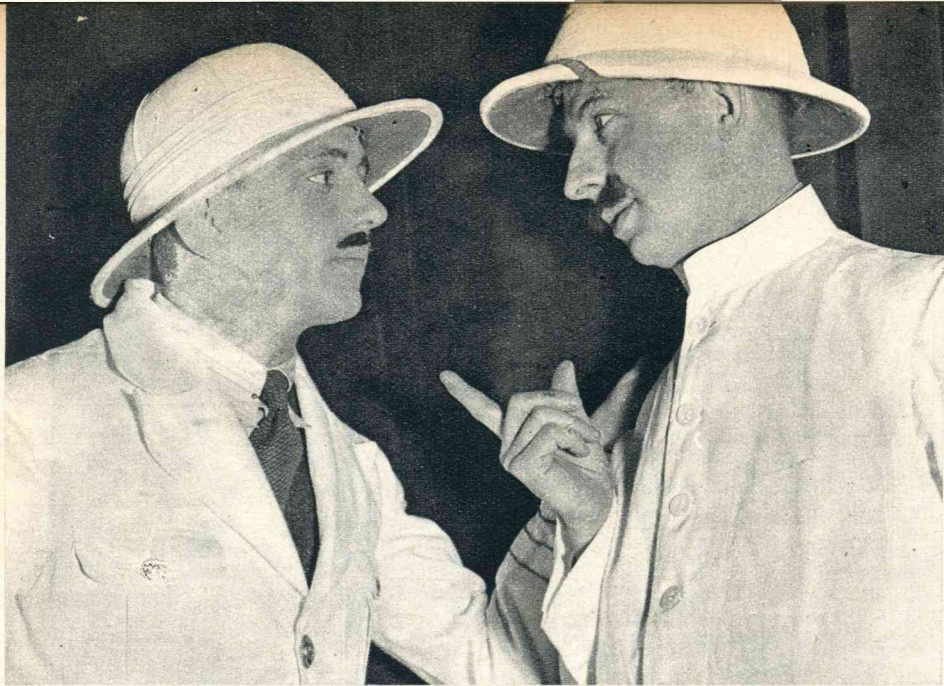
Alhoewaal de modairne tied, mit zien nuujghede, zoo-es bioscoop en anger zaken, het tooneel op de achtergrondj gedrongen hait, beschteid er bie het oetgaonde publiek toch gelukkig altied nog belangstelling veur ein gooi revue, veural es het ein plaatselijke revue betref. Nao zoogait zuut men luuj hair traikke, die anders nooit oet gaon, omdat ze weete, det in zon plaatselijke revue heur stad van alle kantje onger „de loupe” waird genome en bekeke.

Zoo zoog men vreuger jaore, maar det is waal al lang geleeye, in os sjoon Christoffelstad dukker ein revue op veure, die altied veul bekieks had. Det waar in den tied nog, wie Remunj zonger ein good theater

Links. Aan het hof van den sultan.

Een vreemd geval!

De twee komieken Harry en Willemke.

Hooge hoeden-dans.

zoot. Vanaaf det Remunj aivel ein geboew zoowie het Royal-theater ricker is gewore, en al veul jaore daoveur, zoogen veer gein plaatselikke revue meer op de plaink. De jong generatie had zoogait nooit mitgemaak.

Om noe in de trantj van dai gooien aajen tied te blieve, meinde die jong generatie er good aan te doen zelf het bielke op te naimen, en ein Remunjse revue inein te flatse en op te veure. Eine troep van fieltig dames en heere waar flot bie-ein getrommeld, die mit haire en zeel mitwirkten, om gait te bringe wao-aan Remunj kos schnagere. De auteur van dees revue wirkte ein geheel oet, wodoorhair ein vaste lien leep en wis in een proloog, twintig tafereele en finale de hedendaagsche toestandj te schildere, en zörgde er veur, det dai echte Remunjse joeks er neet aan ontbroek, terwiel auch de aandoonlijke neut neet mankeerden.

Mit dit al is Remunj auch inkele schlagers ricker gewaore, ich neum hiervan „Mien Remunj” — „Remunj, wie het reilt en zelt” — „Heimwee nao Remunj” en meerdere angere, waoveur Ty Reynaerds flotte wieskes schreef, en dai auch de verdere orkes-leijing op zich naom. Hari Bronckhors tuinde zich eine gooje „conférencier”, es dansmeister zorgde hai natuurlijk auch veur de biepassende ballette. De geheele leijing berust bie de schriever van de revue.

Es dai Remunjse troep op heure ingeslage waig door blif gaon, dan kan Remunj er van op aan, dit die op heure tied ein plaatselyke revue kan geneete, waomit dan auch weer ein sjoon aad gebroek in eere is hersteld. De inj coeplette van de finale „Wie komme ze d'raan” zollen dan good toet heur reech

komme, waomit het doel van den auteur en auch van zien schpeelers, waat beaugd waird, doon rake.

Hier zijn inj coeplette oet de finale der Remunjse revue :

Door de Remunjse revue
Leerde eeder vergaite
De zorge en las
Welke haite eeder gast
In de hedendaagsche tied.

Van de Remunjse revue
Kint men heel veul geneete
Zie taoverde eine lach
Mit heur weelde en prach
Mit heur grollen en grappen.

De Remunjse revue
Waar neet veur zoer venijn
Want det toch zeen luuj
Die neet haaje van revue
Inkel van sjaggerijn.

Want de Remunjse revue
Leut lache en schjateren
De Remunjse luuj
Die aad zeen of „nuuj”
Det de traonen gaon klatere.

Tot zoöver de schrijver.
We wenschen Roermond succes
met zijn revue en hopen, dat zij
„lang zal mogen leven!”

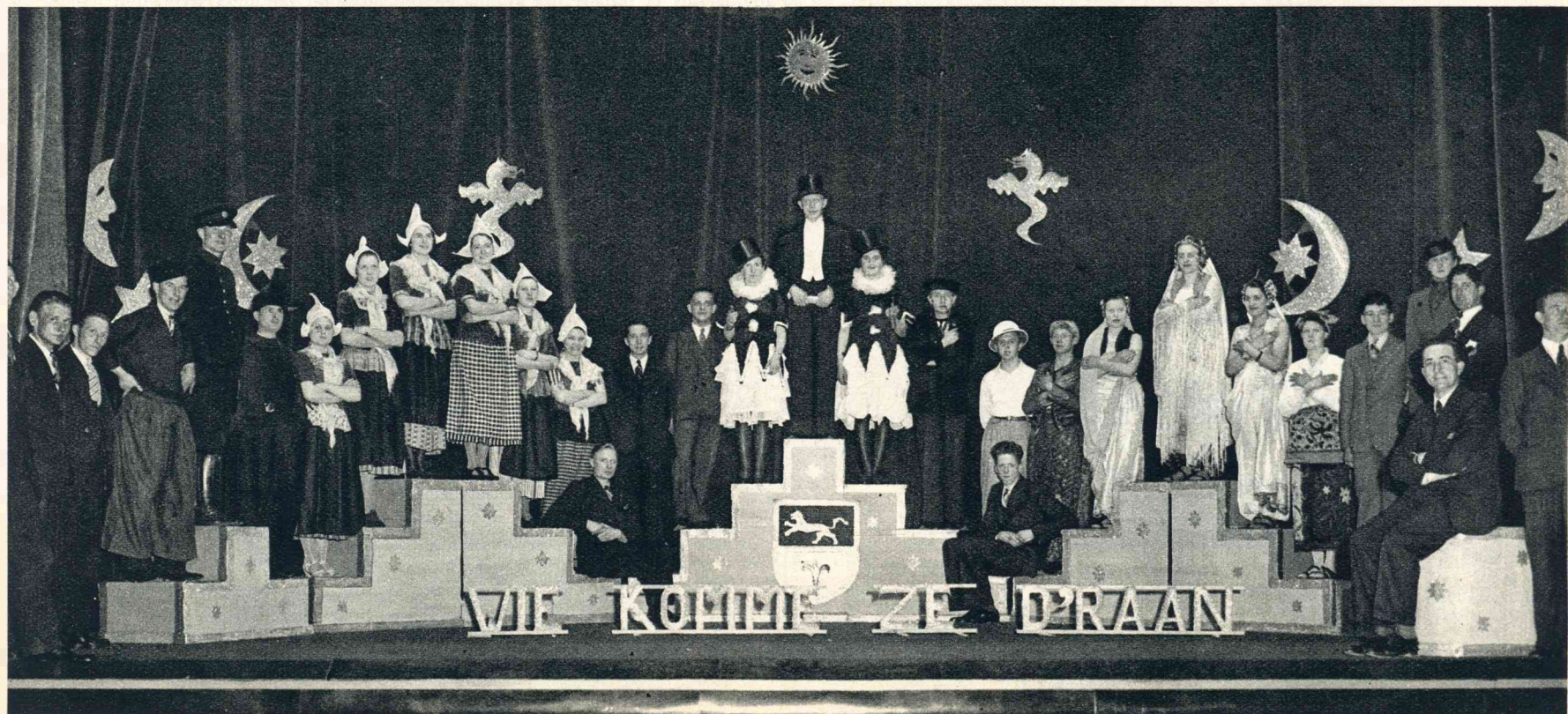

In het Indisch restaurant.

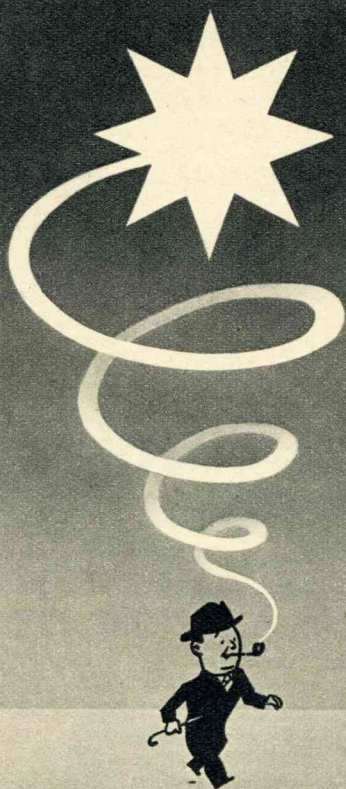

De confrencier in actie.

De fraaie finale.

Rookt Rype STERTABAK

THEODORUS NIEMEIJER N.V.

IN VERKADE
REEP!

Goede kwaliteit herkent iedereen. Men heeft maar te proeven! Zoo is het ook met chocolade. Neem een Verkade's 5 cents reep en iedereen proeft onmiddellijk de speciale Verkade-kwaliteit. Zacht smeltende chocolade. In drie smaken: Naturel - Melk - Hazelnoot.

KERMIS IN DE TROONZAAL

De zeventigjarige Lodewijk XIV was maar steeds neerslachtig. Hij stond maar steeds triest het raam uit te kijken, de omringende familieleden en hovelingen waren er ook stil van. Het was een stilte gelijk die des grafs. Men dorst zelfs niet eens te gapen.

Niemand twijfelde meer: zijne majesteit was of werd ziek! Fagon werd geroepen, de eerste dokter van den koning; een zeer geleerd man; zulke dokters heb je tegenwoordig niet meer. Hij keek ernstig, voelde den pols van zijne majesteit, keek in zijn oogen en in zijn mond, en zei bij ieder onderzoek: „Goed! Best!” Toen dacht Fagon na, langen tijd, en eindelijk kwam de uitspraak: „Zijne majesteit is niet ziek — hij verveelt zich!”

Heel het hof bestond uit bewonderende blikken.

„Zijne majesteit moet verstrooiing hebben,” vervolgde Fagon.

Lodewijk scheen wakker te worden. Hij keerde zich om en zei: „Fagon, ga eens naar mijn schatmeester. Die heeft je iets te zeggen.” Toen keek zijne majesteit het raam weer uit.

Terwijl Fagon zich aan de kassa vervoegde, keken de hovelingen en madame de Maintenon elkaar radeloos aan. De koning moest verstrooiing hebben — maar hoe? Alle genietingen der wereld had hij gesmaakt, en hij was ze allemaal beu. Misschien keek hij daarom zoo neerslachtig. Plotseling stegen uit den marmeren hof de klanken van een draaiorgeltje op.

De kapitein van de garde sloeg met de hand aan den degen: een draaiorgel in het paleis te Versailles — welk een gruwel! Maar Lodewijk XIV keek den kapitein aan, en de degen zakte de scheede weer in.

„Laat dien aap boven komen.”

De hovelingen stonden versteend. Er was nog nooit een aap in de koninklijke vertrekken geweest! Maar de kapitein kende zijn plicht. Hij ging, en kwam weldra terug met den aap, het orgeltje en hun eigenaar.

De koning gaf den orgeldraaijer een gebiedend teeken, en de man begon met ijver aan zijn apparaat te malen.

Voor den aap was de muziek een teeken, zijn kunsten te beginnen. Hij groette elegant, verrichtte handgrepen met een geweertje, kreeg toen een prachtig jasje aan (initiatie van hovelingenkleedij) en danste. De koning echter keek nog steeds stroef. Toen het orgelrépertoire ten einde was, begon de muzikant voorbereidselen tot zijn vertrek te maken. Hij trok den aap het mooie jasje uit. Het dier spartelde tegen — waarom moest hij zijn tooi afleggen, terwijl die luitjes om hem heen den hinnen behielden? — maar toen de baas zijn pruikje had afgenomen, werd hij woedend.

Hij keek, op wien hij zich wreken zou. Natuurlijk stond Lodewijk XIV het dichtste bij hem, een eindje vóór de anderen — en met één sprong zat de aap op den schouder van den grooten koning, en hij rukte met een wilde hand de krulpruik van diens schedel.

De eerste gedachte der hovelingen was waarschijnlijk niet zeer flatteus voor den koning; het eerste woord van den vorst echter was zeer voordeelig voor den aap; het luidde namelijk: „Doet het beest niets!” Maar hij kon niet zoo blootshoofds blijven staan, en kou vatten! Dus sprak hij tegen den dauphin: „Mijn zoon, geef me jouw pruik!” De zoon gehoorzaamde, maar ook hij had een gevoelig hoofd, en sprak op zijn beurt tot zijn zoon: „Je bent

Lodewijk XIV.

jonger dan ik, Louis, je zult er minder last van hebben...” Hij hoefde niet uit te spreken. Reeds had de hertog van Bourgondië zijn blonden haartooi op het hoofd zijns vaders gezet. Maar meteen gaf hij den hertog van Orléans een teeken — en de hertog van Orléans bracht zijn kastanjebruin offer. Waarop hij op zijn beurt den hertog de Vendôme tot slachtoffer koos...

Zoo ging de ruil voort, van rang tot rang, van de hertogen naar de markiezen en van de graven naar de baronnen. Een ieder stond hoffelijk zijn pruik af. En telkens kwam er een schedel te voorschijn, hier een, rond als een appel, daar een, puntig als een ei, ginds een, glad als een spiegel, elders een vol oneffenheden — en geleidelijk kwam er ontspanning in de trekken van Lodewijk XIV. Voor 't eerst zag hij zijn hovelingen met hun echte eigen hoofd, en hij werd steeds vroolijker, al keken de slachtoffers steeds bedrukker.

Juist was de beurt der kaalhoofdigheid aan den minst deftige der aanwezigen gekomen, en reeds keek deze wanhopig rond, niet wetend, wien hij verslinden moest, toen de deur openging en Fagon binnenkwam, met een zak vol zilverstukken — zijn honorarium — onder iederen arm. De jeugdige landedelman stiet een kreet van wilde vreugde uit, deed een sprong en rukte den dokter zijn gele pruik van 't hoofd. Fagon schrok en liet zijn geldzakken vallen. Zilverig rinkelend rolden de schoone daalders over den vloer. En zie... terwijl Fagon vocht om zijn pruik, begonnen de hovelingen te grabbelen! Een paar arme baronnen begonnen, de anderen volgden.

En toen aanschouwde men een schouwspel, zooals men te Versailles nog nooit had aanschouwd. Lodewijk XIV, de groote koning, vergat al zijn waardigheid en treurigheid, zette zijn mond open van 't eene oor tot 't andere en schaterde. En Fagon kwam met een kalen schedel en rooden neus naar den koning toe. „Sire!” kreet hij, „de twee zakken, die u me gegeven hebt...”

Lodewijk XIV lachte nog droller; hij maakte knopen los, wrong en keerde zich en sloeg iedereen op den rug. Fagon keek rond, zag den aap op den troonhemel zitten, begreep iets en nam zijn kans waar.

„Sire,” zei hij, „alle geneesmiddelen zijn goed, als ze werken. Het verheugt mij, dat ik er andermaal in geslaagd ben, uwe majesteit te genezen.”

„Fagon,” stiet de koning uit, tusschen lachschokken door, „mijn schatmeester heeft nog vier van die zakken — ga ze maar halen.” En Fagon holde!

Sport van de week

Go Ahead behaalde Zondag 'n 3-0-overwinning op P.S.V. Spelmoment uit deze match voor het doel der Oostelijke kampioenen.

Rechts: Te Maastricht organiseerde Zondag de R.K.V. A.V.M. 'n wedloop. De deelnemers aan den start.

Het Nederlandsche dameshockey-elftal, dat Zondag te Overveen bij Haarlem 'n 6-0-overwinning op de Belgische dames behaalde.

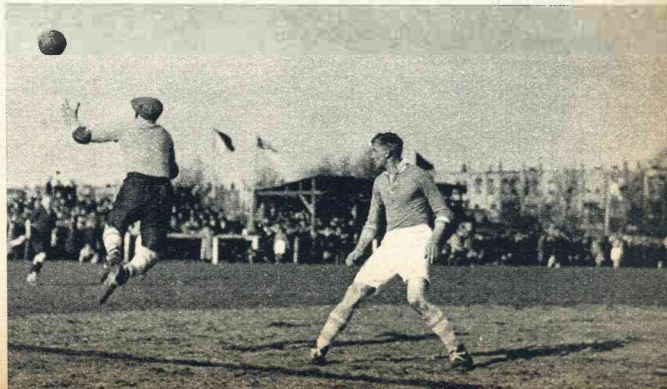

Pijnenburg en Wals op de zesdaagse van Parijs, thans echter niet als koppelpenooten, doch als concurrenten.

Rechts: Te Breda werd Zondag de Missiewedstrijd Breda-Utrecht gespeeld, welke met 5-3 door de Utrechtenaren werd gewonnen. — Kiekje voor het Bredasche doel.

Zondag legde v. Vliet beslag op den titel van Nederlandsch biljartkampioen cadre 71/2. Het trekken voor de laatste partij; links Dommering, rechts v. Vliet.

Het wil nog niet erg met P.S.V. in de kampioenscompetitie. Nu kan men wel zeggen dat een erkend sterke ploeg als Feijenoord b.v. ook nog slechts twee punten uit drie wedstrijden heeft bemachtigd, doch dit neemt toch niet weg dat wij van onze afdelingskampioenen iets meer hadden verwacht. Zondag werd in Deventer met 3-0 verloren, waaruit blijkt dat de aanval der rood-witten niet bijzonder op dreef was. Deze heeft in de beide vorige wedstrijden 6 doelpunten gescoord, hetgeen toch niet zoo slecht is. Daarom zullen we de stevige nederlaag tegen de Oostelijke kampioenen maar niet al te tragisch nemen en veronderstellen dat de P.S.V.-schutters stuk voor stuk een off-day hadden.

Nu Ajax Zondag in Rotterdam met spreken-de cijfers werd geklopt heerscht er in de kampioenscompetitie weer volop spanning. Alle clubs hebben thans drie wedstrijden gespeeld en het verschil tussehen het leidende Go Ahead en P.S.V. bedraagt slechts 2 punten. Wij vestigen hierop slechts de aandacht om te doen zien dat alles nog mogelijk is.

Veel nieuws is er verder in het Zuiden niet. Het wordt hoog tijd dat nu ook de promotie- en degradatiecompetitie een aanvang gaat nemen, terwijl voor de I.V.C.B.-ers als belangrijk slot van de competitie 1936-'37 de kampioenswedstrijden nog voor de deur staan.

Gibraltar. — Rots en stad. Sinds het uitbreken der vijandelijkheden in Spanje heerscht in stad en vesting een voortdurend min of meer gespannen toestand en is de waakzaamheid als het ware verdubbeld.

GIBRALTAR

Zware zeeën rondom de Glorious. Dit lijkt nog nauwelijks op 'n schip, veel meer op 'n massief ijzeren gevaarte, opduikend uit de hoge golven. Opvallend is hoe de machtige bovenbouw van 't Engelsche vliegtuig-moederschip rustig den storm doorstaat.

DE WACHTER BIJ DE POORT

Als een trouwe en gestadige wachter over de belangen van 't Engelsche oosten rijst, op een der zuidelijke punten van Europa, de rots van Gibraltar tot op een hoogte van 435 meter boven de blauwe Middellandsche zee en beheerscht en bewaakt er, te midden van een uiterst ingewikkeld arsenaal van moderne verdedigingsmiddelen, den toegang tot de zeeëngte.

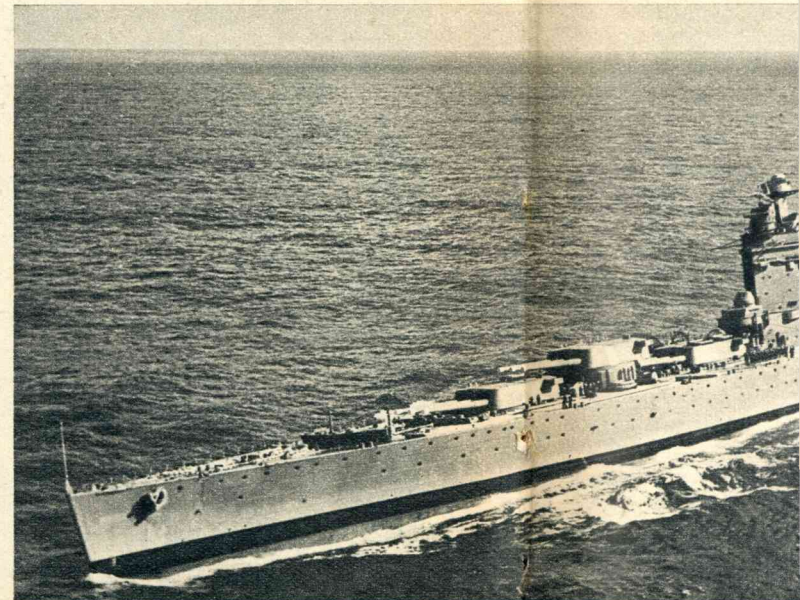
Voor Englands macht ter zee en de beveiliging van zijn koloniale belangen beteekent deze rots een stelling die de Engelschen niet zouden kunnen prijsgeven, zonder terzelfder tijd de fundamente van hun imperium ineen te laten storten. Wat zou immers zonder Gibraltar de vrije open zee beteekenen naar Egypte, Suez, Indië, het geheele verre oosten? Dat Engeland wel degelijk dit levensbelang heeft ingezien, bewijst de hardnekkige strijd waardoor Engeland zich in het bezit van dit verlengstukje Spaanschen grond heeft weten te stellen en vooral de energie en de taaiheid waarmee het zich daar heeft weten te nestelen en als het ware in te graven in dien granieten bodem, die thans tot een vesting van allereerst gehalte is uitgegroeid. Deze gewichtige rots, die van boven tot onder doorwoeld is met gangen en ruimten,

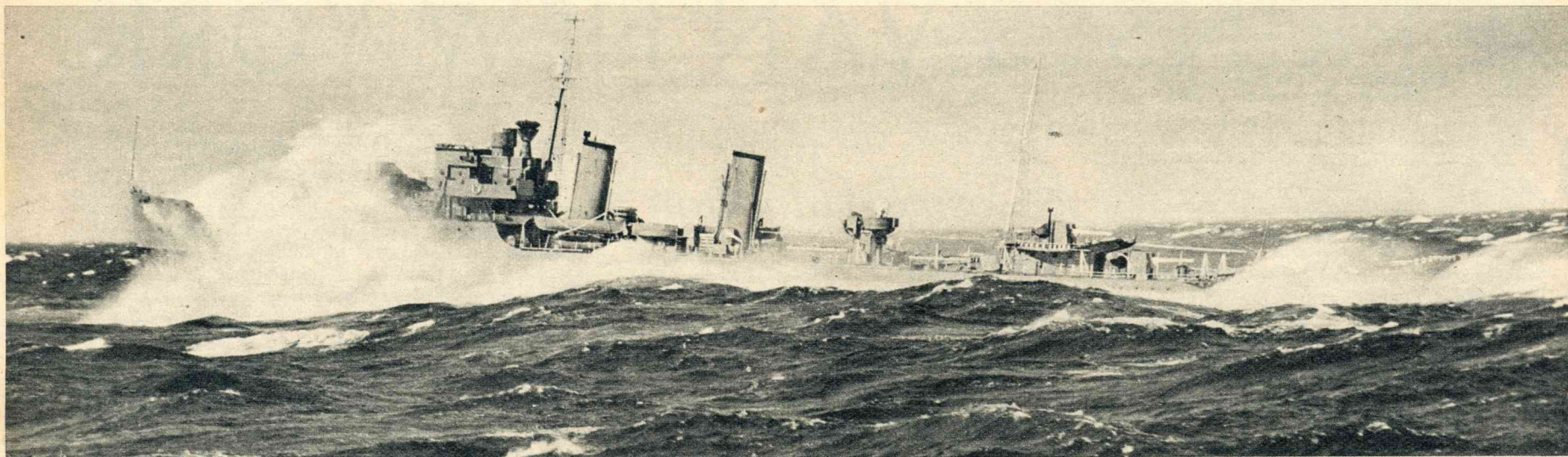
Sierra's verbindt, loodt Vanaf dit punt tot den waarop een uitkijktore

Een der toegangspoorten tot de stad. Deze poorten worden Hier ziet men een post der Witten en een Engelschen wijl op den achtergrond de beroemde rots veelbeteekenen

Een luchtfoto van de Rodney, genomen tijdens de manoeuvres. De foto w waarop de Rodney van koers verandert en geeft duidelijk de lichte helling

De Engelsche marine houdt oefeningen in den Atlantischen Oceaan. De woelige zee omhult de bewegingen van 't schip als met 'n gordijn en een Engelsche kruiser zoekt zijn weg door de zware golven. Het weer werd ten slotte zoo slecht, dat de commandant van 't schip bevel gaf van verdere deelname aan de gezamenlijke oefeningen af te zien.

strekt zich uit over een lengte van vier-en-halven kilometer, met een grootste breedte van 1200 meter en een grootste hoogte van 435 meter. De kant, die naar Spaansche zijde is gericht, schiet uit de vlakke, die hem naar het noorden toe met de verre

hoogte, en vanwaar alle schepen die de engte passeeren, onmiddellijk aan den commandant der vesting worden gesignaleerd.

Tusschen het Spaansche gebied en de door de Engelschen bezette rots loopt een neutrale strook van 500 meter breedte die door een vaste lijn wachtposten van beide naties is afgezet. Aan den voet der rots ligt de stad met een inwonertal van plus minus 28000 zielen, voor het overgrootste deel militairen en voor de rest Spanjaarden, Joden, en Marokkanen.

Wanneer men de soldatenkamenten, barakken, munitiedepots enz. achter den rug heeft, heeft men een mooi uitzicht op de uiterste punt van Europa. De rotspijlers die deze beroemde plek dragen liggen bedolven in de branding en

in de verte ziet men de kusten opduiken van het groote zwarte land: Afrika.

In de baai liggen steeds tal van schepen voor anker, vooral sinds het uitbreken van den burgeroorlog in Spanje en het manoeuvreeren van Franco's schepen in de Middellandsche zee. De hoogten der Sierra Carbonera liggen slechts op een afstand van 6000 meter en aan den anderen kant ligt Algeciras maar 9000 meter van Gibraltar af. Tusschen beide punten, het Spaansche en het Fransche, ligt dit stukje Engelsche bodem, optorend als 'n onbetwistbaar symbool van Englands macht en grootheid en misschien wel op de eerste plaats van Englands wil om, niettegenstaande de Europeesche onrust en onzekerheid, 't lot van zijn koloniale macht stevig in handen te nemen en den sleutel van de toegangspoort tot het oosten veilig in zijn bezit te houden.

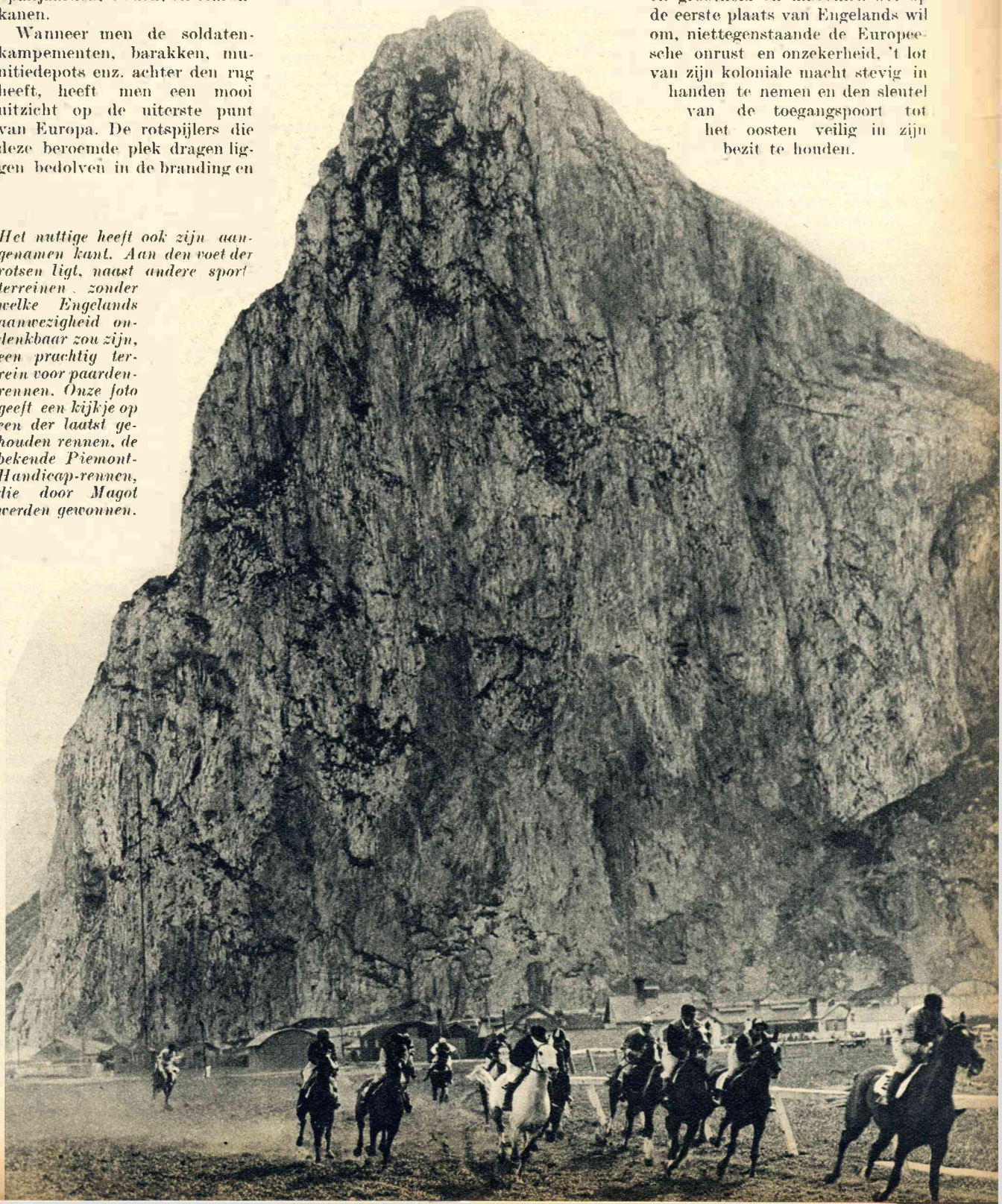
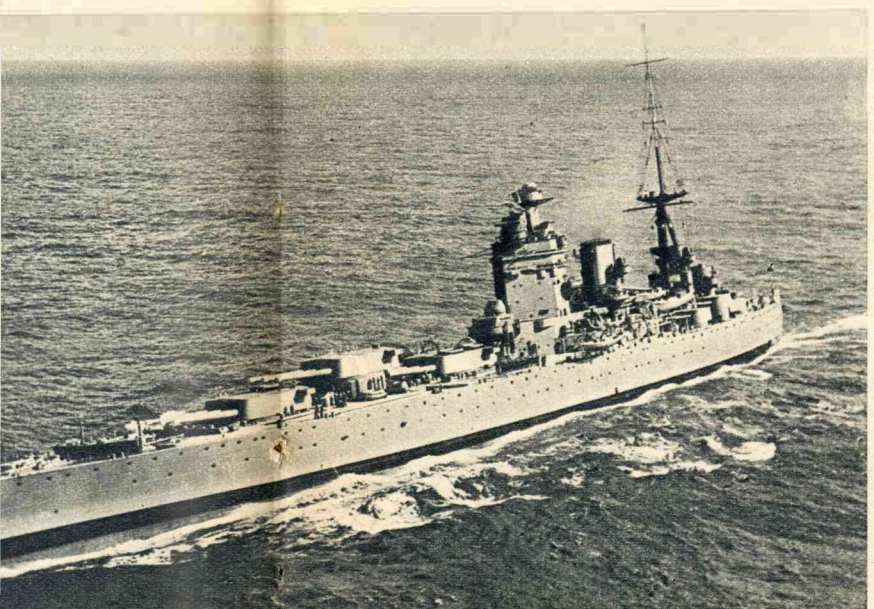
In der toegangspoorten tot de stad. Deze poorten worden des avonds steeds gesloten. Hier ziet men een post der Witten en een Engelschen controlepost naast elkaar, terwijl op den achtergrond de beroemde rots veelbetekenend haar machtige gestalte verheft.

allereerst gehalte is uitge-
e rots, die van boven tot
net gangen en ruimten,

Sierra's verbindt, loodrecht omhoog tot 413 meter. Vanaf dit punt tot den hoogsten top loopt een kam waarop een uitkijktoren is geplaatst, op 395 meter

Het nuttige heeft ook zijn aangename kant. Aan den voet der rotsen ligt, naast andere sportterreinen, zonder welke Englands aanwezigheid ondenkbaar zou zijn, een prachtig terrein voor paardenrennen. Onze foto geeft een kijkje op een der laatst gehouden rennen, de bekende Piemont-Handicap-rennen, die door Magot werden gewonnen.

Rodney, genomen tijdens de manoeuvres. De foto werd genomen op het oogenblik van koers verandert en geeft duidelijk de lichte helling van 't prachtige schip weer.

DE PRINSES VAN NEW YORK

door
Cosmo Hamilton

Lady Merstham liep snel naar de voordeur en wierp die open. Het rumoer van het verkeer kalmeerde haar wat; er was in ieder geval iets, dat hard opschoot. Lady Merstham snakte naar veiligheid en innerlijke rust. Zij had zich nog nooit zoo zenuwachtig en gejaagd gevoeld.

Ook sir George had op zijn zenuwen geleefd, sinds Marla was komen logeeren, en hij begreep nog beter dan zijn vrouw, hoe zij er aan toe zouden zijn, als Marla Allan afwees. Vóór lady Merstham beneden kwam, had hij bevend onder aan de trap gestaan — een paar minuten lang was hij niet meer de kaarsrechte, knappe, goed-geconserveerde gentleman, maar een oud, bang schepsel.

Toen hij zijn vrouw het salon had zien uitkomen, was hij de eetkamer binnen gegaan en had hij zich een glas cognac ingeschonken. Dit, en de aanwezigheid van Wem, kwikte hem op. Eigenaardig genoeg riep de aanblik van Wem, bedaard, gezet, zichtbaar onverstoorde, zijn kostbaarste eigenschap weer wakker.

V I J F D E
V E R V O L G

Hij vond zijn optimisme terug.

Hij greep een boek en nam een gemakkelijke houding aan — uit onbaatzuchtigheid. Zijn vrouw kwam beneden. Hij kon zich indenken, hoe zij zich voelde. Reeds had hij in haar stem een klankje van zenuwopwindend ontdekt, die grensde aan hysterie. Als hij een rustig vertrouwen kon veinzen, zou dit kalmeerd werken op de vrouw, die met hem mee was getrokken door dik en dun, en die zich nog nooit zoo schitterend gehouden had als in die laatste beslissende week...

„Mevrouw Raffan vindt je schrander,” zei Marla tegen Allan.

Allan kneep zijn oogen iets dicht. „Schrande!” zei hij. „Da's een woord, waar ik een hekel aan heb. Een hond kan ook schrande zijn. Of iemand die goed biljart, of een partij doperwtjes verkoopt...”

„Nou ja,” zei Marla. „Ze bedoelde het goed.” „Wat dacht je eigenlijk over me?”

„Ja...” zei Marla. „Als je 't weten wilt, ik was 't met mevrouw Raffan eens, dat je schrande was, maar ik deed er zelf nog een paar trekjes bij.... Ik geloof: hartelijk, attent, en hoffelijk....”

Allan greep haar handen en drukte ze stevig. „Je zou dichter in de buurt zijn geweest, als je gezegd had: begeerig, bang en bijna kapot.”

„Dat kon ik toch niet?” zei Marla. „Daar wist ik niets van.”

„Als je nu nog niet weet, dat ik van je houd,” liet Allan zich gaan, „dat ik onzinnig veel van je houd, dan ben je blind, Marla. Als ik zeg, dat ik je liefheb, zeg ik maar de halve waarheid. Ik aanbid je. Mijn heele hart is van jou.”

Marla deed geen poging om haar handen terug te trekken. De mannen, die zij tot dan toe gekend had, waren allemaal jong geweest. Zij was nooit in aanraking gekomen met een man als Allan — een deskundige vol berekening, iemand die op mensche-lijke gevoelens speelde, zooals een bekwaam musicus zijn instrument bespeelt. Die hartstochtelijke uitbarsting, haar zoo plotseling toegeworpen, wond haar op. Het was een beroep op de romantiek in haar natuur. Zij was een oogenblik totaal van haar stuk, bleef sprakeloos.

Allan trok van dit voordeel partij. „Als je mijn vrouw wilt worden,” zei hij, „zal verder iedere dag van mijn leven aan jou gewijd zijn. Ik weet, dat ik niet goed genoeg voor je ben, maar als er iemand op de wereld is, die iets goeds van me maken kan, ben jij 't! Ik kan je niet veel aanbieden, wat praktische dingen betreft, maar als de heele liefde van een man iets waard is, dan heb je die.... Marla.”

Nog bleef Marla zwijgen, en toch probeerde zij niet, haar handen vrij te maken.

Allan boog zich dichter naar haar toe. „Ik wou niet van je houden,” zei hij. „Ik ben van je gaan houden tegen wil en dank. 't Is het eenige goede, dat ik ooit van mijn leven gedaan heb. Als je met me trouwt, trouw je met een man, die je noodig heeft, die door jou een beter mensch zou worden — niet met iemand, die niet beproefd is door 't leven. Durf je 't aan? Vind je 't voldoende, een leven in handen te hebben om het over te kneden?”

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE

„De prinses van New York” is de bijnaam van Marla Stanton, de dochter van den Amerikaanschen „staalkoning” Hutchinson Stanton. We maken met haar kennis, juist op het oogenblik dat ze op het punt staat New York te verlaten voor een bootreis naar Europa. Ze wordt op dien tocht vergezeld door mevrouw Raffan, daar haar moeder van de voorgenomen reis afziet om den „staalkoning” bij te staan in zijn strijd tegen z'n concurrenten. Aan boord van den oceaanstoomer bevindt zich ook Geoffrey Kingsward, die reeds op de kade danig onder den indruk raakt van Marla's schoonheid. Twee andere passagiers zijn lady Merstham en haar zoon Allan Merstham, een avontuurlijk tweetal, dat diep in de schulden steekt. Met het oog op zijn berooide financiën neemt Allan zich voor Marla Stanton, en daarmee haar miljoenen, te veroveren! Lady Merstham maakt kennis met mevrouw Raffan en stelt haar zoon aan Marla Stanton voor. Geoffrey Kingsward is tot over z'n ooren op Marla verliefd en ziet in Allan een ernstigen rivaal. Ook Allan is veel van Marla gaan houden. Ze zijn inmiddels allen in Londen aangekomen. Bij de Mersthams is de financiële toestand kritiek. Er moet een uitweg gevonden worden en de eenige hoop is gericht op het huwelijk van Allan met Marla. Mevrouw Raffan bevindt zich tijdelijk in Schotland, waar haar zuster ernstig ziek ligt. Marla vertoeft nu bij de Mersthams. Nu kunt u verder lezen.

Er gebeurde iets vreemds. Plotseling kwam er in Marla's ooren de klank van een stem: „Als je ooit een vriend noodig hebt, roep mij dan.”

Ze stond snel op. „Ik kan je vanavond geen antwoord geven,” zei ze. „Ik ben niet.... heelemaal zeker van mezelf.”

Allan hoorde haar vlug naar boven gaan. Hij hoorde de deur van haar slaapkamer sluiten. Vóór hij weer tot zichzelf kon komen, hoorde hij scherp zijn naam roepen. De klank van zijn vaders stem sloeg Allan met vrees.

TIENDE HOOFDSTUK

Lady Merstham hoorde de stem ook. Zij kwam het eerste de eetkamer in. Allan volgde haar onmiddellijk.

Sir George Merstham stond met zijn rug naar den haard, en het volle licht viel op zijn gezicht. De gewone glimlach was vervangen door een uitdrukking van laffen angst. Een avondblad lag voor zijn voeten. Hij wees er naar.

Allan sprong naar voren en raapte het van den vloer. „Wat is er?” vroeg hij. „Wat is er gebeurd?”

Lady Merstham stond doodstil met haar vingers tegen haar wangen.

Sir George wees een bericht aan. Allan las het hardop:

„Wall Street heeft met levendige belangstelling en opwinding den doodelijken strijd gadeslagen tusschen Hutchinson Stanton en de groep make-laars, die reeds lang tracht, Stanton's staal-monopolie te breken. De laatste berichten wijzen er op, dat zij geslaagd zijn. Hedenavond wordt Stanton alleen nog maar in ironischen zin de staalkoning genoemd. Naar men zegt, heeft hij bij het sluiten der beurs Wall Street straatarm verlaten.”

„Groote hemel!” riep Allan.

Lady Merstham vond haar stem. „Gauw!” zei ze. „Heb je Marla gevraagd?”

„Ja,” zei Allan.

„Heeft ze je gezegd?”

„Nee, goddank niet.”

„Goddank!” zei lady Merstham.

Sir George viel in een stoel neer. Allan maakte een snelle beweging naar de deur en sloeg die met geweld dicht. Toen wendde hij zich naar zijn moeder. „Ik dank God niet om dezelfde redenen als u,” zei hij, „maar omdat ze zich niet verzegd heeft aan den schurk, die haar heeft beetgenomen. Eén ding kan ik

u allebei vertellen. Ik beweer niet, dat ik iets anders ben dan ik ben — een deugniet; ik verbeeld me niet, dat ik op 't oogenblik een haar beter ben dan vijf minuten geleden; maar nu haar vader aan den grond zit, zal ik haar tienmaal liever ten huwelijk vragen, dan toen ik dacht, dat hij millionair was.”

Lady Merstham lachte minachtend. „Ze zal geen steek beter met je af zijn, al doe je nu nog zoo kranig. Je kunt jezelf niet eens onderhouden. Hoe wou je háár dan onderhouden?”

Sir George kreunde. Hij zag er uit als een door-geprikte ballon. Hij had alles, zelfs zijn optimisme, bij dit spel ingezet. Het verlies was een ontzettende slag.

„Laten we niet met woorden schermen,” zei hij. „Hoe redden we ons er uit? Je praat over trouwen, terwijl de boevenwagen al voor de deur staat.”

Zij staarden hem met open monden aan.

Sir George stond langzaam op. Er was niets dramatisch in zijn stem of zijn houding. Er was niets over van zijn sprankelende vrolijkheid, van zijn fatterigheid, levendigheid en aplomb. Er stond een vervallen, bevende man voor hen, oud en ontzenuwd. „Jullie.... jullie schrikken, alle twee, omdat ik 't over den boevenwagen heb. Maar we hebben maar twee dingen, om tusschen te kiezen: arrestatie en gevangenisstraf wegens oplichting, of direct vluchten, met alles wat we nog mee kunnen grijpen.”

Lady Merstham sprong op hem toe en greep hem met beide handen bij zijn jas. „Je hebt iets gedaan!” riep zij. „Gevangenisstraf? Oplichting? Wat bedoel je? Zeg in 's hemelsnaam de waarheid!”

Sir George richtte zich op met eensklaps teruggekeerde waardigheid. „Hoor eens!” zei hij. „Ik heb geleefd van leugens, dat weet ik, maar heb ik ooit tegen jou gelogen?”

Allan maakte een ongeduldig gebaar. „Spreekt u nu maar liever op — wat hebt u gedaan?”

De oude man sloeg weer in. „Wat ik gedaan heb? Wat ik gedaan heb?” riep hij ruzieachtig. „Ik heb gedaan, wat iedere arme bliksem gedaan zou hebben, als hij na een heel leven van kunsten en streken overvloed en fatsoen in uitzicht krijgt. Ik ben op 't resultaat vooruitgelopen.”

„Spreek toch duidelijk!” riep lady Merstham. „Ik begrijp je niet!”

Allan vond het niet aan te zien, het wrak, dat zijn vader plotseling geworden was. Hij kwam naar hem toe en sloeg een arm om zijn schouders. „Wat u ook gedaan hebt,” zei hij, „u kunt op ons rekenen. Veel kan 't nooit zijn. We hebben altijd met z'n drieën tegen de heele wereld gevochten. Vertelt u 't nu maar.”

De oude man, tot voor enkele minuten nog zoo zeker van zichzelf, kreeg tranen in zijn oogen. Hij klemde zich aan zijn zoon vast en liet het hoofd hangen. „Ik heb me niet aan onze afspraak gehouden,” zei hij. „Ik ben op mijn eigen houtje verder gegaan.”

Lady Merstham was diep ontroerd. Zij vergat zichzelf, haar leed en de plotselinge ineenstorting van hun voorzichtig gekuip, en was vol medelijden met den man, die met ongebogen moed de eene crisis na de andere had doorstaan, die zijn hoofd omhoog gehouden had in moeilijkheden, die onoverkomelijk leken. Zij hield nog evenveel van hem, als toen hij roekeloos en lachend met geld smeet.

Moeder en zoon zetten den ouden man op een stoel. Zij hielden ieder een hand van hem vast. Zij vormden een zonderlinge groep, in die vroolijke kamer. Sir George huilde zacht en scheen zijn vrouw en zoon niet aan te durven kijken.

Allan en lady Merstham waren druk aan 't vermoeden. Ze begrepen geen van beiden, wat sir George anders gedaan kon hebben, dan nog meergeld leenen van lichtgeloovige lui op kracht van de verloving.

Eindelijk begon sir George te spreken. „Ik zal niets verzwijgen,” zei hij. „Op een ochtend vond ik een briefje van honderd dollar op de trap. Met volkomen eerlijke bedoeling zei ik tegen Marla, dat ze mij maar voor bankier moest nemen, als ze zoo slordig was. Ze gaf me de rest van haar geld. 't Was bij de driehonderd pond. Ik was zeker, dat alles goed ging — dus ik liet vijftig pond liggen en zette de rest op een paard. Het was vierde!”

Lady Merstham sloeg haar handen uit.

„Verder,” zei Allan rustig.

„Dus je denkt, dat er nog meer is?“
„Een mensch bewaart 't ergste altijd voor 't laatste,“ zei Allan.

„Er is iets ergers, iets veel ergers. Over dat geld van Marla had ik kunnen liegen. Ik had kunnen zeggen, dat ze 't gestolen hadden. Maar over dat andere kan ik niet liegen.“

„U maakt me nieuwsgierig,“ zei Allan.
De oude man huiverde. „Toe, nu niet sarcastisch,“ zei hij erbarmelijk.

„Pardon,“ zei Allan.
Sir George keek zijn vrouw aan en slikte. „Ik ben naar dien juwelier gegaan,“ zei hij, „waar we Marla mee naar toe genomen hadden. Ik zei, dat ze me gevraagd had, een diamanten broche voor haar mee te brengen, iets van een achthonderd pond, en de ezel gaf 't me. Ik nam een taxi, ging naar een pandjesbaas en kreeg er tweehonderd op. Die tweehonderd heb ik ook op dat paard gezet.“

Allan haalde diep adem. „Hm!“ zei hij. „Ik weet niet meer, hoeveel jaar ze voor zulke grapjes geven.“

Hij stond op, ging naar het raam en zette het open. Lady Merstham zat rechtop, met stijf saamgedrukte lippen.

Sir George begon zijn daad te verdedigen. Zijn stem was schrill en zijn woorden waren zwak. „Ik was dronken van hoop,“ riep hij uit. „Ik dacht, dat niets meer mis kon lopen. God weet hoeveel jaren we gewacht hebben, tot 't ons een beetje voor den wind zou gaan. 't Was een soort weddenschap op mijn geluk. Kunnen jullie 't niet begrijpen? Kunnen jullie niets vergeven aan een afgetobd mensch, die eindelijk licht ziet? Ik kon de bekoring niet weerstaan. Ik was uitgelaten, alleen al door 't woord millioenen. Mijn vingers jeukten, om goud aan te raken. Ik was in de wolken. Ik stelde al toespraakjes op, die ik houden zou, als ik één van die lui wat geld teruggaf, die we geplunderd hebben, en die nu in de misère zitten. Ik wou groot doen. Dat paard was een prachtkans — twintig tegen één. Ik zou zoowat achtduizend pond getoucherd hebben. Denk je eens in! Achtduizend pond voor iemand, die al blij was met achttien pond voor een week moeite!“

De langzame tred van een politie-agent galmde door de stille straat. Het licht viel op zijn helm en op de knopen van zijn tuniek. Sir George hief het hoofd op en trok een gezicht van niemand-doet-me-wat, maar zijn hart klopte wild, en eerst toen de voetstappen weggestorven waren, viel de vrees van hem af...

Marla trachtte, voor het raam staande, den waren aard van haar gevoelens te ontdekken. Het feit alleen, dat dit noodig was, bewees, dat zij Allan niet liefhad, maar dat begreep ze niet. Zij had in zulke dingen maar een beperkte ervaring. Bijna haar heele leven was verdeeld geweest in schooltijd en vacaties. Op de kostschool, die zij bezocht had, om haar opvoeding te voltooien — haar ouders hadden een eenvoudige, degelijke inrichting gekozen — had een gezonde, sterkende sfeer geheerscht. Er was haar gezond verstand, onbekrompenheid en eerlijkheid bijgebracht. Haar vacaties had ze, zooals de Mersthams wisten, altijd op haar vaders buiten in de bergen doorgebracht. Toen zij dan ook, met ernst en een scherp gevoel van verantwoordelijkheid, in het donker stond te kijken en zich afvroeg, of zij Allan liefhad of niet, hoopte zij eerlijk, dat zij tot de conclusie mocht komen van wel.

Allan was een heel andere man dan haar vroegere kennissen; kalm, terughoudend, een ietsje spotziek en ietwat geblaseerd — maar dieper, had zij ontdekt, bedeesd, tot krachtige gevoelens

in staat, outevreden met zichzelf, begerig om te veranderen en te herbouwen.

Zij gaf zichzelf toe, dat zij geen anderen man wist, die haar zoo aanstond; maar al somde zij honderd punten in zijn voordeel op, en al kon zij er niet één vinden, dat tegen hem sprak, zij kon niet verder komen dan pure genegenheid.

Zij zou Allan maar antwoorden, dat zij tot geen besluit kon komen en dat hij haar tijd moest laten; zij ging dus zitten en schreef drie brieven. De eerste was voor haar moeder. Zij schreef met hartelijke woorden over de Mersthams, en eerst in het postscriptum zette zij haar voornaamste nieuwtje.

„Allan heeft me ten huwelijk gevraagd. Ik wil maar wachten, tot u hier bent. U zult me wel kunnen vertellen, of ik van hem houd of niet. 't Is wel gek, maar ik geloof, dat ik daar zelf geen wijs uit kan worden.“

Haar brief aan mevrouw Raffan begon met dit belangrijke nieuws en eindigde met den naam Allan. Misschien was het natuurlijk, dat zij met mevrouw Raffan uitvoeriger over het onderwerp sprak dan met haar moeder.

De derde brief was voor Geoffrey Kingsward. Zij schreef hem bijna zonder bedoeling, wel wetend, dat zij een vriend noodig had, maar niet wetend waarom. Het was geen lange brief, en alleen het postscriptum was van belang.

„Nog een nieuwtje, dat je wel verwonderen zal: Allan Merstham heeft mijn hand gevraagd. Ik heb hem nog geen antwoord gegeven. Ik wou dat je in Londen was. Ik heb eigenlijk niets speciaals op mijn hart, maar ik wou je toch graag weer eens zien. Wel te rusten.“

Zij schreef de adressen, nam een boek en ging zitten lezen. Zij las een poosje zonder iets in zich op te nemen, stond weer op, maakte den brief aan Geoffrey open en schreef er onder:

„Misschien kun je morgen wel naar stad komen!“

Zij belde het meisje en verzocht haar, de brieven dadelijk te laten posten.

Zij nam haar boek weer op. Zij wou niemand meer zien dien avond. Een poosje later voelde zij een vage verwondering, dat lady Merstham niet boven kwam. Zij kon haar gedachten niet bij het boek houden, dus ging zij naar het open raam, aangetrokken door den verren galm van Big Ben. In 't huis aan den overkant zat iemand te spelen en te zingen, iets uit een opera, leek het. De gezwollenheid stond Marla tegen. Zij deed het raam dicht en ging naar bed.

Zij kon niet makkelijk in slaap komen. Er waren vreemde geluiden in huis. Ze meende, dat zij iemand door de gang hoorde sluipen, en tweemaal leek het, of zachte voetstappen voor haar deur stilhielden. Maar zij zette met beslistheid alle zenuwachtigheid van zich af en sliep eindelijk in...

Sir George Merstham was in de eetkamer alleen gelaten. Als bij stilzwijgende afspraak gingen Allan en zijn moeder naar het salon. Zij begrepen met pijnlijke klaarheid, dat het tijdverlies zou zijn, sir George in hun beraadslagingen over de toekomst te betrekken. Even duidelijk was, dat zij aanstonds moesten beslissen, wat zij verder doen zouden. Hadden zij al in 't nauw gezeten, toen zij aan boord van de Lucania kwamen, hoe moest dan de toestand heeten, waarin zij zich nu bevonden?

In allen voor- en tegenspoed van hun levens hadden zij zich tot nu toe weten te onthouden van misdaad.

Vervolg op pag. 26.

Lijders aan suikerziekte en allen, die suiker moeten mijden

prijzen **Hermesetas**

tabletten uit zuivere kristal-saccharine,

zonder eenigen bij- of nasmaak. Zij zijn gemakkelijk oplosbaar en kunnen uitstekend bij het koken en bakken gebruikt worden. Gegarandeerd onschadelijk, zelfs voor de gevoeligste maag.

Verkrijgbaar bij apothekers en drogisten in handige schuifdoosjes à 43 cts. inhoudende 500 tabletten.

A.G. „Hermes“ Zürich 2, Zwitserland

ZWITSERSCH FABRIKAAT

Weer deze
pijnen?

Dat komt zeer dikwijls door tekort aan bepaalde mineralen.

Het is haast niet te gelooven, dat die geregeld terugkeerende pijnen en die zwakte zoo eenvoudig zijn te voorkomen. En toch, neem eens eenigen tijd Kalzan, dan zult gij verheugd bemerken, dat Kalzan — d.w.z. de noodige mineralen — U weer een normale gezondheid hebben teruggegeven.

Duizenden vrouwen, die vroeger geregeld klachten hadden, genieten dank zij Kalzan weer van een ongestoorde gezondheid.

KALZAN

Het Calcium-Natrium Voedsel

voorkomt alle gevolgen van een tekort aan deze mineralen in het lichaam, zooals: Prikkelbaarheid der zenuwen, bloedarmoede, tandbederf, huiduitslag, zwakte bij kinderen, onregelmatigheid bij vrouwen, enz.

Verkrijgbaar in alle apotheken in tablet- en poedervorm à fl. 1.25 en fl. 2.25

Brengt Uw gerechten op smaak met
MAGGI'S AROMA

Spaarzame toevoeging is voldoende voor een verrassend resultaat. Laat Uw ledig MAGGI-flesje navullen; dat is voordeliger: Flacon Nr. 0 - 16 ct. Flacon Nr. 1 - 30 ct.

Vraagt of schrijft in Uw winkelboekje uitdrukkelijk MAGGI's Aroma.

BRIEVEN VAN DEN DRÉ

Ulvenhout, 14 April 1937.

Amico,

'k Mot oe nog 'n 1-April-verhaal doen. Wel laat, ja, maar — 't is pàs uitgekomen! Zooveul als 'n ei mee 'n harde schaal dus, waar de kiep wat langer op mot broeien. Soms motten wij dan meehelpen, deur de schaal te breken. Iets dergelijks heb ik Zondag gedaan! Luister.

Verlejen jaar heeft den Fielp op 1 April Trui schandig te grazen genomen. 'Nen heelen morgen heeft ie ze veur niks deur 't durp laten tippen mee 'nen zwaren kruiwagel eerpel. 'n Prachtverhaal op z'n eigen, maar ik kan 't er nie bij hebben, in deuzen brief, want dan kom ik pampier te kort.

Maar 'n heel jaar lang kost Trui deus „verlapperij” nie verkroppen. Nie dat ze 'r 'n heel jaar over gesproken heeft! Mee geen woord. Volgens heur gevestigde overtuiging is 't bij 't mansvolk altij „twee handen op éenen buik” en als Trui eenmaal 'n overtuiging heeft, dan brengt ge haar daar mee geen tien politieagenten af! Ik bleef dus van alles koud. Trui alleen kookte den pap veur den Fielp gaar. — Gaar? Gloeiend! Hij zou er zijnen mond aan branden.

In den schoonmaak was Jan van Gilst hier bezig om den vloer te repareren. 'Nen tiep, den Jan. Die weinig praat en dalijk dóét! De teugenstelling van den Fielp, die geren veul praat!

Zoo lag dan den Jan, efkens voor Paschen, bij ons thuis over den grond te kruipen, in 't witte zand, als den Fielp z'n brood brocht.

Mee geen polsstok was er te springen over den rommel in 't kot. Den vloer lag open. Stapels plavuizen, heuveltjes zand, zakskes cement, 't was 'n rinnewasie!

Daar kwam den Fielp binnen. Stond te kijken als 'nen Jan Loel, mee z'n versche brood in 't mandje onder den arm.

„Wa — waa — waar mot ik mee m'n brood blijven, Trui?”

„Zoek maar 'n plekske.”

„Daar is nieverans 'n plekske vrij.”

„Hou 't dan maar vast, als g'ons maar nie in den weg loopt.”

„Geef hier, suferd,” dee er den kruipenden Jan nog bij. Meteen had die 't brood van den Fielp afgenomen en op 'n zakske cement gelegd.

„Sufferd? Sufferd? Je malle zus!” had den Fielp gescholden.

Waarop den Jan als 'nen kikvorsch z'n eigen had omgedraaid, 'nen halven plavuis gegrepen en den weglopenden Fielp achternagezeild.

Ik zee: den Jan is van aanpakken....!

In de haast was den Fielp z'n petje van z'n kalen kop geglejen en.... als ie 't op wou rapen.... pats.... lag er sjuust 'nen plavuis op. „Kruipend gedierte!” — schold den Fielp.

„Pico!”

„Eerdworm!”

„Meelworm!”

„Stuk.... stuk.... stuk-stukstuk....”

„Mee hakkeleers praat ik nie,” zee den Jan. Die had

Dré vertelt ons nog van een April-grap, die eerst nu is uitgekomen. Trui heeft wraak genomen op den bakker, d'n Fielp, die haar 't vorig jaar een poets bakte. De grap is schitterend gelukt en had tevens het goede gevolg, dat een arm huisgezin veertien dagen lang door d'n Fielp van heerlijk brood (en 's Zaterdags bovendien van een krentenmik) werd voorzien! Ja, die vrouwen zijn slim, zoo concludeert d'n Dré en hij is daarbij in goed gezelschap. Vondel heeft het immers voor eenige eeuwen reeds gezegd, toen Hugo de Groot in zijn boekenkist wist te ontvluchten door toedoen en met de hulp van zijn echtgenoot: Eén vrouw is duizend mannen te erg (te slim af).

z'n eigen toen verwaand weer omgekeerd, daar in 't witte zand, waarop den Fielp op z'n teenen was aangeslopen en den Jan teuge z'n gewitwel geschupt had, dat ie, mee z'n handen vooruit, plat in 't zand had gelegen.

Trui vertelde me 's avonds, dat ze 'r eigen akelig gelachen had.

Maar den Jan en den Fielp — ge verstaat...., tusschen die twee viel nog 'n appeltje te schillen!

TWEDE BEDRIJF.

Sput 'n paar weken later, op 1 April 1937, ten huize van den Dré z'n Trui.

Tijdstip: In den morgen tusschen tien uur en half elf.

Komt op, door 'n zijdeur,

links op den achtergrond:

den Fielp: Goeienmergen, Truike! (Gooit 't brood op tafel). Gij zijt toch maar lekker klaar mee oewen schoonmaak. 't Ziet er prontjes en helderkes uit. 'k Wou da ze bij ons thuis al zoo wijd waren!

Trui: Is Kee ook aan den gank?

Fielp: Zou 'k denken! Maar nou we 't toch er over hebben, zoude gj Kee efkens 'n plezier willen doen. asteblijft?

Trui, argwanend: Lee-t-er aan.

Fielp: 't Is misschien 'n kleintje veur oe. Zie's, Kee neemt 'n nuuw pampierke in de veurkamer. En nou is ze in twijfel tusschen twee blommekes en drie stripkes. Gij hebt zo'n goeien smaak, Trui; nou laat ze vragen, of gj ze 'ns wilt helpen keusmaken. Naar d'ren eigen man luisteren die vrouwen toch nie....!

Trui, die alles deurzet: 't Is anders lastig, Fielp, uit m'n huishouwen breken, maar allee, Kee is ook nie iedereen!

Fielp: Veul bedankt, Truike! Aardig van oe, horre! Ik wist wel, da....

Trui: Bakske koffie, Fielp?

Fielp: Ge zijt 'n wijf uit duizenden, Trui!

Trui: Wat lachte gj toch?

Fielp: Ik? Lachen? Da lijkt maar zoo hoor, ik lach heelegaer nie! Hahaha!

En terwijl den Fielp zijnen koffie uitslurpt, gaat Trui naar den stal en legt daar op 'n volle kist mee puin 'n paar heele plavuizen. Komt hinkende en foeterende weer op.

Trui: Aauw — oemm — hèèè — dieën vrekten Jan van Gilst! Aauw....!

Fielp: Wat is er nou weer mee dat stuk ongeluk, Truike?

Trui: Wel, ik stoot daar m'n grootten teen teugen 'n kist plavuizen, die den lammeling hier

achterliet. En hij is te beroerd — aauw — te beroerd zeg ik, om die kist weg te halen. oemm — 't is 'm al tien keeren gezeed — hèèè!

Fielp: 't Is 'n stuk.... stukstuk vergif.

Trui: Ik geloof 't nou ook, geloof ik.

Fielp: Ik weet 't wel zeker! 't Is 'n ongeluk!

Trui: Best meugelijk — oemm — da ge gelijk hebt, Fielp. Ik heb nie zo'n kijk op menschen.

Fielp: Ik zooveuls te meer!

Trui: Och, Fielp, 't eene plezier is 't andere weerd, zoude gj me 'n lol willen doen en da kistje plavuizen bij den Jan willen brengen mee oew sjees? En 'm dan zeggen, uit mijnen naam, dat ie 'nen grooten slampamper is en zoo, om z'n rommel bij de menschen achter te laten? Toe, Fielp, scheld 'm 'ns smeug uit!

Fielp: Geren, Trui! 'k Heb toch nog 'n appeltje mee 'm te schillen! Maar gj gaat toch efkens naar Kee, niewaar?

Trui: Tuurlijk! Zonder mankeeren. (Terzijde:) Zoude wel willen, bobberd!

Fielp (vurig): Waar staat da kistje tegels?

Den Fielp sjouwt zich 'nen dubbelen breuk aan de kist puin, waarop vijf heele plavuizen. Af, langs dezelfde deur links.

DOEK

EPILOOG.

Zondagmiddag kwam den Blaauwe efkens binnenloopen. Lachende! Wat nie gaauw gebeurt, amico, want den Blaauwe lacht nooit zelf. Hij laat altij anderen lachen.

„Sjesses, Trui, wat hebt gj mee den Fielp uitgehaald?”

En toen vertelde-n-ie. En hoorde ik voor 't eerst van „den brand”, die Trui gestookt had.

Den Fielp was scheldende, verwijtende, in „heilige” verontwaardiging op den Jan zijnen erf gerejen, die daar sjuust 'nen tas baksteen stond te bespuiten.

„Stuk vergif, lammeling, ezelstraal, motten oew klanten d'r voeten kapot stootte aan jouwen rommel? Trui van den Dré kan niemeer loopen. Nooit, nooit komt gj daar meer 'nen poot over den vloer. Slampamper! Gaauw! Ik bezwijk er haast onder.”

Den Jan zee niks. Richtte kalm de spuit op den Fielp, die van schrik de kist puin vallen liet. Op z'n voeten!

Mee z'n armen omhoog, radeloos (!) jammerde den Jan over den schaaipost van al die „gebroken” tegels!!

„Minstens drie reksdaalders strop!” kwekte-n-ie. „Die zult ge me betalen, meelpier!”

Waarop den Fielp geschikt heeft om den Jan (die 'n huishouwen van tien kinders heeft) twee maanden vrij brood te brengen!!

Twee volle weken, mee 's Zaterdags 'nen krentenmik (dat zijn wij hier zoo gewend, had den Jan gezegd) heeft den Fielp motten bloeien!

Ik heb er Zondag onder 't kaartspul 'n end aan gemaakt. En als ik den Fielp zee, dat de kist vol puin gezeten had en dat den Jan dat wist, dan.... dan heeft ie vijf minuten, wit als 'nen doek, naar lucht zitten happen. Toen, bevend, z'n citroentje-mèt leeggelepel en daarna heel den middag verloren! — Den Blaauwe tapte 'm z'n leste dropke bloed af. En Trui....?

Eenenveertig jaren zijn we nou getrouwd, maar ik ken ze nóg nie, geloof ik!

't Is merakels, zoo glad die wijven zijn....

Kom, stampvol. Maar één ding, amico: doet oew voordeel mee deus verhaal!

Adam had al strop aan die wijven.

„Cherchez la femme,” zee Napoleon. En ik — ik zeg niks meer! Ik kijk uit m'n doppen.

Veul groeten van m'n „Eva” en als altij geen haarke minder van oewen

t.a.v. DRÉ.

De „Haagsche Zangertjes” maakten een tournee door Limburg. Zij brachten ook 'n bezoek aan Vader Bisschop, die zoo goed was met de zangertjes te poseeren.

Te Born had de plechtige wijding plaats van het vaandel der afdeling van den Nederl. R.K. Bond van Spoor- en Tramwegpersoneel St. Raphaël". De mannen om hun nieuwe vaan.

Na de plechtige installatie van den Z. Eerw. pastoor Konings te Hoogerheide poseerde Z. E. voor ons met zijn beide broers.

In de Tapijnkazerne te Maastricht werd de gouden medaille voor 36-jarigen trouwen dienst door den majoor Kloeke uitgereikt aan den adjudant Thiemann.

De echtgenooten J. Frinssen-Verkennis, te Baexem, hopen op 20 April hun vijftigjarig huwelijk te herdenken. — Het gelukkige echtpaar.

Het echtpaar A. van Laarhoven en Maria Krijnen, Oeverstraat, Tilburg, hoopt op 17 April de gouden bruiloft te vieren. — De getrouwen.

De heer L. H. van Bennekom te Maas-tricht, commies der Ned. Spoorwegen, vierde zijn zilveren ambtsjubilé.

De populaire heer Sander Bussen te Sittard vierde, onder groote belangstelling, zijn gouden lidmaatschap der zangvereniging „Concordia". Tevens vierde de jubilaris zijn tachtigsten verjaardag.

UIT ONS GEBIED

In 's-Hertogenbosch kwam de oud-president van het Gerechtshof, mr. P. H. Loeff, te overlijden. Een foto van den president-rechter in ambtsgewaad.

De postduivenvereniging „De Snelvliegers", te Peij-Echt, herdacht feestelijk het vijftigjarig bestaan. — De jubilerende vereniging gekiekt.

Rechts: Leve de burgemeester! — Op enthousiaste wijze werden de nieuwe burgemeester van Wessem, de E. A. heer J. Tijssen, en echtgenoot door de dorpsgenooten begroet. — Een opname aan de grens der gemeente.

Sinds onze laatste opgave keerden wij te zamen met onze zuster-bladen op grond van onze

Gratis Ongevallenverzekering

de volgende bedragen uit aan :

A. N. Bloemberg, Weteringstraat 41 II, Amsterdam C	Fl. 150.—
de Wed. J. H. de Rooij, Jan Wapstraat 183, Den Haag	Fl. 300.—
de Wed. A. Schuiten-Raaphorst, Kruisw. 11, Zandvoort	Fl. 600.—
J. Voorsluijs, Marktveld C 145, Haastrecht.....	Fl. 300.—
P. v. d. Vliet, Leidschestraat 162, Hillegom.....	Fl. 300.—
W. Nabben, Keulsheweg 670, Reuver.....	Fl. 250.—
Erven van P. Borhem, Polanenstraat 59 hs, Amsterdam	Fl. 300.—
W. Zoeten, Palmstraat 306, Amersfoort.....	Fl. 300.—
Wed. J. G. Meyer, Zaagmolenstraat 162, Rotterdam.....	Fl. 600.—
Wed. A. Blonk, BIII b, Ouderkerk a. d. IJssel.....	Fl. 600.—
Wed. W. Dekker-Busch, Rustenburg, Zaandam.....	Fl. 600.—
Wed. van P. de Jonge, St. Hubrechtstraat 6, Hoek..	Fl. 600.—

F. 4.900.—

Vorig totaal bedrag Fl. 363.011.—

Nieuw totaal Fl. 367.911

De ambachtsschool te Helmond bestond vijftig jaar. — Een aardig groepje, rond den directeur, vol vreugd en feestelijkheid.

De E. A. heer B. E. A. Verkuyl heeft eervol ontslag gevraagd als burgemeester van Bozmeer. Een foto van den verdienstelijken magistraat.

Folklore. — Een dertig meter langen den had de jonkheid van Noorbeek uit het bosch gehaald, ter eere van de H. Brigida. — Feestelijk komt men aangereden.

Rechts: Op 21 April hoopt de weleerw. frater Engelbertus (Adr. Rijnaars, uit Made) den dag te herdenken, waarop hij vóór 25 jaar in het klooster trad. Z. Eerw. is hoofd van de Muloschool in de missie van Paramaribo (Suriname).

Lichtecht

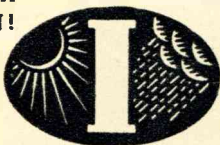
Weerecht

Waschecht

Wat een teleurstelling als Uw kleding, gordijnen, meubelbekleding na een tijdje verkleuren en vaal worden! Waarom er niet direct bij het kopen op gelet, dat de stoffen Indanthren geleverd zijn?

Indanthren geleverde stoffen blijven prachtig van kleur, niettegenstaande veelvuldig wasschen, fellen zonneschijn, ja ondanks alle weersinvloeden!

Let op het merk
INDANTHREN!

Indanthren

In onze advertentie „Bestendig“ stond abusievelijk vermeld, dat ook wol Indanthren-geleverd kon worden. Dit was een drukfout; in plaats van wol werd Katoen bedoeld. Om elk misverstand te vermijden, verklaren wij uitdrukkelijk, dat stoffen van dierlijke vezels, zoals zijde en wol, NIET Indanthren-geleverd kunnen worden.

See the ENGLISH LAKES

..... Englands bekoorlijkste duizend vierkante mijl..... het land, dat Wordsworth, Southey, Shelley en Coleridge inspireerde.

Heldere watervlakten, door bergen omringd, eenzame valleien en beboschte heuvelen, hypermoderne badplaatsen, genoeglijk gelegen langs de beschutte kust van Morecambe Bay.

In geen ander hoekje der aarde vindt men zulke wonderen van natuurschoonheid, zulk 'n verscheidenheid van vacantiemoegens bijeen, als in het kostelijke Lakeland.

Een interessante geïllustreerde brochure volgt gratis op aanvraag bij:

MORECAMBE BAY AND LAKE DISTRICT RESORTS FEDERATION
OFFICE No. 23, TOWN HALL,
MORECAMBE - ENGLAND

DE PRINSES VAN NEW YORK

Vervolg van pag. 23

Er waren meermalen klachten bij de politie over hen ingediend. Dat wisten zij. Meermalen waren de huizen, waarin zij woonden, voor speelholten uitgemeent. Maar ondanks de pogingen der vaders van geplunderde jongelui had het recht geen vat op hen gekregen.

Nu had sir George aanleiding gegeven tot een arrestatie wegens oplichting. Wat moesten zij doen?

Het teekende Allan en zijn moeder beiden, dat zij koel en bedaard waren in hun gevaarlijkste uur. Allan was de kalmste. Als kind van ouders, die van de sluwheid een beroep hadden gemaakt, was hij méér dan zij misdadig aangelegd.

Maar zijn misdadigheid was van een andere orde, dan waartoe zijn vader geraakt was. Allan zou zich in geen geval zoover verlaagd hebben, dat hij juweelen verpandde, die hij onder valsche voorwendsels had bemachtigd. Hij behoorde tot een hogere klasse van schurken. Als 't noodig bleek, te stelen, zou hij 't op groote schaal doen.

Er schoten hem wilde plannen door het hoofd. 't Spel was uit. Met zijn vader zou men natuurlijk hem en zijn moeder arresteeren. De politie zou hen maar al te graag als een bende beschouwen. Hij wou niet gearresteerd worden voor een kruimeldiefstal — merci! Er waren wel grotere dingen te doen.

Die geest van avontuur kwam ook over lady Merstham, nu alle voorwendsel van eerlijkheid nutteloos was. Zij moest óók niets van klein gepeuter hebben. 't Leven bekoorde haar alleen, als zij 't in weelde kon slijten. De gevangenis, en zelfs de vlucht, die haar dwingen zou tot werken voor een boterham, waren haar te min. Wel was zij bereid tot een groteren, brutaleren slag, waardoor zij naar Argentinië of ergens anders zouden komen, met een beetje bedrijfskapitaal.

Allan stak een sigaar op, en keek zijn moeder aan met iets opgewondens, bijna iets vroolijks in zijn oogen.

„Nu maar eens kijken, wie er iets weet,” zei hij. „Ik heb geen zin in werken. Als we in den goeden ouden tijd leefden, klonk ik op een zwart paard en ging ik de postkoets aanhouden. Wat doen zulke ridders tegenwoordig?”

„Misschien valscheheid in geschrifte,” opperde lady Merstham.

„Vervelend,” zei hij. „Ik waag er mijn hals niet aan. Ik zoek naar iets moois! Dooie prozaische tijd ook tegenwoordig...”

„Heb je je ingedacht hoe 't gaan zal? Anderen lezen dat óók, over Marla's vader. Reken maar gerust dat Marks, waar je vader die broche vandaan heeft, vanavond al lont ruikt. Morgen stuurt hij Marla de rekening. Zij zegt natuurlijk, dat zij van die broche niets afweet, de politie wordt gewaarschuwd, en ze vinden de broche in 't pandjeshuis.”

„U bent op de hoogte,” zei Allan.

„Ik lees de politieberichten... Marla zal om geld telegraferen, om haar rekeningen te betalen, maar als haar vader er zoo slecht voorstaat, komt er geen geld, voorloopig tenminste niet. Ze heeft mevrouw Raffan natuurlijk — maar 't is de vraag, of die alles aankan. Wij hebben Marla in die zaken gebracht, dus komen ze 't eerste bij ons om hun geld. Alles bij elkaar geloof ik...”

Zij zocht een woord.

„Dat we er tot over onze ooren inzitten,” zei Allan.

Zij zwegen. In makkelijke stoelen

gezeten, de een een dure sigaar, de andere een fijne sigaret rookend, peinsden die twee kinderen der overheersching, trachtten zij een wanhopig plan te smeden.

Sir George Merstham, alleen gelaten, zat bang te luisteren, of er voetstappen naderden. Meermalen trachtte hij zich te beheerschen. Nog nooit had hij de klammige hand van de lafheid aan zijn hart gevoeld. Waarom stortte hij nu dan zoo opeens in, al was hij niet jong en niet frisch meer? Hij stond nu en dan op, en strekte zijn lichaam. Meermalen liep hij de kamer door, om zijn zwierigen, luchtigen tred te hervinden. Maar iederen keer wierp een geluid hem terug in zijn angst, en iederen keer zocht hij moed in den cognac.

Eindelijk, toen hij een uur alleen was, gaf de cognac hem een waan van vertrouwen. Hij kon weer over de toekomst denken. Het eenige woord, dat telkens en telkens in zijn geest kwam, was „vluchten”.

„Ja ja — ik moet maken dat ik wegkom. Een Merstham in de gevangenis! Merstham in een mosterd-kleurig pak met pijlen! Stel je voor!... Ja, vluchten. Iets pakken, waar geld voor te maken is, haar verven en knevel afscheren, een burgermansnaam en verdwijnen. Ergens een zonnig plekje opzoeken en verder een eenvoudig leventje met de schoone natuur. Bekrompen natuurlijk, en eenzaam... maar hoeken zijn overal. Zij en Allan... ja, zij moeten zelf maar zien, hoe ze 't rooien. Ik ben oud. Ik heb geen fut meer. 't Gaat nu niet anders.”

Trillend, met 'n nieuwe energie, ging hij de kamer rond, om tafelsilver bijeen te hoopen. Toen sloop hij naar de gangkast, waarin koffers en tassen stonden. Hij tastte in 't donker rond en sloot zijn vingers om 't handvat van een grooten handkoffer. Dien nam hij mee naar de eetkamer, en hij deed er de vorken en lepels in, de zoutvaatjes en peperbussen, en al hetgeen hem makkelijk verkoopbaar leek.

„Nog iets?” vroeg hij zichzelf, en op eens stond hij recht.

Er kwam een glimlach over zijn gezicht. Hij sloeg zijn handen in elkaar en drukte ze, warm zichzelf feliciteerend. Hij verstopte den koffer achter een grooten stoel, draaide het licht uit en sloop de trap op.

Toen hij langs het salon kwam, hoorde hij het gemompel van een gesprek, maar hij gunde zich geen tijd om te blijven staan en te luisteren. Hij besteeg de volgende trap, kwam in de gang, die aan het einde Marla's kamer had, en liep op zijn teenen naar haar deur. Er brandde geen licht in de kamer.

Zijn hand ging aan de kruk. Hij wou die juist omdraaien, toen hij de bedveeren hoorde kraken. „Bliksems!” zei hij, en snel gleed hij weg.

Tweemaal kwam hij naar de deur terug, en beide keeren hoorde hij beweging binnen de kamer. Hij wachtte ongeduldig in zijn kleedkamer, tot hij opeens bedacht, dat er ook op die verdieping dingen waren, die geld konden opbrengen. Hij trok een handdoek van een rekje, verzamelde van zijn vrouws toilettafel al wat zilver bezat, nam de weinige sieraden, die nog uit de handen der pandjesbazen waren gebleven, en sloop toen naar de kamer van zijn zoon. Ook hier greep hij alles, wat waarde scheen te hebben, stopte het in zijn pak, verborg dat onder zijn bed en sloop weer naar Marla's kamer.

Hij wachtte, scherp luisterend. Nu

Het zeer grote aantal auto's, autobussen en vrachtauto's biedt steeds meer werkgelegenheid. Nu is het tijd, om U met het autovak vertrouwd te maken. Volg onze volledige, goedkope, schriftelijke cursus

CHAUFFEUR-MONTEUR

AUTO-EXPERT

(voor verzekeringsmaatschappijen)

of

AUTO-DIESELMONTEUR

De lessen zijn gemakkelijk te begrijpen door ieder, die de lagere school heeft bezocht. Wij maken U geheel klaar. Na goede afloop diploma. Gratis plaatsingsbureau. Groot studieboek cadeau. Leider: H. Kramer, ingenieur.

Wat doe ik DAAR mee?

Het dagelijksche probleem voor de huisvrouw: „restjes”. Met Salata bij de hand, is de oplossing heel eenvoudig: koude aardappelen, koude groente, koud vleesch, koude visch, alles maakt men met een scheutje

Salata tot een heerlijk schoteltje. Garneer met wat stukjes tomaat en — klaar!

Probeer Salata vandaag eens. Verkrijgbaar in flesschen van 25, 42½ en 80 ct. Overal verkrijgbaar.

DUYVIS'
SALATA

kwam er geen geluid, geen beweging. Hij deed behoedzaam de deur open en stond in de kamer.

Hij hoorde de regelmatige ademhaling van het slapende meisje. Het licht van een lantaarn aan den overkant der straat wierp grillige schaduwen op den muur. Hij wist dat de juweelen, die Marla voor haar moeder en mevrouw Raffan gekocht had, in étuis zaten. Hij had ze gezien. Hij wist, dat Marla argeloos was, dus hoopte hij, dat zij ze op haar toilettafel had, of in een onge-sloten la.

Hij ging op den tast de kamer door. De étuis stonden niet op de toilettafel. Hij trok een la open. Die piepte. Hij sprong er vandaan en stiet een boek op den vloer.

Vóór hij zich om kon keeren en de kamer uitglippen werd Marla wakker en trok zij het licht aan. Nog eer het licht de duisternis versloeg had sir George besloten, wat hij zeggen zou.

„Wat is er?” riep Marla. „Gebeurt er iets?”

Sir George glimlachte. „Lieve kind,” zei hij, „er is zooeven in de keuken een dom ongelukje gebeurd. Er viel een gloeiende kool op een pakje kleeven, en die vlogen in brand. Lady Merstham was bang, dat de scherpe brandlucht tot je kamer zou doordringen, dus ben ik maar even naar boven gerend om me te vergewissen, en je zoo noodig gerust te stellen. Ik merkte, dat je sliep, en ik rook niets, dus ik wou juist weer weggaan, om je niet wakker te maken.”

„Dank u wel!” zei Marla. „Ik ben zoo dom geweest om te schrikken.”

„Duizendmaal excuus,” zei sir George. „Ik ben blijkbaar toch nog niet voorzichtig genoeg geweest.” Zijn oogen gingen snel de kamer rond. Waar had ze die étuis dan toch? „Doe 't licht maar weer uit,” zei hij. „Ik kom er in 't donker wel uit.”

Marla gehoorzaamde. „Dank u,” zeide. „Wel te rusten, beste kind.”

„Wel te rusten,” zei Marla. „En nog eens bedankt.”

Toen sir George heen wou gaan, legde hij zijn hand op iets, dat hij op de toilettafel had zien schitteren. Hij liep de kamer nit en deed de deur achter zich dicht, neurënd. Hij ging zijn kleedkamer in, draaide licht aan en opende zijn hand. Op zijn bevende palm lag een speldje met diamantjes, in hartvorm gezet.

ELFDE HOOFDSTUK

Allan en zijn moeder waren niet tot 'n bevredigende conclusie kunnen komen. Er schenen wel honderd handige

manieren te bestaan, om aan geld te komen, maar als ze die nader bekeken ontdekten ze, dat zij er negenennegentig al gebruikt hadden, en de honderdste was valsheid in geschrifte. Vroeger op den avond had Allan die handteekeningen-namakerij vervelend genoemd. Nu zag hij bovendien in, dat het niet kon. Wiens handteekening zou hij moeten namaken?

De tijd was kort. Marks en Co. zouden binnen twee of drie dagen de politie te hulp roepen, zoo niet eerder.

Toen het twaalf uur sloeg, geeuwde lady Merstham. „We zijn geen van tweeën erg helder geweest vanavond,” zei ze.

„Nee,” zei Allan. „We zullen op inspiratie moeten wachten. Gaan we naar bed?”

„Nog niet,” zei lady Merstham. „Hoe doe je met Marla?”

Allan stond op. De levendigheid en scherts, die hij den heelen avond betoond had, waren opeens van zijn gezicht. „Laten we Marla maar uitschrapen,” zei hij. „Als ze van me hield, kreeg ik haar toch wel. Dan had ik haar binnen een maand zoover, dat ze me nam.... juist. Maar 't is geen meisje om van mijn type echt te houden. Ze vindt me wel interessant, ze snapt me niet goed, en misschien voelt ze zich een beetje geveid — maar daar is 't dan ook mee uit.... Wat is dat?”

Hij bleef bij de deur staan en husterde even. Toen bukte hij zich snel, trok zijn schoenen uit, en ging op zijn teenen de gang in en de trap af. Lady Merstham volgde hem verwonderd, met het onprettige gevoel, dat er onheil dreigde. Zij vond Allan op den drempel van de eetkamer, waarvan de deur half openstond. Hij keek de kamer in. Lady Merstham keek ook naar binnen.

De kamer was vol licht. Bij de tafel stond sir George Merstham. Hij had een lichte overjas over zijn grijze pak en een bruinen hoed op. Hij stond over een koffer gebogen. Zij zagen, dat hij er 'n verzameling voorwerpen inpakte, borstels met zilveren ruggen, flesschen met zilveren doppen, zilveren sigarettenkokers en kleine doosjes met sieraden. En hij stond hardop tegen zichzelf te praten.

„'t Is beter dan niets,” hoorden ze hem zeggen. „Ik wacht niet tot morgen. Doe 't nu! Ik heb al wat geld, en morgenochtend nog meer — een eenvoudig leventje in een mooi dorp aan de zuidkust van Frankrijk....”

„Hij is gek geworden!” fluisterde lady Merstham.

„Welnee,” antwoordde Allan. „Hij is laf. Da's veel erger....”

Wordt vervolgd.

Hansaplast „elastisch”

Snelverband

Iedere moeder die dit eenvoudige en praktische snelverband gebruikt heeft, kan er niet meer buiten. In twee seconden is elk wondje veilig en afdoende verzorgd, door de bloedstillende en desinfecteerende werking van het gaaskussentje. De elastische pleister geeft met elke beweging mee en blijft goed zitten. Reeds voor 15 Cent verkrijgbaar.

Nieuw! „EXTRA ZACHT” HOOGGLANS PEPSODENT!

Niets evenaart de nieuwe formule van Pepsodent Tandpasta, een formule, die haar ontstaan te danken heeft aan proefnemingen, waaraan een half miljoen gulden ten koste is gelegd. De sensationele nieuwe stof, die het bevat, geeft Uw tanden de schitterendste glans, die ooit bereikt werd - en is extra zacht.

DOET DE TANDEN DUBBEL ZOO LANG WIT BLIJVEN - ONSCHADELIJK
ABSOLUUT VEILIG - OMDAT HET DUBBEL ZOO ZACHT IS!

„Ik heb het!” Met deze drie woorden kondigde een der wetenschappelijke medewerkers van de Pepsodent Company het einde aan van veertien jaar zoeken naar een absoluut nieuwe tandpasta, een tandpasta die de tanden op onschadelijke wijze zou hoogglansen. Hij had de nieuwe Pepsodent gevonden. Een tandpasta, extra zacht en tevens hoogglanzend. Een tandpasta, die driemaal zooveel waarde heeft als de gewone soorten, omdat ze de tanden schitterend doet glansen en een dubbele veiligheid biedt. Wilt gij een werkelijke hoogglans, begin dan vandaag nog de Nieuwe Pepsodent te gebruiken.

UW TOEKOMST

Zend deze annonce in open couvert, met Uw naam als afzender, of schrijf een briefkaart, aan PBNA - Arnhem 60 P - en U ontvangt gratis alle inlichtingen over het speciale PBNA-systeem van technisch briefonderwijs, waaraan reeds honderden een lichtende toekomst te danken hebben.

ONS JUBILEUMJAAR

1937

1912

PANORAMA, Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1,62½ per kwartaal of f 0,12½ per week. Franco per post f 1,75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7,65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van post-abonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureau: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Intere. 33170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Intere. 50540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Intere. 111666. Giro nr. 45141. UTRECHT, Biltstraat 142. Telefoon Intere. 15475. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telef. Intere. 1215. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Tel. f. Intere. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

Op top-snelheid!

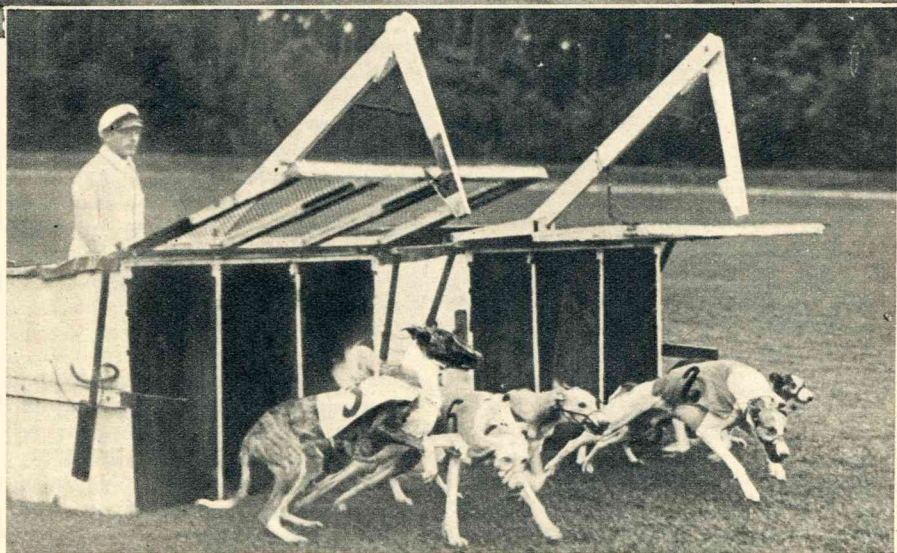
WINDHONDEN- RENNEN IN AMERIKA

REEDS TWINTIG MILLIOEN DOLLAR
AAN WEDDENSCHAPPEN IN
TWINTIG JAREN TIJDS

De hazenwinden, die op het gebied van wedstrijden al wat ervaring hebben opgedaan, laten zich niet meer foppen door de mechanisch voortbewogen konijnen, die als lokmiddel voor hen uit huppelen, maar zij rennen er achteraan, telkens weer opnieuw, alleen om het genot van 't rennen zelf.

Daar de Amerikanen van nature even dol zijn op weddenschappen als de hazenwinden op het rennen, is er rond de windhonden-races een „handel” ontstaan, waarbij in twintig jaren tijds in Amerika alleen een tien miljoen dollar werd uitgegeven voor het aanleggen van renbanen, terwijl er in de weddenschappen een slordige twintig-miljoen dollar werd omgezet!

Een stel prachtige, strijdlustige koppen.

Gestart!

Californische meisjes met hun hazenwinden, vlak vóór 'n wedstrijd.

Zoals dat ook bij de paardenraces het geval was, is er bij de windhonden-rennen ontstellend veel geknoeid. Het is daarom in de meeste Amerikaansche staten bij de wet verboden en alleen in Florida, Massachusetts, Oregon en Arkansas is het houden van windhonden-rennen toegestaan. Florida spant ten deze in Amerika wel de kroon. Ondanks de vele verbeteringen is het sportieve element in deze wedstrijden geheel op den achtergrond geraakt en is het een kansspel geworden, een wilde loterij, met veel bedrog en theatrale nonsens.

De gokzucht der Amerikanen is de eigenlijke drijfveer der windhonden-rennen. De tijden echter, dat men de honden vlak vóór den wedstrijd door middel van aspirine bedwelmd of hun teenen met paardenhaar bij elkander bond of dat men ze overvoedde en van al dergelijke praktijken meer, zijn gelukkig voorbij.

Men heeft speciale maatregelen genomen om te voorkomen, dat men 'n hond onder 'n valschen naam laat starten. Men heeft daartoe het Bertillon-kaartsysteem ingevoerd, op welke kaarten de bijzonderheden van iederen wedstrijd-hond vermeld staan, zooals zijn litteekens, leeftijd, geslacht, de kleur van z'n

Een Zuur Gelaat Zuur in de Maag

Zij die lijden aan spijsverteringsbezwaren zijn dikwerf slecht gehumeurd en zwartgallig gestemd. Dergelijke aandoeningen, die aanvankelijk slechts van geringe betekenis zijn, kunnen echter ontaarden. Oprispingen, drukking in de maagstreek, zuur in de maag, misselijkheid en andere maagbezwaren worden gewoonlijk veroorzaakt door een overmaat van maagzuur en om deze ongemakken te voorkomen wordt Gebismureerd Magnesium vereist, waarvan de uitwerking bijna onmiddellijk is. Dit middel brengt in 5 minuten verlichting, het doet gisting van het voedsel in de maag ophouden en voorkomt het vormen van gassen in de maag en de neiging tot braken, het verzacht de branderige pijn en doet tenslotte alle sporen hiervan verdwijnen. Gebismureerd Magnesium maakt een eind aan Uwe indigestie en stelt U in staat Uw voedsel pijnloos te verteren. De allereerste dosis lovert U reeds het bewijs van de doeltreffendheid er van. Gebismureerd Magnesium is verkrijgbaar bij alle Apothekers en Drogisten à f 1.— per flesch, of f 1.75 per groote flesch, die voordeliger is.

GEBISMUREERD MAGNESIUM

Vetwormpjes als bij tooverslag verdwenen

„Ik had een ontsierende groep vetwormpjes op mijn kin en opzij van mijn neus, terwijl ik een paar groote op mijn voorhoofd had. Ik schaamde mij om uit te gaan. Ik voelde mij er verlegen door en poeder scheen ze nog meer te doen uitkomen. Op een avond kwam een vriendin bij mij en vertelde mij over Radox. Den volgenden dag kocht ik een pakje, probeerde het en de vetwormpjes verdwenen als bij tooverslag. Ik ben in mijn geheele leven nog nooit zoo blij geweest en ik zal het aan iedereen vertellen.”

L. B. R.

Indien U, evenals deze dame, last mocht hebben van ontsierende vetwormpjes, gebruik dan het afdoende en veilige middel Radox.

Dus: geen gevaarlijk en pijnlijk uitknippen meer. Wanneer U een theelepel Radox in een glas warm water oplost en hierna Uw gezicht eenige malen bet, kunt U met een ruigen handdoek de vetwormpjes gewoon wegvagen. De meest hardnekkige verdwijnen onder de invloed van de zuurstof, die Radox in het water vrijmaakt, na één of twee behandelingen. U zult versteld staan over het resultaat. Niet alleen zijn de vetwormpjes verdwenen, maar Uw huid is tevens weer frisch en jeugdig. Daarna moet U er voor zorgen, steeds een weinig Radox in Uw waschwasser te doen, zoodat die akelige vetwormpjes nooit meer kunnen terugkeeren. Radox is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en erkende drogisten à f 0.90 per pak, omzetbelasting inbegrepen, en in kleine pakjes à f 0.15.

nagels, zijn gewicht en dergelijke. Zooals volbloed-renpaarden worden ook de hazenwinden van jongs af aan voor 't wedstrijdwezen opgeleid. Vergelijkenderwijze hebben zij een veel korteren trainingstijd en zij worden in de kennel teruggenomen, zoodra zij over hun top-snelheid heen zijn.

Een ongetrainde, jonge hazenwind brengt vijftig tot honderdvijftig dollar op. De prijzen gelden voor beide geslachten.

Zoodra de hazenwind één jaar oud is, wordt met de training begonnen. Gewoonlijk wordt hij geoefend achter een konijn, dat men door een rechte, omwalde baan jaagt, waarna de hazenwind vanuit zijn startbox de achtervolging inzet.

Slechts zelden slaagt 'n hond er in het konijn te vangen, maar de opwindende jacht doet hem smaak krijgen in het rennen. Op tweejarigen leeftijd is de hazenwind in prima conditie voor de wedstrijden en slechts weinig trainers laten hun honden voordat zij dien leeftijd bereikt hebben in de races uitkomen. Tijdens de periode, dat een windhond aan den top van z'n prestatievermogen staat, weegt hij ongeveer zestig pond en hij meet van zesentwintig tot achtentwintig duim tot de schouders. Op korte afstanden loopt hij op 'n renpaard uit, terwijl zijn topsnelheid reikt tot omtrent vijfenveertig mijl per uur.

Algemeen is men geneigd het onverwoestbare enthousiasme, waarmede de hazenwind op de mechanische konijnen jaagt, te wijten aan domheid. Maar niets is minder waar, want de hazenwind jaagt op alles, wat zich snel voortbeweegt en alleen de ongetrainde, jonge honden jagen serieus de konijnen achterna.

De ervaren wedstrijd-hond vermindert zijn vaart, zoodra hij de jury gepasseerd is. Het gebeurt zelfs wel 'ns, dat zij dan eigener beweging zich omkeeren en naar hun trainer terugloopen!

Slechts wanneer honden met enkele tegelijk starten, bereiken zij hun topsnelheid. Als zij één voor één in den strijd uitkomen, loopen ze niet snel. Of zij nu achter struisvogels aanrennen, zooals in Zuid-Afrika, of achter herten, zooals in Zuid-Wales, of achter de mechanische konijnen, zooals in Florida, steeds zetten zij de achtervolging in op het gezicht en niet op den reuk.

Hoewel de hazenwinden slank en haast teer gebouwd zijn, zijn ze toch stevige eters, en zeer sterk. Zij worden gevoerd

met vleesch, verkrumelde beschuit en plantaardig voedsel. Zij houden vooral van spinazie!

De windhonden-rennen worden bij voorkeur des avonds gehouden, meestal over 'n baan van 'n kwartmijl. Gewoonlijk zijn er iederen avond tien races, waarin telkens acht hazenwinden uitkomen.

De achtste race vormt 't glanspunt van den avond. Daarin komen de honden uit tot 'n waarde varieerende van 1500 tot 2500 dollar!

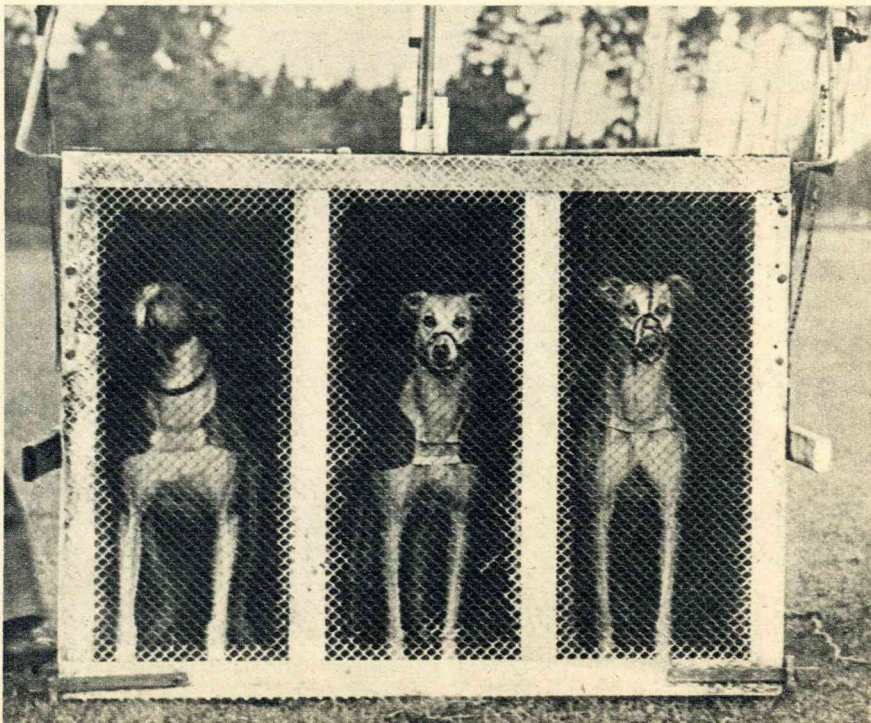
De grootste bron van ergernis voor de houders der tienduizend wedstrijd-hazenwinden in Amerika is de kwestie der geldprijzen. Als regel bedraagt de eerste prijs voor 'n tienritten-programma vijfhonderdvijftig dollar. Maar dit vinden de houders van de hazenwindkennels niet genoeg. Zij beweren zelfs, dat door deze prijzen-politiek de windhonden-rennen, sportief bekeken, benadeeld worden.

In de staten, waar de honden-races bij de wet verboden zijn, zooals bijvoorbeeld in New York, is er van geldprijzen in 't geheel geen sprake. De eigenaars krijgen daar van zes tot tien dollar voor iederen deelnemenden hond. En dat is alles. Hun eenige hoop is daarom op de weddenschappen gesteld en men huldigt er praktijken, waarmede noch de honden, noch het geïnteresseerde publiek erg gebaat zijn! De eigenlijke „oprichter” van windhonden-rennen is Owen P. Smith, die in 1919 op de gedachte kwam, dat de honden met evenveel enthousiasme op een mechanisch voortbewogen konijn zouden jagen als op 'n levend. Van deze gedachte naar 't wedstrijd-idee was maar 'n kleine sprong!

Zijn eerste renbaan legde hij aan in Emeryville, Californië. In 1920 opende hij de tweede baan, nu in Tulsa, Oklahoma. Deze was electrisch verlicht, met 't oog op de avondwedstrijden.

Toen het windhonden-rennen zich in Amerika zoo fabelachtig snel verbreidde, werden duizenden hazenwinden uit Engeland en Ierland geïmporteerd. In deze landen was deze sport reeds eenwoud en zeer populair. ... echter daar stond 't sportieve element op den voorgrond. 'n Goede Amerikaansche hazenwind kan voor z'n „baas” tienduizend dollar verdienen. 't Record staat nog steeds op naam van „Mick the Miller”, een hazenwind, die uit Engeland werd ingevoerd. Deze verdiende van 1929 tot 1931 vijftigduizend dollar!

Brandend van strijd lust.

OM HAAR TE PLEZIEREN

DIE AVOND AAN TAFEL

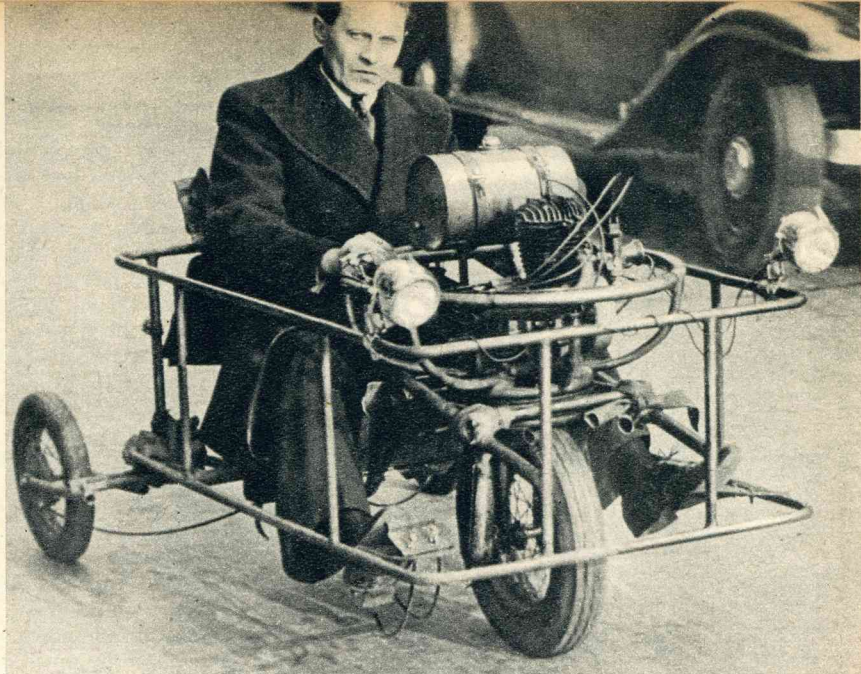
ER'S AVONDS VROEG AL ONGESCHOREN UIT TE ZIEN...

als men zich toch geregeld scheert..., dat is wel heel onaangenaam. En... het behoeft niet: gebruik Palmolive Scheercreme! Zelfs de zwaarste baard wordt, dank zij de olijfolie die in deze scheercreme is verwerkt, in weinige seconden zóo soepel dat U zich, ook met een gevoelige huid, snel volkomen schoon kunt scheren: zonder hinderlijk naschrijven. Met Palmolive Scheercreme ziet U er ook 's avonds welverzorgd uit!

Dit motorkarretje van den Engelschman mr. Nixon werd door hem in 1896 gebouwd en hij heeft er nog iederen dag plezier van! In het jaar 1900 reed hij met een vaartje van 22 km. per uur door Londen en hij kreeg een bekeuring voor te snel rijden!... daar de maximum-snelheid in die dagen achttien kilometer per uur bedroeg. Het gevalletje ziet er erg gemoedelijk uit.

Dit nogal sonderlinge voertuig zou volgens den uitvinder ervan, den Franschman M. Dazin, de volksauto der toekomst worden. Het loopt op drie wielen en verbruikt slechts twee liter benzine op honderd kilometer. De top-snelheid ervan bedraagt vijftig kilometer per uur en de uitvinder heeft er reeds verschillende groote tochten mee afgelegd.

Deze „dynamosphere”, zooals dit rijdende wiel genoemd wordt, zal wel geen massa-artikel worden! De uitvinders ervan zijn dr. J. A. Purves en z'n zoon, Amerikanen. Door de „zwevende zitting” blijven berijder en motor steeds horizontaal, maar als het gevaarte met z'n maximum-snelheid van dertig mijl per uur zich over de autowegen voortbeweegt, moet men toch wel stalen zenuwen hebben om geen ongelukken te maken!

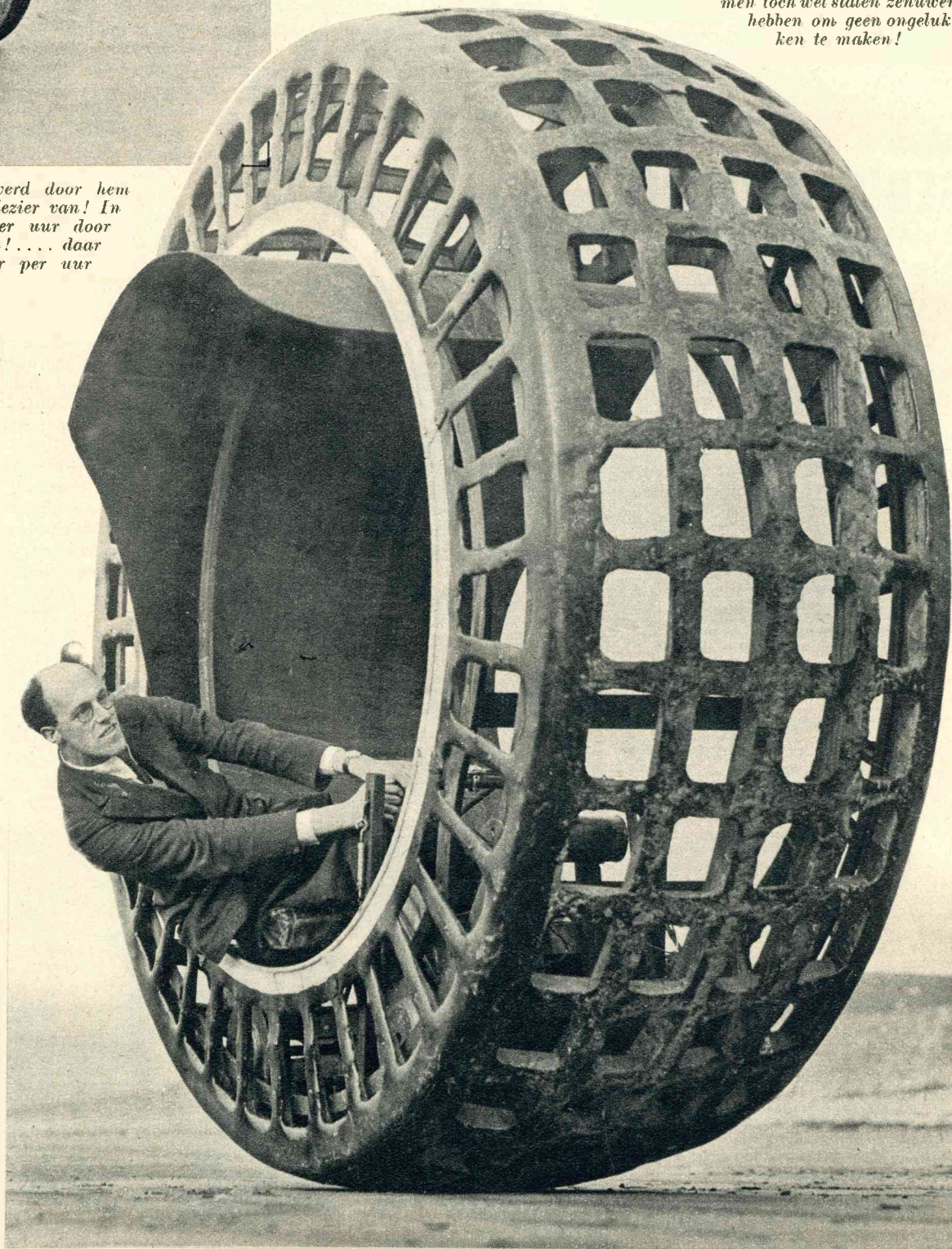
MODELLEN

*die men op de
auto-show
niet ziet*

De groote automobieltentoonstellingen, die ieder jaar overal worden gehouden, trekken 'n steeds groeienden stroom van bezoekers. Toch zullen al die belangstellenden op die exposities vergeefs zoeken naar de modellen, die op deze pagina's zijn afgebeeld.

Een nieuw auto-type, dat op de markt gebracht wordt, mag niet te sterk afwijken van hetgeen het jaar daarvoor gepresenteerd werd. Nieuwigheden doen den verkoop stijgen natuurlijk en het publiek verlangt ook ieder jaar nieuwigheden en kleine verbeteringen, maar ervaren verkoopers hebben kunnen vaststellen, dat deze nieuwe snuffjes maar matig mogen worden opgediend! Te veel ineens van 't goede is schadelijk, zooals dat bij alles 't geval is. En zoo moeten ook de automobiefabrieken er voor zorgen, dat hun nieuwe modellen wel weer iets beter zijn dan de vorige, maar zij mogen er niet te sterk van afwijken, want dat zou wel eens den ondergang van hun merk kunnen beteekenen.

De ontwerpers van de modellen, op deze pagina's afgebeeld, werden niet door zulke zorgen gekweld! Toen zij ermede voor den dag kwamen, was het geenszins hun bedoeling er een massaproduct van te maken! Integendeel, de modellen ontstonden meestal uit 'n privé-gevoelen of een persoonlijke gril, terwijl de andere eerst in de practijk op kleine schaal moeten geprobeerd worden, alvorens tot massaproductie zal worden overgegaan.

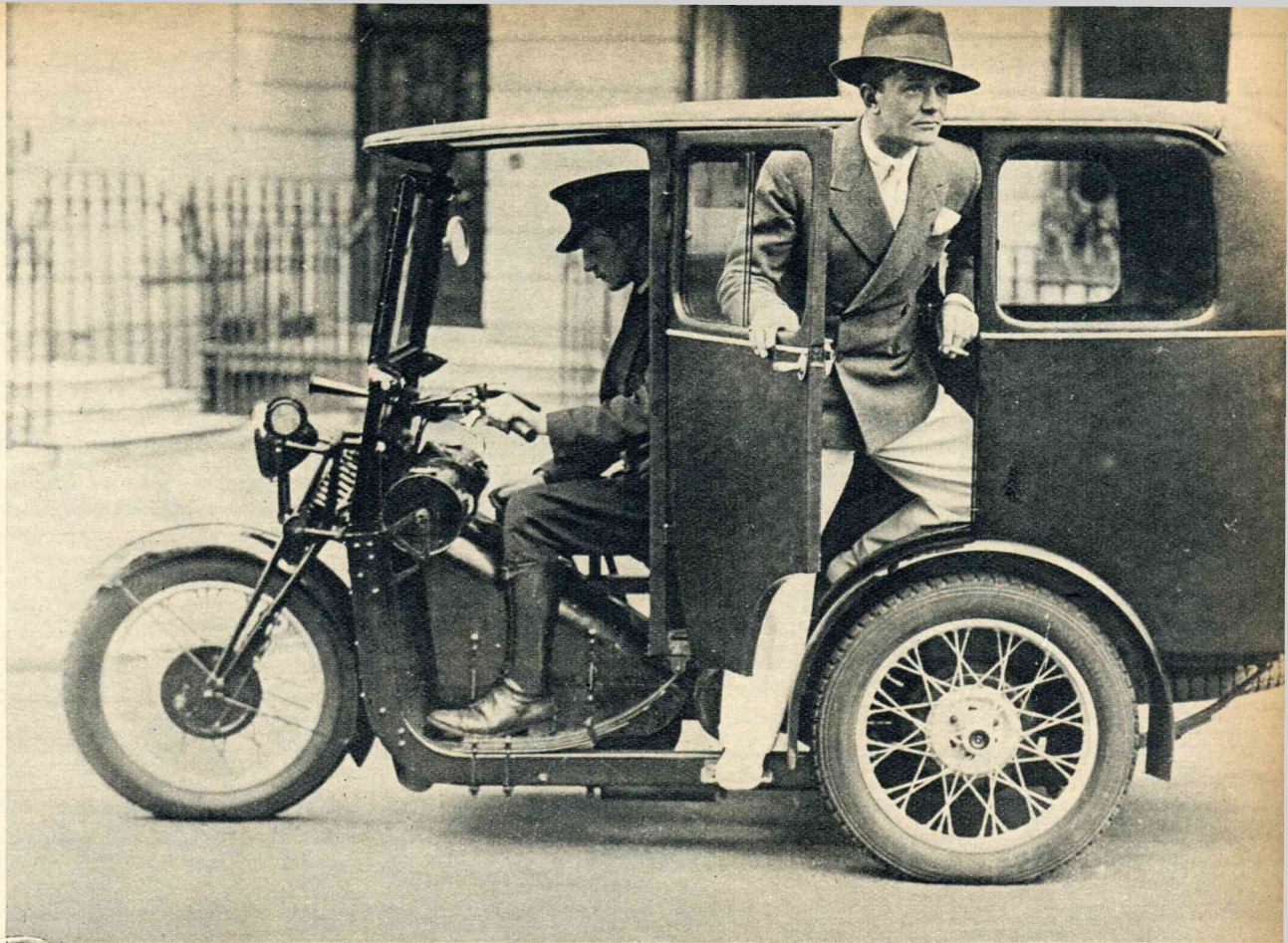
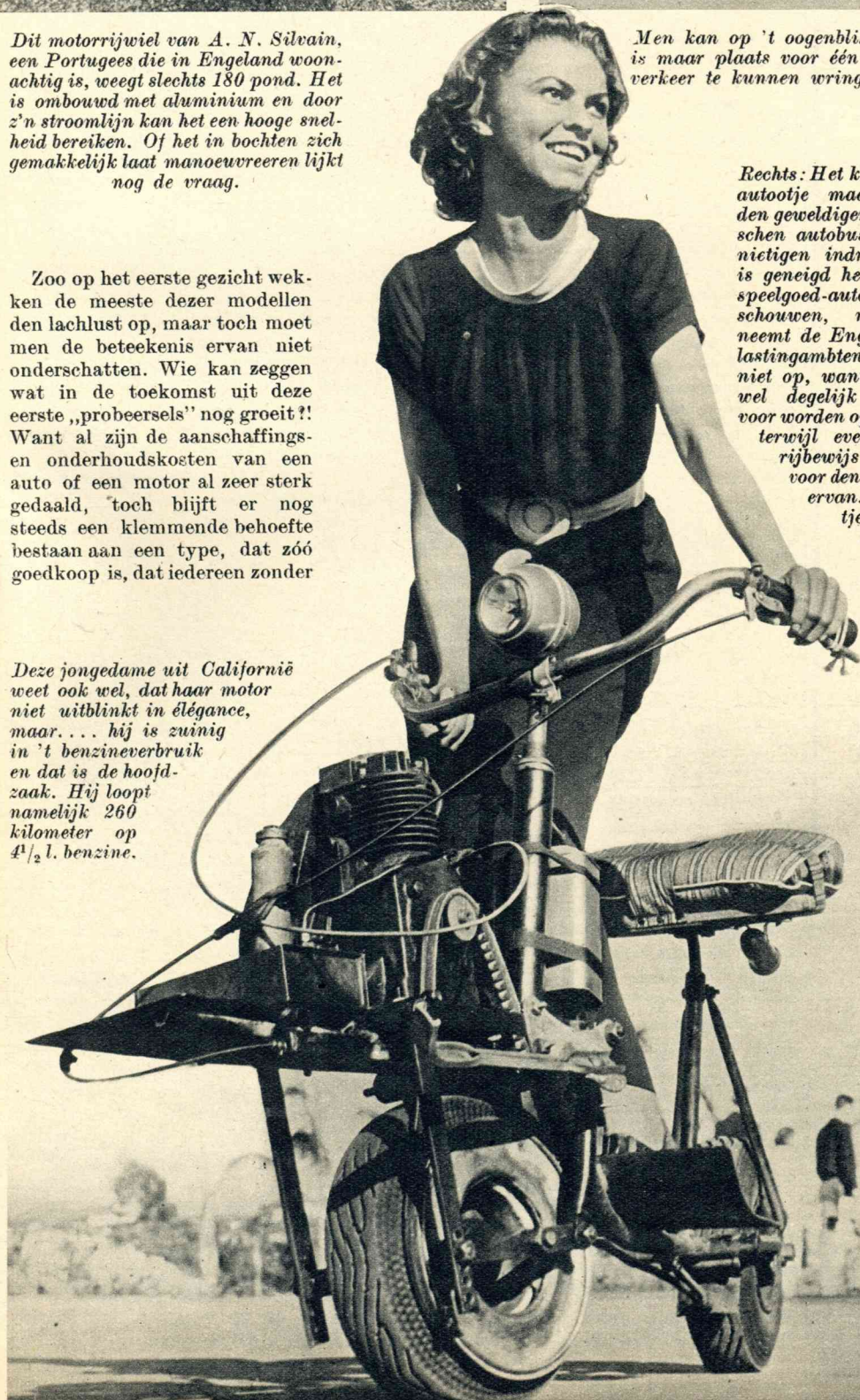

Dit motorrijwiel van A. N. Silvain, een Portugees die in Engeland woonachtig is, weegt slechts 180 pond. Het is ombouwd met aluminium en door z'n stroomlijn kan het een hoge snelheid bereiken. Of het in bochten zich gemakkelijk laat manoeuvreren lijkt nog de vraag.

Zoo op het eerste gezicht wekken de meeste dezer modellen den lachlust op, maar toch moet men de beteekenis ervan niet onderschatten. Wie kan zeggen wat in de toekomst uit deze eerste „probeersels” nog groeit? Want al zijn de aanschaffings- en onderhoudskosten van een auto of een motor al zeer sterk gedaald, toch blijft er nog steeds een klemmende behoefte bestaan aan een type, dat zóo goedkoop is, dat iedereen zonder

Deze jongedame uit Californië weet ook wel, dat haar motor niet uitblinkt in élégance, maar... hij is zuinig in 't benzineverbruik en dat is de hoofdzak. Hij loopt namelijk 260 kilometer op $4\frac{1}{2}$ l. benzine.

Men kan op 't oogenblik bovenstaande „motortaxi” door de Londensche straten zien snorren. Er is maar plaats voor één passagier, maar de driewielige taxi heeft het voordeel zich door het drukste verkeer te kunnen wringen, zoodat men toch nog vlugger opschiet. Het in- en uitstappen vereischt echter wel eenige lenigheid.

Rechts: Het kleine 1 pk. autootje maakt naast den geweldigen Londenschen autobus wel een nietigen indruk. Men is geneigd het als een speelgoed-autootje te beschouwen, maar zoo neemt de Engelsche belastingambtenaar 't toch niet op, want er moet wel degelijk belasting voor worden opgebracht, terwijl eveneens een rijbewijs noodig is voor den bestuurder ervan. 'tWagentje kost plm. 500 gulden.

uitzondering het kan gebruiken. We zijn nu zoo langzamerhand met de „baby-auto's” wel vertrouwd geraakt, maar toch: het kan nóg kleiner! Zie maar de motortaxi op een onzer foto's of 't autootje, dat naast den Londenschen autobus gewoonweg in het niet verzinkt! Deze beide modellen hebben al een zeer kleine garage noodig! Het brandstoffenverbruik der meeste auto's en motors vormt ook al 'n bezwaar voor de kleinere beurs, vandaar dat men steeds zoekende is dit zoo laag mogelijk te maken. De zonderlinge motorfiets, die de jongedame uit Californië berijdt, is op dit punt al zeer zuinig. Ze kan namelijk 260 kilometer rijden op $4\frac{1}{2}$ liter benzine. Men vermoedt, dat dit model vooral in Schotland opgang zal maken!

Hoe het zij, al deze modellen danken hun ontstaan aan 'n zekere behoefte. Zij zijn nog niet volmaakt, verschillende ervan worden waarschijnlijk zelfs niet geperfectionneerd, maar al zou slechts uit één ervan 'n nieuw, bruikbaar type groeien, dan hebben zij reeds aan hun doel beantwoord.

KHASANA

Lippenstift en Rouge maken het gelaat jeugdig en aantrekkelijk. Khasana ontwikkelt op de huid een natuurlijke kleur, die zich vanzelf bij Uw teint aanpast. Khasana is tegen weer en water bestand en kissproof.

Rouge: Fl. 1.-, -35, Lippenstift: Fl. 1.25, -75, -35

Generaalvertegenwoordiging: J. Winkel Jzn., Den Haag, Merwedestraat 47 Tel. 772 595

Sir Ofori Atta, opperhoofd van Akim Abuakwa (Engelsche Goudkust) bij z'n bezoek aan Londen in 1928.

KONINKLIJKE DIEVEN

Twee Afrikaansche prinsen stelen de gouden kroon van hun koninklijken vader, maar laten het groote zonnescerm achter.

Veel pijnlijker voor den zestigjarige ebonietkleurigen chef van de Engelsche Goudkust-kolonie, Ofori Atta, dan de tanden van het Shakespeari-aansch serpent, was de ondankbaarheid van twee van zijn zwarte zonen, die korten tijd geleden voor hem stonden, beschuldigd van diefstal van de gouden kroon. (Die kroon was vier duim breed en groot genoeg om tot achter de ooren van den koning weg te zakken.)

Birikorang en Bosumphar bekenden tegenover den magistraat van Suhum, toen het regenseizoen was begonnen, dat zij met medehulp van twee Syrische confraters-samenzweerders hadden ingebroken in de schatkamer te Kimi, de hoofdstad van Akim Abuakwa, het rijk van hun vader en dat zij hun koninklijken heer hadden beroofd van zijn hoofddeksel, dat in ongemunt goud een waarde vertegenwoordigde van ruim 3000 gulden.

Beiden werden in de nor gestopt, de eene voor negen maanden en de ander voor twaalf maanden dwangarbeid.

De koning kon die kroon overigens best missen, want hij had nog twee reserve-kronen. De eene droeg hij op den dag van het geding, de andere lag weggeborgen op een veilige plaats.

Zijn koninklijke waardigheid zat trouwens niet zoozeer in die kroon als wel in het tentvormige, rijkelijk van franjes voorziene zonnescerm, dat een waardigheidsbekleeder van het hof steeds boven zijn koninklijk hoofd hield. Een tweede attribuut zijner koninklijke waardigheid was ook de kleine negerjongen die voortdurend naast hem stond, als zijn „levende ziel” en een levend duplicaat van den koning, en die bij gelegenheid zelfs het voorrecht had een van de koninklijke kronen op zijn zwarten schedel te mogen dragen.

Een derde vertegenwoordiger zijner majesteit die naast hem stond, terwijl hij tranen met tuiten stond te huilen over de ondankbaarheid zijner zonen, was de „gezant-drinker”, wien de twijfelachtige taak was beschoren om wanneer zijne majesteit het niet meer tegen den drank kon bolwerken de verdere koninklijke kwantiteit drank naar binnen te slurpen.

Er waren in dit geding trouwens

geen koninklijke rechten in het gedrang gekomen, daar geen van beide zonen enig recht kon laten gelden op den troon. Wettelijk en volgens de traditie gaat de kroon via de vrouwelijke afstammelingen naar den oudsten zoon van de oudste dochter.

Bosumphar en Birikorang hadden evenmin recht op den ebonietkleurigen vrij wankelen melkstoel dien hun vader als troon gebruikte in de raadsvergaderingen en die voor een van zijn neven bestemd was.

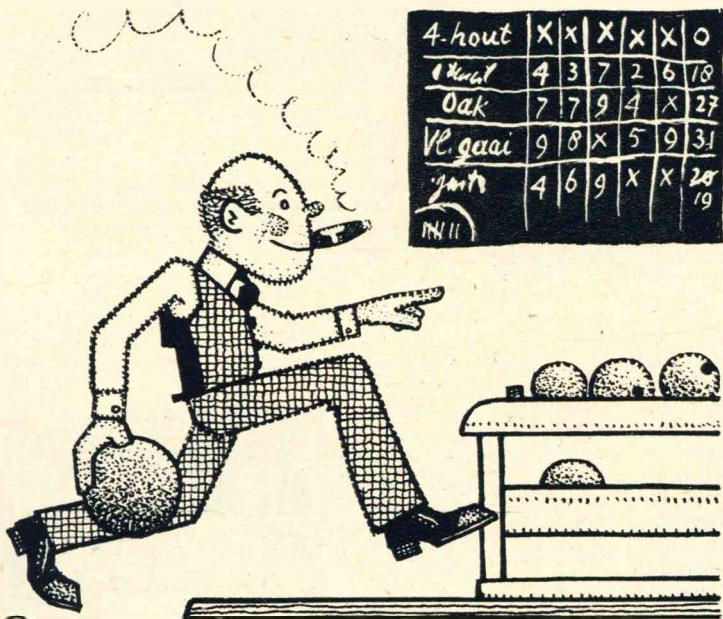
Of de schuldige prinsen echter het plan opgevat hadden om door het bemachtigen van die kroon het Europeesche systeem van troonsopvolging in Akim Abuakwa te introducereen, is tijdens de terechtzitting niet naar voren gekomen.

Maar dat alles belet niet dat Ofori Atta een koloniale figuur is waaraan de Britten al heel wat houvast hebben gehad.

Hij was het die tijdens den oorlog de Engelschen voorzag van dragers, strijders en zelfs een vliegtuig om de voormalige Duitse kolonie Togoland te kunnen inpalmen en die niet minder dan 50.000 gulden uit zijn goudmijnen stortte in het oorlogsfonds. Engeland toonde zijn waardeering door hem uit te nodigen in 1928 naar Londen te komen, hij welke gelegenheid hij tevens werd geridderd en benoemd tot C. B. E. (Commandeur van 't Britsche keizerrijk) en koninklijk werd onthaald.

Londen genoot toen hij, gekleed in nationaal costuum, door West-End liep met zijn „levende ziel” en zijn „gezant-drinker” aan zijn zijde en ook de theaters vereerde met een bezoek, waarbij hij zijn gouden kroon aan den kapstok hing, zooals anderen dat met hun vilthoedje doen.

Hij werd overladen met giften en geschenken en tal van firma's wisten munt te slaan uit dat bezoek, vooral toen hij, eenmaal terug in zijn land, naar Londen liet weten, dat hij den heelen voorraad jenever dien hij had cadeau gekregen plechtig en ten overstaan van het geheele volk had laten wegvloeien en de flesschen had begraven. Want zelfs met behulp van zijn „gezant-drinker” was hij niet in staat gebleken om het tegen de jenever van het keizerrijk op te nemen.

Een kegelaar zei 't Valt niet tegen: ik heb juist een geldprijs gekregen! Hij ging op een draf op z'n kegelbaan af en gooide vol vreugd „ALLE NEGEN!”

Misschien gooit U volgende week ook „Alle negen!” Want in ons volgend nummer publiceeren wij de namen van de 520 Panorama-lezers, die door ons werden bedacht met een geldprijs. Al onze vaste lezers komen voor een dezer 520 prijzen in aanmerking. Voorwaarde is slechts, dat zij reeds op 1 Maart j.l. als abonné in onze registers stonden ingeschreven.

Zomerpracht
kost 60 cent, telt
64 pagina's en bevat:

- 335 modellen dames- en kinderkleding
- 20 modellen jabots en kraagjes.
- 1 handleiding „Van patroon tot japon”

Van alle modellen zijn knippatronen verkrijgbaar à 20, 35 en 50 cent.

Hier is UW Zomerpracht!

Als U Uw agent of bezorger waarschuwt neemt hij het voor U mee. Als U de 60 ct. op onze girorekening stort of ons dit bedrag toezendt per postwissel of in postzegels (tot een waarde van 6 cent), zenden wij het U per keerende post toe.

Patronenkantoor Panora

Nassauplein 1 ♦ Haarlem

LUCHTKASTELEN IN DEN MANESCHIJN

Een typische Amerikaanse nederzetting, welke als 't ware vanzelf tot een stadje uitgroeide. Van alles is er. Rechts de typische en primitieve „stadsbakkerij” en op den achtergrond de „Saloon”, het café, waar de arbeiders hun bezinning en hun geld kwijt raakten.

DE LAATSTE HINDERPAAL

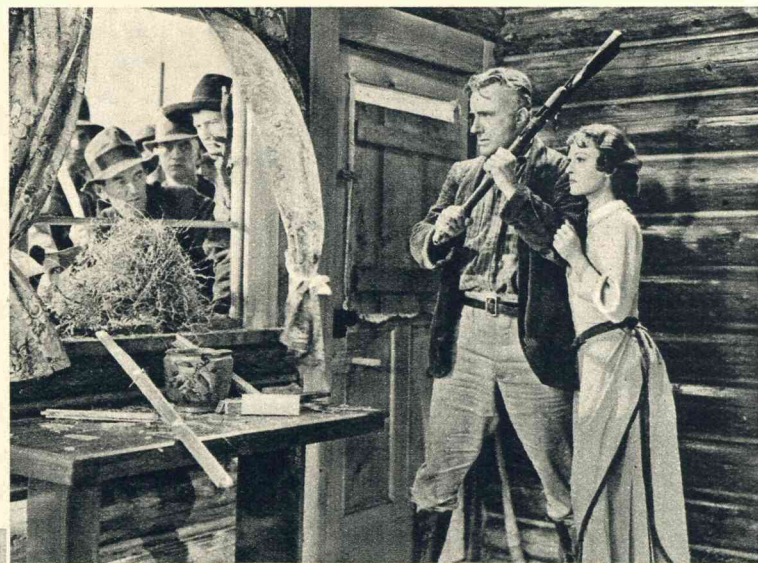
Deze film voert de toeschouwers terug naar 't Canada van tientallen jaren geleden, toen de wereldberoemde Canadian Pacific-spoorweg werd aangelegd, welke na zijn voltooiing zoo'n groot aandeel had in de ontginning van dat onmetelijke land. Het is een der groote films van de NOVA-productie.

Geen enkele pionier, op welk gebied ook, heeft het gemakkelijk. Ontzaglijke moeilijkheden, bergen van vooroordeelen en pessimistische meeningen moeten overwonnen worden, om het doel te bereiken, dat hij zich gesteld heeft.

Zoo ging het ook met de mannen, die de Canadian Pacific-spoorlijn aanlegden. De spoorweg liep dwars door een onherbergzaam gebied, waar men van alle comfort verstoken was. Slechts onverzettelijke wilskracht kon dat gigantische werk tot een goed einde brengen, en zij die thans in luxueuze spoorwagens

dwars door Canada rijden, zullen zich maar amper een idee kunnen vormen van de vaak heroïsche pogingen, welke de aanleggers van die spoorlijn hebben moeten aanwenden om 't werk tot stand te brengen.

Deze film nu geeft daar 'n duidelijk beeld van. Ruwe klanten zijn 't, die onder het bevel van den opzichter Moody staan, menschen, die hun heele leven als 't ware

De opzichter Moody (Roy Emerton) en zijn dochter (Antoinette Cellier) verdedigen zich tegen het razende werkvolk, dat hen wil lynchen.

aan den bouw van die spoorlijn wijden. Er ontstaan natuurlijk conflicten van allerlei aard en het ernstigste daarvan was wel de stopzetting van de betaling, omdat de maatschappij op een gegeven oogenblik geen kans zag in een bergketen een vallei te ontdekken, waar de weg vervolgd kon worden. De werklieden trachten dan hun ontevredenheid te koelen op den opzichter en diens dochter, daar zij, onbeschaafd als zij zijn, geen rekening houden met het feit, dat dezen er practisch ook niets aan doen kunnen.

Allerhande gevechten doorspekken dan ook het verhaal en zelfs de liefdesidylle die er groeit tusschen de dochter van den opzichter en een werkmans is niet zoo genoeglijk en gezellig, als men dat van liefdesidylles gewend is. Het is een film van arbeid en kracht, van moed, durf en ondernemingsgeest en vooral van oprechtheid, want ieder die haar aanschouwt zal zeggen: „Ja, zoo zal en zoo kan het gegaan zijn.” En dit laatste vooral is misschien wel de grootste lof, welken men aan een film kan geven.

In vliegende vaart rennen de mannen den trein achterop, welke op 'n bepaalde plek verongelukkig moet. Een wedstrijd tusschen dier en machine. Wie zal het winnen?

DE MOL

door Alan Devoe

De koele grond drukte zich tegen zijn lichaam, boven en onder hem en tegen zijn dunne flanken. De mol hield even op met woelen. In de vochtige duisternis bleef hij een poosje roerloos zitten, op zijn snuit na, die in beweging bleef. Met zijn snuit en zijn rose gepunt staartje, dat op een worm geleek en ook misschien met de leuke gaatjes, die zijn oortjes vormden, probeerde hij iets op te vangen van de wereld daarbuiten. Die drie middelen waren voor hem de verbindingsstreep met de wereld, die voor hem een verzameling vormde van wortelgeuren en koude duisternis, waardoor, nu en dan, een lichte rilling liep. En telkens als die rillingen zijn oor bereikten en zich voortplantten, door de zenuwen van zijn staart, voelde hij een onweerstaanbaren drang om zijn voorpootjes te bewegen en uit alle macht verder en dieper te gaan woelen.

De mol bewoog zich nu onder een graszode. De grond van den tunnel was koud, want het was nacht. In den zomer werd het warm in de pijpen, heet en luchtledig als in een oven, en de mol zocht zijn heil verder in de diepte. Nu, in die koele nachten, was het lekker en de wanden van de pijpen voelden zoo heerlijk vochtig aan. De mol ging half rechtop zitten en bewoog zijn snuit in de duisternis, omdat er in zijn kleine hersens een gevoel van onbehagen was ontstaan.

Dit gevoel had voor den mol geen bepaald omschreven beteekenis, behalve dan die van een soort algemeene onrust. In zijn onderaardsch verblijf, waar oor en oog waren buitengesloten, was er voor den mol maar een dubbele mogelijkheid: rust of onrust en de prikkelbaarheid voor het een of het ander was ook het eenige, dat de kleine hersens konden verwerken. Nu zat de mol daar in de vochtige pijp en de klauwtjes van zijn voorpooten woelden en groeven met koortsachtige haast, terwijl zijn snuit heen en weer bewoog. De mol had honger.

De voorpooten begonnen sneller te werken, met

bewegingen als van den zwemmer en bij iedere beweging ruizelde een massa losgewoelde aarde tot achter den spitsen staart. Zijn dunne ribben zetten zich uit bij iederen ademtucht; slechts nu en dan stopte hij even om eenige aardkorreltjes van zijn snuit te vegen en liet een nauwelijks hoorbaar niesgeluidje los. Rusteloos en hardnekkig ging hij door met loswoelen van de aarde. Plots stopte hij. Er liep een siddering door den grond. Niet zoo heel hevig, maar een rilling, zoo zacht en teer, dat alleen de tegen de wanden van de pijp gedrukte oortjes van den mol ze konden opvangen. De rilling werd veroorzaakt door het voorbijgaan van een tor.

Sneller en sneller bewoog de mol zijn pooten, totdat zijn bewegingen geleken op die van die speeltuigaapjes, die de kinderen op een stokje laten bewegen. In de duisternis en de stilte rilde hij van dat huiverend voorgevoel van iets dat hij niet kon zien, alleen kon hooren, en dat zich ontpopte in dien nauwelijks hoorbaren druk op zijn trommelvlies. Hij spande zijn sterke schouderspieren en werkte zich vastheraden verder den grond in.

Thans, in een mengelmoes van wilde grasvezeltjes, legde hij de tor bloot. Een kleine zwarte tor met oranje vlekjes op zijn vleugels en die nu met de draadfinne pootjes omhoog op den bodem van de pijp lag. De mol besnuffelde hem zonder hem te zien, hield hem stevig vast met zijn voorpooten en greep hem stevig beet met zijn naaldscherpe tanden. Snel als een terugtrekkende vloed verdween dat vage gevoel van onrust en onbehagen uit den mol. Een zalig gevoel van tevredenheid maakte zich meester van zijn kleine lichaam en breidde zich

uit tot aan de punten van zijn teenen en van zijn rosigen staart, een tevredenheid zooals hij had gevoeld op dien lentemorgen toen hij aan het graven was ver van huis en hij, gevolg gevend aan een onweerstaanbaren drang, onder den vochtigen grond van een delphinium-bed een vrouwelijke gezel van zijn soort had ontmoet of ook een tevredenheid zooals ze telkens over hem kwam als hij, uitgeput van het woelen en wroeten, eindelijk in een slaap viel, die

zijn krachten herstelde. Het leven van den mol had zijn hoogtepunten. Nu zat hij daar, roerloos in die van alle geluid gespeende wereld van zijn rijk, waarin de nacht nooit een einde nam, knabbelend van de kleine prooi, die zijn honger stilde, en vervuld van top tot teen met de heerlijkst denkbare tevredenheid over zichzelf en de wereld. Hoog boven hem, in die wereld die vreemd voor hem was, pinkten de sterren en maanlicht overgoot den tuin met vreemde kleuren. Sfinxen hingen te zweven op de snelle trilling van hun doorzichtige vleugeltjes boven en rondom de breede bedden van witte en paarsroode phloxbloemen.

In dat bleke maanlicht stond ook een man. Hij stond er wachtend en roerloos, een donkere gestalte, even voorovergebogen en leunend op den steel van een schop. Zijn blikken keken met eenige verwondering naar die losgewoelde graszode en naar de kronkelende oneffenheden, die hij erin bemerkte.

Ingespannen en met ingehouden adem scheen hij op iets te wachten, dat weldra komen moest en dat hij zich niet wilde laten ontgaan. Plots schokte de arm die de schop vasthield even in de hoogte en met een korten, drogen ruk sneed de glimmende onderrand van het staal door de losgewoelde aarde.

En toen dat glimmende staal door den grond sneed in de plechtige stilte van dien heerlijken lentenacht, was de overgang van hetgeen geweest was naar het nieuwe gebeuren zoo verrassend snel en onbegrijpelijk, dat het nauwelijks aannemelijk leek dat daar op datzelfde oogenblik, onder den glans van die duizenden schitterende en flikkerende sterren, met verbijsterende vaart de dood in de duisternis van het stille mollenrijk was binnengedrongen.

Hoe kán het zóó'n blad gratis!

Toch is het zoo:
tegen inlevering
van 5 Everlasting
omslagen „Praten
en Breien” gratis!

Hè, je zou zóó willen beginnen. Wat een prachtig nummer weer. Echt van die originele, vlotte modellen. 'n Magnifiek blad toch, dat „Praten en Breien”. En wat je daar uit namaakt, lukt ook altijd zoo schitterend. Als je maar Everlasting gebruikt, komt het beslist goed, daar zijn de duidelijke beschrijvingen op berekend. Everlasting werkt ook zoo heerlijk mee. Ze is eigenlijk dubbel voordelig. 'n Knotlengte van 359 Meter en ze breidt nog geweldig uit op den koop toe. Hoe is 't mogelijk, dat je „Praten en Breien” nu gratis krijgt bij inlevering van 5 omslagen!

Everlasting

Wol = 50 gram. Motorij,
Krimporij - Kleurecht.
Katoen = 100 gram. Krimporij,
Kleurecht. Trolasol geveerd.
Knotlengte 359 Meter.

VAN ENGELLEN EN EVERS

HEEZE N. BR.

SNOEZIG BABYJURKJE VAN WITTE WOL

Maar al te dikwijls wordt er gedacht, dat al die schattige babykleertjes, die wij in de etalage onzer handwerkzaken dikwijls zoo kunnen bewonderen, in het geheel niet of maar moeilijk zijn na te maken. En toch is de bewerking in de meeste gevallen zóó gemakkelijk, dat we in een ommezientje van tijd zulk een prachtexemplaatje binnen ons bereik kunnen hebben.

Voor al het losgewerkte patroontje van dit jurkje maakt, dat het haakwerk vlug opschiet en toch zal het er niet minder mooi om zijn.

Als materiaal nemen we: 150 gram witte tweedraads wol of zepirwol van een soepele kwaliteit; twee bolletjes witte haakzijde en een haaknaald nr. 3½. We beginnen bij het:

Pasje en zetten 75 lossen op. Vervolgens haken we: *1e toer*: 75 stokjes in iedere losse van den opzetrand. Daarna omkeeren met 3 lossen.

2e toer: 4 stokjes in ieder volgend stokje van den vorigen toer, daarna 2 stokjes in het 5e stokje van den vorigen toer. Vanaf het begin telkens afwisselend herhalen.

3e, 1e, 5e toer: als de 2e toer.

6e toer: Bij dezen toer beginnen we met het rokje en haken: 1 nopje, 1 stokje overslaan, 3 stokjes in ieder stokje van den vorigen toer, 3 stokjes in één, daaropvolgend stokje, 3 stokjes in ieder daaropvolgend stokje, 1 stokje overslaan, 1 nopje. Voor *1 nopje* haakt men als volgt: men slaat den draad om de naald, zooals men dit voor een gewoon stokje zou doen. De lussen, die gevormd zijn (of worden), laat men echter op de naald staan. Hetzelfde herhaalt men nog 2 x, dus in het geheel krijgt men 6 lussen op de naald. Deze 6 lussen worden tegelijk met de lus, die al op de naald was, in één keer, dus tegelijkertijd, afgewerkt, waarna men nog 1 losse haakt.

Bij dezen 6en toer wordt het werk meteen verdeeld voor het voorpand, rugpand en de mouwtjes.

Men rekent voor het voorpand en rugpand elk 7 figuurtjes. Voor elk der mouwtjes rekent men 5 figuurtjes.

Het rokje wordt in de rondte verder afgehaakt en

wel zóó, dat men aan weerszijden het gedeelte voor de mouwtjes vrij laat, zoodat dit gedeelte dubbel komt te zitten, daar men voorpand en rugpand aan elkaar vasthaakt.

Boven de 14 figuurtjes van voor- en rugpand worden 17 toeren gehaakt, steeds volgens hetzelfde patroontje. Tenslotte nog 1 toer vasten met de witte zijde.

Nu met de mouwtjes beginnen: boven 5 figuurtjes in de rondte haakt men 4 toeren volgens hetzelfde patroontje als van het rokje. Tenslotte het mouwtje met 1 toer vasten inhaken (wol) en als laatste toer nog 1 toer vasten haken met zijde.

Tusschen de stokjes van het pasje haakt men randen van zijden kettingsteken, zoo ook tusschen de laatste 3 toeren van het rokje. Bovenaan langs het halsje wordt nog een open patroontje gewerkt, dat bestaat uit afwisselend 2 stokjes in de stokjes van den 1en toer, 2 lossen, waarbij men 2 stokjes van den 1en toer overslaat, dan weer 2 stokjes in de stokjes van den 1en toer, enz.

Boven dezen toer nog 1 toer vasten met de witte zijde. Door dezen gaatjestoer wordt een gehaakt koordje gehaald, dat van een dubbelen draad wol uit lossen gewerkt wordt en aan de uiteinden met kwastjes is versierd.

LINNEN ONTBIJTLAKEN

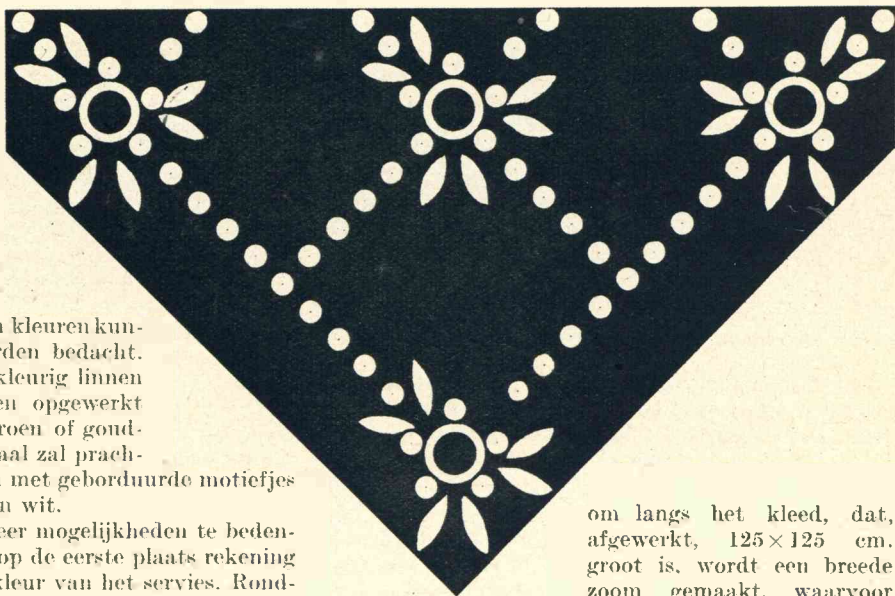
MET SMAAKVOL BORDUURWERK (125 x 125 cm.)

Open-zoompjeswerk en platsteek zijn vrijwel de eenige technieken, die als versiering voor dit mooie ontbijtlaken, met bijpassende vingerdoekjes, dienst deden.

We kiezen een ondergrond van oud-rose linnen en borduren met witte splitzijde.

Op deze combinatie van kleuren kunnen tal van variaties worden bedacht. Zoo zal bv. een crèmekleurig linnen heel goed kunnen worden opgewerkt met een zacht tintje groen of goudgeel; zalmkleurig materiaal zal prachtig tot zijn recht komen met geborduurde motiefjes in zacht lila, echter ook in wit.

Zoo zijn er nog veel meer mogelijkheden te bedenken, waarbij men echter op de eerste plaats rekening dient te houden met de kleur van het servies. Rond-

om langs het kleed, dat, afgewerkt, 125 x 125 cm. groot is, wordt een breede zoom gemaakt, waarvoor men, daar deze dubbel genomen moet worden, nog 10 cm. aan alle kanten méér rekent (9 cm. voor den zoom en 1 cm. voor den inslag).

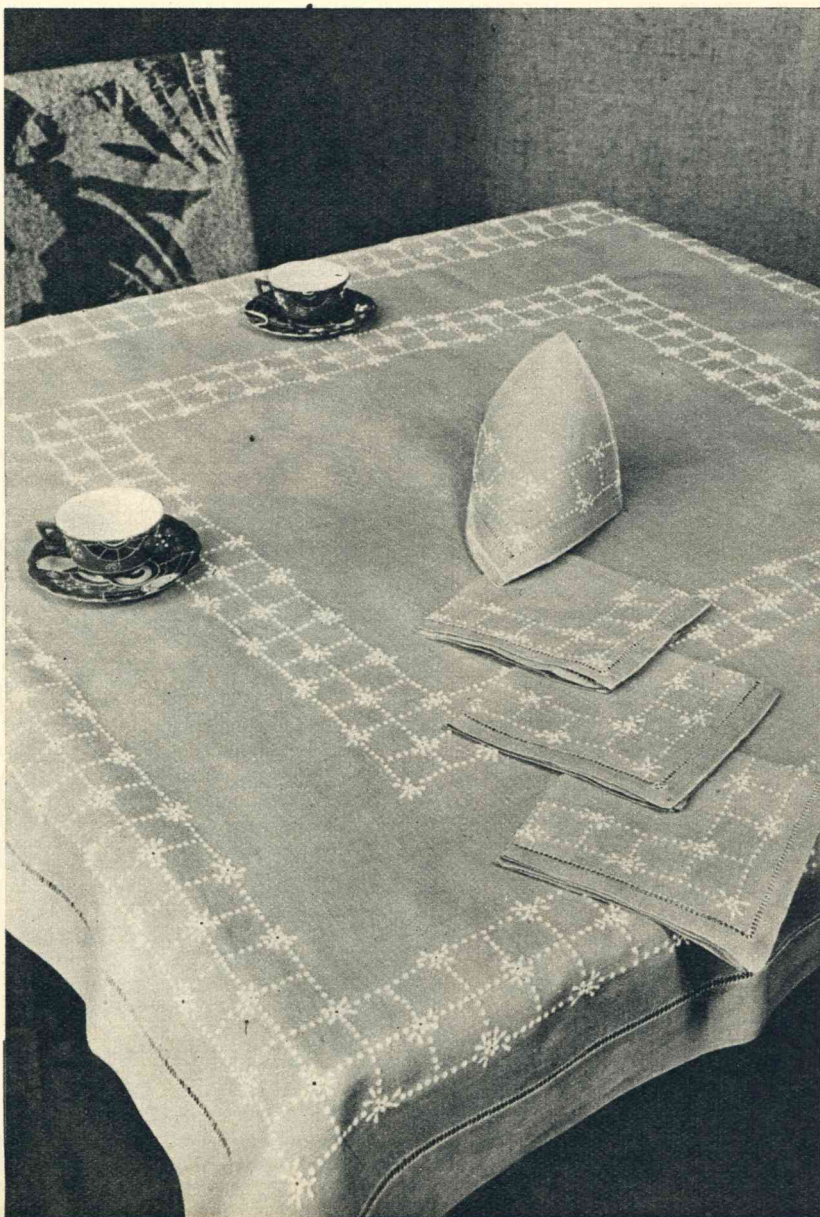
Op een afstand van 10 cm. vanaf den buitensten rand gaat men nu eerst dradenbundels uithalen ter breedte van ongeveer 4 mm. Dan het open-zoomsteekje langs den rand werken.

Den rand met motiefjes teekenen we met behulp van potlood en liniaal en met behulp van de hierbij afgebeelde teekening op ware grootte.

We trekken daartoe langs alle kanten op een afstand van 16½ cm. vanaf den buitensten rand een rechte lijn, verdeelen den rand in 31 gelijke vierkantjes, zetten op deze vierkantjes de puntjes brengen door middel van carbonpapier, in de daartoe bestemde hoekjes, de motiefjes op het linnen over.

Puntjes, zoowel als bloempjes, worden in platsteek uitgevoerd; in het midden van ieder bloempje wordt een klein gaatje in Engelsch borduurwerk geordonneerd. Het middelste randmotief is 66½ cm. in het vierkant en bestaat uit 19 figuren, die weer op dezelfde wijze als de buitenste geborduurde rand worden gewerkt.

Vingerdoekjes: Deze zijn, afgewerkt, ongeveer 32 cm. groot; de zoom is ongeveer 2 cm. breed, terwijl de rand uit 8 vierkantjes bestaat.

LAAT DE EERSTE LEUGEN DE LAATSTE ZIJN

Het oogenblik, waarop uw kind zijn eerste leugen vertelt, is in de meeste gevallen pijnlijk. Toch is die leugen merkwaardig genoeg op zichzelf van heel weinig belang. Maar wat wél van belang is, dat is het *doel* waarom uw kind zijn toevlucht nam tot onwaarheid.

Het eerste wat de ouders dan ook moeten doen, wanneer zij hun kind op een onwaarheid betrappen, is, nagaan, waarom dit kind het plotseling noodig vond van het pad der waarheid af te wijken. Wanneer zij daar achter zijn gekomen, de motieven dus weten, is het veel eenvoudiger, het kwaad in de toekomst te voorkomen.

Want oprechtheid is een deugd, die kinderen moeten leeren, door oefening en training, maar ook en vooral door het goede voorbeeld der ouders.

De overdrijvingen, verkeerde voorstellingen van zaken, fantasieën en leugens, waaraan het kind zich schuldig maakt, moeten alle opgevat worden als evenzovele pogingen om verantwoordelijkheid te ontvluchten, om straf te voorkomen, óf wel om zich aan de werkelijkheid te onttrekken.

De meeste kinderen zijn van nature geneigd, op de een of andere manier de leugen te gebruiken om hun „wangedrag” te bedekken. En dit wel te meer, wanneer zij grond hebben voor de veronderstelling, dat de straf erg zwaar zal uitvallen. Een van nature verlegen en gevoelig kind zal daarom ook eerder tot een leugen komen dan een kind, dat moedig is aangelegd. Ouders moeten hiermee rekening houden; zij mogen nooit vergeten, dat elk kind een persoonlijkheid is, die een speciale behandeling noodig heeft.

Nooit mogen de straffen of de bedreigingen zóó zijn, dat de kleine „zondaar” er in zijn angst als het ware toe gedwongen wordt, zijn toevlucht te zoeken tot een leugen, die hem voor de gevreesde straf kan behoeden.

Dan zijn er vaak minder aangename plichten, waaraan kinderen zich graag door middel van een heele of halve leugen willen onttrekken. Jammer genoeg leeren de ouders zelf hun kinderen vaak al heel vroeg, dat het o zoo gemakkelijk is, om een minder prettige taak door een z.g. „leugentje om bestwil” te ontlopen. De kleintjes beseffen heel goed, dat moeders hoofdpijn vaak als een prachtig voorwendsel moet dienen om een onaangenaam bezoek te weren; zij hebben ook best in de gaten, dat vader heel dikwijls wél thuis is wanneer hij aan de telefoon geroepen wordt, ook al zegt het dienstmeisje, dat het niet zoo is!

Absoluut alle onwaarheden vernemen is praktisch bijna onmogelijk, maar ouders moeten dan ook nooit verbaasd staan, wanneer zij merken, dat de kinderen hun voorbeeld navolgen!

Het is voor hen ook zaak te zorgen, dat zij de kinderleugens zooveel mogelijk weten te voorkomen. Wij leeren onzen kinderen, dat klikken heel leelijk is; toch brengen wij hen vaak bewust in situaties, waarin voor hen maar twee mogelijkheden zijn: óf wel klikken, óf wel onwaarheid spreken! Verstandige ouders laten het zoover niet komen, vragen niet naar den bekenden weg, en zeggen meteen in hoeverre zij op de hoogte zijn van de waarheid. Zeker proberen zij niet, hun kinderen in de

val te laten lopen door het stellen van allerlei strikvragen! Laten zij hun vernuft liever gebruiken om tot iederen prijs te voorkomen, dat hun kinderen een leugen zullen vertellen!

Tenslotte zijn er in de gedachten van een kind een massa onvervulde verlangens, wenschen en behoeften, die er — en des te meer naarmate het kind jonger is — toe leiden, dat het zijn toevlucht gaat nemen tot allerlei fantasieën. Deze als leugens te beschouwen is overdreven. Ook straffen zijn hier in de meeste gevallen niet op hun plaats. Een enkele opmerking als: „Is dat wel waar, wat je op het oogenblik allemaal vertelt?” kan den kleine vaak al tot een beter inzicht brengen.

En kind kan iets verkeerd gedaan hebben, vernederd zijn of een teleurstelling hebben ondervonden, en vindt het dan een genot, zich terug te trekken in zijn fantasiewereldje. Daar kan het zijn gedachten den vrijen loop laten en door het vertellen van allerlei fantastische verhalen een schijn van gewichtigheid op zich laden, waarnaar het zoo vurig verlangd heeft.

Jantje's fantastisch gepoeh over zijn reuzenprestaties op school moeten waarschijnlijk worden toegeschreven aan de voortdurende vernedering, die hij ondervindt, doordat hij steeds de laatste van de klas is. En Marietje heeft een minderwaardigheidsgevoel over zich: om nu tóch op de een of andere manier de aandacht op zich te doen vestigen, verzint zij allerlei fantastische verhalen over avontuurlijke ontmoetingen, heldendaden enz.

Natuurlijk is dit alles niet goed. In liefdevol begripen — zijn perslot van rekening een heeleboel volwassenen in den grond niet net eender als Jantje en Marietje? — moeten de ouders hun kinderen met veel tact op het rechte spoor der waarheid trachten te leiden, zoodat deze kinderen opgroeien tot volwassenen, die „eerlijkheid boven alles” in hun wapen voeren.

WAT ZULLEN WE ETEN?

- Zondag :** Kop bouillon.
Varkensfricandeau.
Doperwtten (uit blik).
Aardappelen.
Deensche vla.
- Maandag :** Koud vleesch.
Stampot van snijboonen.
Broodpannekoekjes met jam.
- Dinsdag :** Gebraden ribstuk.
Roodekool.
Aardappelen.
Havermoutshotel.
- Woensdag :** Gebakken lever.
Rabarbermoes.
Aardappelen.
Maizenapap.
- Donderdag :** Gestoofde varkenslapjes.
Andijvie.
Aardappelen.
Rijst met rabarber.
- Vrijdag :** Magere erwtensoep.
Gebakken bokking.
Sla.
Aardappelen.
- Zaterdag :** Runderrolletjes.
Capucijners.
Aardappelen.
Hangop met beschuit.

De verzorging van Uw huid eischt...

voorzichtigheid in de keuze van Uw zeep! Kiest het Old Cottage merk, de zeep die een weldadigen invloed uitoefent op de huid en Uw charme verhoogt. Let op den naam

„Grossmith”

Importeurs:
RICHARD WERNEKINCK & Co.
Huddestr. 9
Amsterdam-C.

Grossmith's
Old Cottage
Lavender Zeep

Telkens wordt Uw haar mooier

na het wassen met het moderne haarwaschmiddel Zwartkop „Shampodor”. De natuurlijke glans komt geheel tot zijn recht, daar zich geen doffe neerslag van grijze kalkzeep vormen kan. Het haar blijft gezond, glad en elastisch en laat zich gemakkelijk onduleeren. Reeds na de eerste proef bemerkt U het verschil! „Shampodor” voor iedere haarsoort en „Blond-Special” per pakje 20 cent. Beide soorten ook „vloeibaar” in flacons van Fl. 0,45, 1,10 en 1,60!

Verlangt bij Uw kapper een haarwassing met „Zwartkop Non-Alkali”, de geconcentreerde Shampodor!

ZWARTKOP „SHAMPODOR”

gegarandeerd alkali-vrij.

Hoe komen je handen toch zoo rood en ruw -- heel anders dan vroeger.

Ja vroeger -- toen had ik ook geen huishouden...

Hans is zoo onredelijk -- altijd wat op mijn handen aan te merken. Hij moest eens weten hoe zoo'n huishouden de handen ruineert...

Maar dat is toch heelemaal niet noodig -- neem maar eens deze tube Kaloderma-gelée mee, dat is een pracht-middel! Morgen zullen je handen er al beter uitzien.

's Avonds voor het naar bed gaan de handen wassen en goed afdrogen. Dan dadelijk wat Kaloderma-gelée erop en een halve minuut goed inwrijven en masseren.

Zeg eens, hoe heb jij 'm dat geleverd. Ineens weer dezelfde gladde en mooie handen van vroeger, terwijl je toch den heelen dag in de weer bent!

Roode en ruwe handen worden in één nacht weer zacht en glad door:

KALODERMA-GELÉE
het speciale middel ter
verzorging der handen

W 3147

F · WOLFF & SOHN · KARLSRUHE

VOOR DE VROUW VAN VIJFTIG

Avondmantel van zware ottomanzijde over een japon van soepele taf met een bescheiden nop van gouddraad.

Voor de slanke silhouet deze gedistingeerde mantel van wollen georgette, die in de taille gesloten wordt door een flattenzen gesp.

Dat de vrouw van vijftig er tegenwoordig heel wat jonger uitziet dan haar moeder en grootmoeder op dien leeftijd, mag dan voor een groot deel geschoven kunnen worden op haar hygiënischer levenswijze, doelmatiger voeding en meer lichaamsbeweging, toch heeft ook Vrouw Mode recht op een deel van die eer. Zij geeft immers niet langer speciale modellen in saaie, onaantrekkelijke kleuren voor de ouder wordende vrouw, maar modieuze scheppingen, aangepast aan de speciale eischen, die zij in verband met leeftijd en uiterlijk moet stellen.

Eenvoud van lijn, eenvoud van kleuren, het blijft het meest beproefde recept. Een coupe, die eventuele onvolmaaktheden zooveel mogelijk wegwerkt, kleuren, die niet uitgedacht zijn als supplement voor een frisse teint en een glanzenden haardos.

Donkere tinten met een enkele fleurige noot zullen het altijd goed doen. Wat echter niet uitsluit dat de vrouw met goed figuur en behoorlijk geconserveerde huid zich 's zomers gerust aan lichte kleuren kan wagen. Maar dan toch vooral rustige patronen. In geen geval een uitbundig bloemenveld, een dorp met dansende boertjes of een stad met modernen huizenbouw. Waar momenteel zoo'n geweldige animo bestaat voor de combinatie van licht en donker, verdient het aanbeveling de donkere kleur zooveel

Zwarte casaque van cloquézijde met typische garneering van revers in koningsblauw. Een combinatie, die uitsluitend door de iets oudere vrouw gedragen kan worden.

Middagjapon van doffe zijde in marineblauw met een fleurige noot in den vorm van een kraagje, dat uitgevoerd is met zachtrose; clip en ceintuurgesp in diezelfde kleur.

mogelijk als jasje of blouse te verwerken. Echter met dien verstande, dat het donker tegen de huid even opgevroolijkt wordt door een lichten toets in den vorm van kraagje, ruche of strik.

Voor de oudere vrouw liefst geen korte mouwen, terwijl ook het parool van iets kortere rokken niet voor haar geldt.

Dit voorjaar brengt voor de vrouw van middelbaren leeftijd een overvloed van kleuren. Naast het altijd flattenze zwart een mooie kleur marine en verschillende nuances bruin en groen. Zal zwart gebaat zijn bij garneering met smetteloos wit, zacht rose doet het goed bij marine, goud en éru bij bruin, terwijl groen het best gegarneerd wordt met een iets afwijkende tint van diezelfde kleur.

Voor de slanke vrouw is deze avondjurk uit goudbrokaat met een jasje van velours uiterst geschikt.

Eenvoudige japon van zwarte wollen stof met de zoo moderne garneering van wit piqué.

VOOR ZONNIGE DAGEN

434a. Japon van shantung, klokrok met heupstuk, hoge hals, mouw met plooiën. Benodigde stof: 3.25 m. à 130 cm. breed.

435a. Japon van dunne stof, tweebaansrokje, lange taille, versierd met stiksels en patten. Benodigde stof: 3 m. à 130 cm. breed.

436a. Geruite japon, wit vest en kraag, korte mouw, gladde rok. Benodigde stof: 4 m. à 96 cm. breed.

Verkrijgbaar in de maten 40, 42, 44, 46.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Zomerpracht”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkeelings. Bij bestelling vooral opgeven het gewenste maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (alleen van 5 en 6 ct.) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA” — NASSAUPEL 1, HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor bestelkosten verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

CORRESPONDENTIE

Mevr. Kw., te Waddinxveen. Probeert u de lijmvlek uit uw donkerblauwe japon (nadat u haar eerst zooveel mogelijk door afkrabben en borstelen heeft verwijderd) weg te maken door de stof op die plaats voorzichtig te betten met spiritus, dien u zoo noodig te voren even au bain-marie (dus in een bakje met warm water) verwarmt.

Mej. B., te Bergen op Zoom. Indien de glacé handschoenen niet erg vuil zijn, kunt u ze het beste aantrekken en voorzichtig afnemen met een in benzine of tetra bevochtigd watje, dat telkens vernieuwd moet worden. Ook kunt u wat zeepvlokken op het vochtige watje doen en daarmee de handschoenen voorzichtig afwrijven.

Is het glacé waschbaar en zijn de handschoenen erg vuil, dan kunt u ze gewoon wasschen in een warm sopje van een onschuldige, zachte zeepsoort. In warm water moet worden nagespoeld. U doet verstandig aan het speelwater enkele druppels glycerine of olie toe te voegen, om te voorkomen dat het leer hard wordt. De handschoenen moeten voorzichtig gedroogd worden op een warme plaats, echter vooral niet te heet, dus b.v. niet vlak bij de kachel.

W. H. v. E. te Amsterdam. U kunt e jus- en andere vetvlekken uit uw

crêpe-satin japon verwijderen, door ze met magnesiapoeder te bestrooien en daarop wat tetra te druppelen. De tetra moet dan eerst geheel verdampen, waarna het poeder van de stof kan worden geklopt. Als onderlaag kunt u b.v. een dubbelgevouwen badhanddoek gebruiken, die steeds moet worden verschoven. Zoo noodig de bewerking herhalen.

Mej. A. F. K. te Amsterdam. Den kraag van uw grijze jas kunt u schoonmaken met een watje, waarop wat tetra of benzine is gedaan. Het vet althans wordt door deze bewerking opgelost. U moet steeds in het rond wrijven, zoodat geen kringen ontstaan. Wanneer u benzine gebruikt, is het zaak, dit werkje in de openlucht te verrichten, vanwege het brandgevaar.

Blijkt deze bewerking niet afdoende om den kraag schoon te maken, dan kunt u hem nog afborstelen met water waarin ammonia is gedaan (ongeveer 1 deel ammonia op 5 à 6 deelen water). U moet er om denken, vooral niet een te harden borstel te gebruiken. Tot slot behandelt u den kraag nog even met helder water en perst hem vervolgens netjes op onder een vochtigen doek.

EEN NUTTIGE WENK

Een telefoontoestel kan men schoonmaken met een doekje, dat in water met 'n scheut ammonia is uitgewrongen.

Herstelt De Natuurlijke Blankheid Van Doffe Verkleurde Tand

Kolynos verwijdt snel aanslag en verkleuring en maakt de tanden weer mooi en blank. Probeer Kolynos en let eens op het verschil in blankheid en schittering van Uw tanden.

Wees zuinig—koop de groote tube

..... IK PREFEREER LUX TOILET ZEEP, OMDAT ZE ZO ZUIVER IS, HEERLIJK ZACHT SCHUIMT, FRIS RUKT EN BIJ DAT ALLES TOCH LAAG IN PRIJS IS. LUX TOILET ZEEP VOLDOET MIJ IN ALLE OPZICHTEN!

MEVR. A. H., MAASTRICHT

Bovenstaande beoordeling is authentiek en ligt voor iedereen bij ons ter inzage. Museumpark 1, Rotterdam

Deze gunstige opinie over Lux Toilet Zeep bewijst opnieuw, hoe schitterend wij geslaagd zijn, toen wij kosten noch moeite spaarden om een toiletzeep te maken, die het gelaat fris en jeugdig houdt en beschermt tegen de gevaren van een vermoeide, vroegtijdig verouderde huid. Doe als bovenstaande verbruikster! Laat Lux Toilet Zeep U helpen om de bekoorlijke charme van een jeugdige, frisse teint te behouden. De prijs behoeft voor niemand meer een bezwaar te zijn!

en nu ook
LUX SHAMPOO
VOOR DE VOLMAAKTE
VERZORGING VAN HET HAAR

LUX TOILET ZEEP

12½ ct

LTS.121 - 0141 H.

GRATIS TER KENNISMAKING!

Monstertubes Pond's Creams en monsters der 5 tinten Pond's Poeder na inzending van 12 ct. in postzegels voor kosten van verzending aan Pond's Extract Co., Afd. 63, Amsterdam.

Naam

Adres

ORIGINEELE
DOOSJES
POND'S POEDER
25 EN 50 CT.

171

HALLSTATT AAN HET MEER
VAN HALLSTATT (OOSTENRIJK)

